

ผลงานวิจัย

เรื่อง

เทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์เพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิด

ของ

พันตำรวจโท พันเลิศ ตั้งศรีไพโรจน์

ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านคดีทรัพย์สินทางปัญญา

กรมสอบสวนคดีพิเศษ

ปี ๒๕๖๗

คำนำ

วิจัยฉบับนี้จัดทำขึ้นเนื่องจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕๘ ง.(๒) บัญญัติไว้ว่า ปรับปรุงระบบการสอบสวนคดีอาญาใหม่การตรวจสอบและถ่วงดุลระหว่างพนักงานสอบสวนกับพนักงานอัยการอย่างเหมาะสม กำหนดระยะเวลาในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องของทุกฝ่าย ให้ชัดเจนเพื่อมิให้เกิดความขัดแย้ง และสร้างความเชื่อมั่นในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวน และพนักงานอัยการในการสอบสวนคดีอาญา รวมทั้งกำหนดให้การสอบสวนต้องใช้ประโยชน์จากนิติวิทยาศาสตร์ ฯลฯ ประกอบกับในยุคสมัยที่อาชญากรรมทวีความรุนแรงและซับซ้อนมากขึ้น การสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม เทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพจึงเป็นสิ่งจำเป็นในการนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามกฎหมายโดยชี้ให้เห็นความสำคัญของนิติวิทยาศาสตร์ ที่มีบทบาทสำคัญในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษ โดยนำความรู้ทางวิทยาศาสตร์มาประยุกต์ใช้เพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิด หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์สามารถช่วยระบุตัวผู้กระทำความผิด หาสาเหตุของการเสียชีวิต เชื่อมโยงผู้ต้องสงสัยกับสถานที่เกิดเหตุ และหาหลักฐานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับคดี

โดยงานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์เพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิด โดยมุ่งเน้นไปที่ เรื่องเทคนิคการเก็บรวบรวมหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ การวิเคราะห์หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ การนำหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ประกอบการสืบสวนสอบสวนกรณีศึกษาการใช้เทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์ ผลการวิจัยนี้คาดว่าจะจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษ โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ตำรวจ นักนิติวิทยาศาสตร์ และพนักงานสอบสวน ผลการวิจัยนี้สามารถช่วยให้เจ้าหน้าที่เหล่านี้มีประสิทธิภาพในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษมากยิ่งขึ้น นำไปสู่การนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามกฎหมายได้อย่างรวดเร็วและถูกต้อง และสร้างคุณธรรมให้กับสังคม

ท้ายสุดนี้ผู้เขียนขอขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ ครูบาร้ออาจารย์ ตลอดจนผู้บังคับบัญชาและน้องๆ ในสำนักงานผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านคดีพิเศษ ที่ให้โอกาสและสนับสนุนผู้เขียนในการจัดทำงานวิจัยนี้จนสำเร็จลุล่วงหวังว่าผู้ที่มาอ่านหรือศึกษางานวิจัยนี้จะได้นำงานวิจัยนี้ไปใช้ประโยชน์ในการทำงานหรือศึกษาเพิ่มเติมในอนาคตต่อไปในภาคหน้าหรือทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติตลอดจนอำนวยความสะดวกให้แก่หน่วยงานของรัฐและประชาชนทั่วไป หากงานวิจัยนี้เป็นประโยชน์ขอมอบให้คุณพ่อ คุณแม่ ครูบาร้ออาจารย์ ตลอดจนผู้บังคับบัญชาและน้องๆ ในสำนักงานผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านคดีพิเศษต่อไป

สารบัญ

	หน้า
บทที่ ๑	๑
๑. บทนำ	๑
ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย	๑-๖
วัตถุประสงค์ของการวิจัย/ศึกษา	๖-๗
ขอบเขตของการวิจัย/ศึกษา	๗-๘
กรอบแนวความคิดของการวิจัย/ศึกษา	๘
การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	๘-๙
วิธีการดำเนินการทางวิจัย	๑๐
แผนการดำเนินการวิจัย/ระยะเวลาในการดำเนินงานวิจัย	๑๐
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	๑๐-๑๑
บทที่ ๒	๑๒
ความรู้เบื้องต้นการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้ประโยชน์ของงานนิติวิทยาศาสตร์	๑๒-๓๗
บทที่ ๓	๓๘
สาขาของนิติวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการสอบสวนคดีพิเศษ	๓๘-๕๔
บทที่ ๔	
กฎหมายและคำพิพากษาของศาลที่พนักงานสอบสวนได้นำผลการตรวจทางนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในคดี	๕๕-๘๔
บทที่ ๕	๘๕
ปัญหาการนำนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในการสอบสวนคดีพิเศษ	๘๕-๑๐๕
บทที่ ๖	
บทสรุปและข้อเสนอแนะ	๑๐๖-๑๑๓
บรรณานุกรม	๑๑๔-๑๑๕
ผลงานทางวิชาการ	๑๑๖
ประวัติของผู้วิจัย	๑๑๖

งานวิจัยเรื่อง“เทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์เพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิด”

บทที่ ๑

บทนำ

๑.ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

ความสำคัญ

คดีพิเศษ หมายถึง คดีอาญาตามกฎหมายกำหนดไว้ในบัญชีท้าย พระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗ (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๑) หรือคดีอาญาที่ได้กำหนดเป็นกฎกระทรวงโดยการเสนอแนะของ คณะกรรมการคดีพิเศษ (กคพ.) ซึ่งคดีดังกล่าวต้องมีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

- คดีความผิดทางอาญาที่มีความซับซ้อน จำเป็นต้องใช้วิธีการสืบสวนสอบสวนและรวบรวม พยานหลักฐานเป็นพิเศษ

- คดีความผิดทางอาญาที่มีหรืออาจมีผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของ ประชาชนความมั่นคงของประเทศความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ หรือระบบเศรษฐกิจหรือการคลังของประเทศ

- คดีพิเศษจะอยู่ในความรับผิดชอบของกรมสอบสวนคดีพิเศษ ซึ่งมีหน้าที่ในการสืบสวนสอบสวน คดีพิเศษดังกล่าว โดยกรมสอบสวนคดีพิเศษ มีอำนาจพิเศษในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษ ดังต่อไปนี้

- มีอำนาจในการออกหมายค้น หมายจับ หมายเรียก และหมายส่งตัวผู้ต้องหาไปศาล

- มีอำนาจในการรวบรวมพยานหลักฐานจากบุคคล สถานที่ หรือสิ่งของโดยไม่ได้รับอนุญาตจาก พนักงานสอบสวนคดีพิเศษ

- มีอำนาจในการขอให้ศาลออกหมายค้นและหมายจับในต่างประเทศ

- มีอำนาจในการขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานของรัฐหรือหน่วยงานต่างประเทศในการสืบสวน สอบสวนคดีพิเศษ

อำนาจหน้าที่ของกรมสอบสวนคดีพิเศษ

กรมสอบสวนคดีพิเศษ เป็นหน่วยงานของรัฐที่อยู่ภายใต้สังกัดกระทรวงยุติธรรม มีอำนาจหน้าที่ในการ ดำเนินคดีพิเศษตามพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗ อำนาจหน้าที่ของกรมสอบสวนคดีพิเศษ ในการสอบสวนคดีพิเศษ เป็นไปตามพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗ (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๑) สรุปได้ดังนี้

- สืบสวนสอบสวนคดีพิเศษ

- รวบรวมพยานหลักฐานรวบรวมหลักฐานทุกชนิด เท่าที่สามารถจะทำได้ เพื่อประสงค์จะทราบ ข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่าง ๆ อันเกี่ยวกับความผิดที่ถูกกล่าวหา เพื่อจะรู้ตัวผู้กระทำความผิดและพิสูจน์ให้เห็น ความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา

- ดำเนินการทางกฎหมาย

- อำนาจในการขออำนาจศาลออกหมายค้น หมายจับ หมายควบคุมตัว และหมายอื่นๆ

- อำนาจในการขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานของรัฐหรือเอกชน

- อำนาจในการประสานงานกับหน่วยงานของรัฐหรือเอกชน
- อำนาจในการขออนุมัติต่อคณะกรรมการคดีพิเศษเพื่อขยายระยะเวลาการสอบสวนคดีพิเศษ
- เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับคดีพิเศษ

การดำเนินคดีพิเศษของกรมสอบสวนคดีพิเศษ

การดำเนินคดีพิเศษของกรมสอบสวนคดีพิเศษ เริ่มต้นจากการตรวจสอบและสืบสวนสอบสวน โดยเจ้าหน้าที่ของกรมสอบสวนคดีพิเศษ ซึ่งหากพบการกระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษ เจ้าหน้าที่จะรวบรวมพยานหลักฐานและดำเนินการทางกฎหมายต่อไป โดยอาจดำเนินการโดยสรุปดังนี้

- ยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขออนุมัติหมายค้น
- ยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขออนุมัติหมายจับ
- ยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขออนุมัติหมายจับระหว่างประเทศ
- ยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขออนุมัติมาตรการตรวจสอบทางการเงิน
- ยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขออนุมัติมาตรการทางอิเล็กทรอนิกส์

การดำเนินคดีพิเศษของกรมสอบสวนคดีพิเศษ มีความสำคัญต่อการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมที่มีผลกระทบอย่างรุนแรงต่อเศรษฐกิจ สังคม ความมั่นคงและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

ประกอบกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ได้บัญญัติไว้ใน มาตรา ๒๕๘ ง.ด้านกระบวนการยุติธรรม ไว้ว่า

ฯลฯ

(๒) ปรับปรุงระบบการสอบสวนคดีอาญาให้มีการตรวจสอบและถ่วงดุลระหว่างพนักงานสอบสวน กับพนักงานอัยการอย่างเหมาะสม กำหนดระยะเวลาในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ให้ชัดเจน เพื่อมิให้คดีขาดอายุความ และสร้างความเชื่อมั่นในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวน และพนักงานอัยการในการสอบสวนคดีอาญา รวมทั้งกำหนดให้การสอบสวนต้องใช้ประโยชน์จาก นิติวิทยาศาสตร์ และจัดให้มีบริการทางด้านนิติวิทยาศาสตร์มากกว่าหนึ่งหน่วยงานที่มีอิสระจากกัน เพื่อให้ประชาชนได้รับบริการในการพิสูจน์ข้อเท็จจริงอย่างมีทางเลือก

นิติวิทยาศาสตร์เป็นสาขาวิชาที่ประยุกต์ใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อใช้ในการสืบสวนสอบสวนคดีอาชญากรรม แบ่งออกเป็นสาขาย่อย ๆ มากมาย เช่น นิติเวชศาสตร์ การตรวจพิสูจน์หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ การตรวจพิสูจน์ลายนิ้วมือ การตรวจพิสูจน์เอกสาร การตรวจพิสูจน์อาวุธและวัตถุระเบิด การตรวจพิสูจน์สารพิษและยาเสพติด การตรวจที่เกิดเหตุ การถ่ายภาพ การตรวจลายนิ้วมือ การตรวจทางฟิสิกส์ การตรวจทางเคมี การตรวจทางชีววิทยา เป็นต้น

ดังนั้นในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษทุกคดีจึงจำเป็นต้องใช้ประโยชน์จาก นิติวิทยาศาสตร์ และจัดให้มีบริการทางด้านนิติวิทยาศาสตร์มากกว่าหนึ่งหน่วยงานที่มีอิสระจากกัน เพื่อให้ประชาชนได้รับบริการในการพิสูจน์ข้อเท็จจริงอย่างมีทางเลือกตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายดังกล่าว และจำเป็นต้องใช้เทคนิคการสืบสวนสอบสวนที่มีประสิทธิภาพร่วมกับนิติวิทยาศาสตร์เพื่อใช้ในการรวบรวมพยานหลักฐานทุกชนิด เท่าที่สามารถจะทำได้ เพื่อ

ประสงค์จะทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่าง ๆ อันเกี่ยวกับความผิดที่ถูกล่ามทา เพื่อจะรู้ตัวผู้กระทำความผิดและพิสูจน์ให้เห็นความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา

อีกทั้งคดีพิเศษเป็นคดีที่มีความซับซ้อน ยากแก่การสืบสวนสอบสวน เนื่องจากผู้กระทำความผิดมักเป็นกลุ่มบุคคลที่มีอิทธิพล เครือข่าย หรือมีความสามารถในการหลบหนี

การใช้นิติวิทยาศาสตร์ในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษมีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากคดีพิเศษเป็นคดีที่มีความซับซ้อนและเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของชาติหรือประชาชนจำนวนมาก ยากต่อการสืบสวนสอบสวน และอาจเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของประชาชนในวงกว้าง การใช้นิติวิทยาศาสตร์ช่วยให้สามารถรวบรวมพยานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์เพื่อพิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้กระทำความผิดหรือผู้ถูกล่ามทาได้อย่างแม่นยำและเที่ยงตรง ช่วยลดข้อสงสัยและความขัดแย้งในคดี ทำให้กระบวนการยุติธรรมมีความเป็นธรรมและมีประสิทธิภาพมากขึ้นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรม

การใช้นิติวิทยาศาสตร์ในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษ มีดังนี้

- การตรวจที่เกิดเหตุ เป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษ เจ้าหน้าที่ต้องเก็บรวบรวมหลักฐานต่างๆ ให้ได้มากที่สุด เช่น รอยนิ้วมือ รอยเท้า เส้นผม เศษผ้า เศษแก้ว เศษกระสุน ฯลฯ หลักฐานเหล่านี้จะถูกส่งไปตรวจพิสูจน์โดยผู้เชี่ยวชาญด้านนิติวิทยาศาสตร์

- การตรวจลายนิ้วมือ เป็นการตรวจพิสูจน์เอกลักษณ์บุคคล โดยการเปรียบเทียบลายนิ้วมือของบุคคลที่พบในที่เกิดเหตุกับลายนิ้วมือของบุคคลที่สงสัยว่าเป็นผู้กระทำความผิด

- การตรวจเอกสาร เป็นการตรวจพิสูจน์ความถูกต้องของเอกสาร เช่น ลายเซ็น ลายมือเขียน เอกสารปลอมแปลง ฯลฯ

- การตรวจทางฟิสิกส์ เป็นการตรวจพิสูจน์ร่องรอยต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากการกระทำความผิด เช่น รอยกระสุน รอยฟัน รอยขีดข่วน ฯลฯ

- การตรวจทางเคมี เป็นการตรวจพิสูจน์สารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด เช่น สารเสพติด วัตถุระเบิด ฯลฯ

- การตรวจทางชีววิทยา เป็นการตรวจพิสูจน์สารพันธุกรรม (DNA) เพื่อพิสูจน์ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล หรือเพื่อพิสูจน์ว่าบุคคลใดเป็นผู้กระทำความผิด

การใช้นิติวิทยาศาสตร์ในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษ ช่วยให้สามารถคลี่คลายคดีได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ช่วยให้สามารถพิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหาได้ ช่วยให้กระบวนการยุติธรรมมีความยุติธรรมและโปร่งใยิ่งขึ้น

ตัวอย่างการใช้นิติวิทยาศาสตร์ในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษ เช่น

- คดียาเสพติด เจ้าหน้าที่สามารถตรวจหาสารเสพติดจากร่างกาย เสื้อผ้า ยานพาหนะ และสิ่งของต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำไปตรวจพิสูจน์ โดยหากตรวจพบสารเสพติดในปริมาณที่มากพอ ก็สามารถใช้เป็นหลักฐานในการจับกุมและดำเนินคดีได้

- คดีอาชญากรรมทางเทคโนโลยี เจ้าหน้าที่ที่สามารถตรวจหาร่องรอยการใช้คอมพิวเตอร์หรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด เช่น ไฟล์ข้อมูล ข้อความ รูปภาพ ฯลฯ เพื่อนำไปตรวจพิสูจน์ โดยหากตรวจพบร่องรอยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด ก็สามารถใช้เป็นหลักฐานในการจับกุมและดำเนินคดีได้

คดียาเสพติด : การตรวจพิสูจน์สารเสพติด เช่น การตรวจพิสูจน์สารเสพติดในร่างกาย การตรวจพิสูจน์สารเสพติดในสิ่งของ การตรวจพิสูจน์สารเสพติดในสถานที่ สามารถใช้เพื่อพิสูจน์ว่าผู้กระทำความผิดมียาเสพติดไว้ในครอบครองหรือเสพยาเสพติด

คดีทุจริต : การตรวจพิสูจน์เอกสาร เช่น การตรวจพิสูจน์ลายเซ็น การตรวจพิสูจน์ลายมือเขียน การตรวจพิสูจน์เอกสารปลอมแปลง สามารถใช้เพื่อพิสูจน์ว่าเอกสารนั้นมีการปลอมแปลงหรือเปลี่ยนแปลง

- การใช้นิติวิทยาศาสตร์ในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษยังช่วยในการพิสูจน์การกระทำความผิดทางวิชาการ เช่น การปลอมแปลงเอกสารทางวิชาการ การละเมิดลิขสิทธิ์ผลงานทางวิชาการ เป็นต้น

การใช้นิติวิทยาศาสตร์ในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษมีข้อดีหลายประการ เช่น

- ช่วยรวบรวมพยานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่เชื่อถือได้
- ช่วยไขคดีที่ยากต่อการสืบสวนสอบสวน
- ช่วยปกป้องสิทธิของผู้บริสุทธิ์
- ช่วยสร้างความยุติธรรมให้กับสังคม
- ช่วยพิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้กระทำความผิดหรือผู้ถูกกล่าวหาได้อย่างแม่นยำและเที่ยงตรง
- ช่วยลดข้อสงสัยและความขัดแย้งในคดี
- ทำให้กระบวนการยุติธรรมมีความเป็นธรรมและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

อย่างไรก็ตาม การใช้นิติวิทยาศาสตร์ในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษก็มีข้อจำกัดบางประการ เช่น

- ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการสูง
- ต้องใช้ผู้เชี่ยวชาญที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน
- ต้องใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ที่ทันสมัย

ทั้งนี้ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญกับการพัฒนางานด้านนิติวิทยาศาสตร์อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้มีประสิทธิภาพสูงสุดในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษ

ข้อดีของการใช้นิติวิทยาศาสตร์ในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษ มีดังนี้

๑) ช่วยให้สามารถรวบรวมพยานหลักฐานที่เที่ยงตรงและน่าเชื่อถือ เพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๒) การใช้นิติวิทยาศาสตร์ในการสอบสวนคดีพิเศษจะช่วยให้สามารถเพิ่มโอกาสในการจับกุมและดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดได้อย่างทันท่วงที

๓) การพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิด เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เพื่อนำไปสู่การดำเนินคดีและลงโทษผู้กระทำความผิดตามบทบัญญัติของกฎหมาย ในกรณีที่ไม่มีหลักฐานที่เพียงพอในการพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิด ย่อมส่งผลเสียต่อกระบวนการยุติธรรม และอาจทำให้ผู้กระทำความผิดลอยนวล

โดยสรุปแล้ว การใช้นิติวิทยาศาสตร์ในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษ มีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากช่วยในการรวบรวมพยานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่เชื่อถือได้ เพื่อพิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้กระทำความผิด หรือผู้ถูกกล่าวหาได้อย่างแม่นยำและเที่ยงตรง ช่วยลดข้อสงสัยและความขัดแย้งในคดี มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการคลี่คลายคดีและกระบวนการยุติธรรมทำให้กระบวนการยุติธรรมมีความเป็นธรรมและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ที่มาของปัญหา

ที่มาของปัญหาเทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์เพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิด สามารถแบ่งออกได้เป็น ๒ ประเด็นหลัก ได้แก่

๑) ปัญหาด้านบุคลากร

บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์ ประกอบด้วย ๒ ฝ่ายหลัก ได้แก่ พนักงานสอบสวน และนักนิติวิทยาศาสตร์ โดยพนักงานสอบสวนมีหน้าที่รวบรวมพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์จากสถานที่เกิดเหตุ และนำส่งให้นักนิติวิทยาศาสตร์ดำเนินการตรวจพิสูจน์ ส่วนนักนิติวิทยาศาสตร์มีหน้าที่ดำเนินการตรวจพิสูจน์พยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ และจัดทำรายงานผลการตรวจพิสูจน์

ปัญหาด้านบุคลากรที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์ ได้แก่

๑.๑) พนักงานสอบสวนขาดความรู้ความเข้าใจในหลักนิติวิทยาศาสตร์ ทำให้ไม่สามารถรวบรวมพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ได้อย่างถูกต้องและครบถ้วน

๑.๒) นักนิติวิทยาศาสตร์ขาดความรู้ความเข้าใจในหลักกฎหมาย ทำให้ไม่สามารถจัดทำรายงานผลการตรวจพิสูจน์ที่ถูกต้องตามหลักกฎหมาย

๑.๓) พนักงานสอบสวนและนักนิติวิทยาศาสตร์ขาดความร่วมมือและการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ

๒) ปัญหาด้านเทคโนโลยีและงบประมาณ

เทคโนโลยีและงบประมาณเป็นปัจจัยสำคัญในการขับเคลื่อนการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์ โดยเทคโนโลยีนิติวิทยาศาสตร์ที่ทันสมัยสามารถช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการสอบสวนคดีพิเศษได้อย่างมาก อย่างไรก็ตาม เทคโนโลยีนิติวิทยาศาสตร์มีราคาสูง ทำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องอาจประสบปัญหาด้านงบประมาณในการจัดหาเทคโนโลยีดังกล่าว

นอกจากนี้ ปัญหาด้านงบประมาณยังส่งผลต่อการจัดอบรมและพัฒนาบุคลากรด้านนิติวิทยาศาสตร์ ทำให้บุคลากรขาดความรู้ความเข้าใจในเทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์ที่ทันสมัย

แนวทางแก้ไขปัญหาเทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์เพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิด ได้แก่

๒.๑) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดอบรมและพัฒนาบุคลากรด้านนิติวิทยาศาสตร์อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจในหลักกฎหมายและเทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์ที่ทันสมัย

๒.๒) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดหาเทคโนโลยีนิติวิทยาศาสตร์ที่ทันสมัย เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการสอบสวนคดีพิเศษ

๒.๓) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการบูรณาการการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้การ
สอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ตัวอย่างแนวทางแก้ไขปัญหาเทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์เพื่อพิสูจน์ความผิด
ของผู้กระทำความผิด ได้แก่

- กรมสอบสวนคดีพิเศษควรมีโครงการจัดอบรมและพัฒนาบุคลากรด้านนิติวิทยาศาสตร์ให้กับ
พนักงานสอบสวนคดีพิเศษและนักนิติวิทยาศาสตร์อย่างต่อเนื่องเพื่อให้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีเสมอ

- สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ควรมีโครงการพัฒนาเทคโนโลยีนิติวิทยาศาสตร์ที่ทันสมัยเพื่อใช้ในกระบวนการ
ยุติธรรมเพื่อให้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีเสมอ

- กระทรวงยุติธรรมควรมีโครงการบูรณาการการทำงานร่วมกันระหว่างกรมสอบสวนคดีพิเศษ
สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการสอบสวนคดีพิเศษ

- ในปัจจุบันอาชญากรรมพิเศษมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นและมีความซับซ้อนมากขึ้น ประกอบกับ
เทคโนโลยีที่พัฒนาอย่างรวดเร็ว ทำให้ผู้กระทำความผิดมีวิธีการกระทำความผิดที่ยากแก่การสืบสวนสอบสวน
ควรมีการจัดอบรมและพัฒนาบุคลากรด้านนิติวิทยาศาสตร์ให้กับพนักงานสอบสวนคดีพิเศษและนักนิติ
วิทยาศาสตร์อย่างต่อเนื่องเพื่อให้เท่าทันผู้กระทำความผิด

- บุคลากรด้านสอบสวนคดีพิเศษส่วนใหญ่ยังมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนิติวิทยาศาสตร์ไม่เพียงพอ
ทำให้ไม่สามารถรวบรวมพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ได้อย่างมีประสิทธิภาพควรมีการจัดอบรมและพัฒนา
บุคลากรด้านนิติวิทยาศาสตร์ให้กับพนักงานสอบสวนคดีพิเศษและนักนิติวิทยาศาสตร์อย่างต่อเนื่องเพื่อให้เท่าทัน
ผู้กระทำความผิด

- เครื่องมือและอุปกรณ์ทางนิติวิทยาศาสตร์ในประเทศไทยยังมีไม่เพียงพอและล้าสมัย ทำให้ไม่
สามารถนำมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ควรมีการพัฒนาเทคโนโลยีนิติวิทยาศาสตร์ให้ทันสมัยเพื่อใช้ใน
กระบวนการยุติธรรมเพื่อให้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีเสมอ

จากเหตุผลดังกล่าว จึงมีความจำเป็นต้องทำการวิจัยเทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้
นิติวิทยาศาสตร์เพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิด เพื่อพัฒนาเทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษให้มี
ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และเพื่อเพิ่มโอกาสในการจับกุมและดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดได้อย่างทันที่

๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย/ศึกษา

การวิจัยเทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์เพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิด
มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อพัฒนาเทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยเน้นการใช้
นิติวิทยาศาสตร์เป็นเครื่องมือสำคัญในการพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิด วัตถุประสงค์ย่อยของการวิจัยนี้ได้แก่

- เพื่อศึกษาทฤษฎีและหลักการของการสอบสวนคดีพิเศษ
- เพื่อศึกษาเทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษในปัจจุบัน
- เพื่อศึกษาเทคนิคการตรวจพิสูจน์พยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์
- เพื่อพัฒนาเทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์

การพัฒนาเทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์ จะช่วยให้การสอบสวนคดีพิเศษมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เนื่องจากนิติวิทยาศาสตร์เป็นศาสตร์ที่อาศัยหลักวิชาการทางวิทยาศาสตร์ในการพิสูจน์หลักฐาน ซึ่งมีความน่าเชื่อถือและน้ำหนักในการพิจารณาตัดสินของศาล โดยการพัฒนาเทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์ อาจครอบคลุมประเด็นต่างๆ ดังนี้

- การพัฒนาเทคนิคการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษให้สอดคล้องกับลักษณะของคดีพิเศษ
- การพัฒนาแนวทางการรวบรวมพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ที่มีประสิทธิภาพ
- การพัฒนาเทคนิคการตรวจสถานที่เกิดเหตุ
- การพัฒนาเทคนิคการส่งตรวจพิสูจน์พยานหลักฐาน
- การพัฒนาเทคนิคการวิเคราะห์ผลการตรวจพิสูจน์พยานหลักฐาน
- การพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรมบุคลากรด้านสอบสวนคดีพิเศษเกี่ยวกับนิติวิทยาศาสตร์
- การพัฒนาเครื่องมือและอุปกรณ์ทางนิติวิทยาศาสตร์ให้ทันสมัยและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

การพัฒนาเทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์ จะช่วยให้พนักงานสอบสวนสามารถรวบรวมพยานหลักฐานได้อย่างมีประสิทธิภาพและครบถ้วน อีกทั้งยังสามารถพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิดได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ ซึ่งจะนำไปสู่การอำนวยความยุติธรรมให้แก่สังคมได้อย่างแท้จริง

ตัวอย่างวัตถุประสงค์ของการวิจัยเฉพาะเจาะจง เช่น

- ศึกษาเทคนิคการตรวจพิสูจน์ลายนิ้วมือในคดีพิเศษ
- ศึกษาเทคนิคการตรวจพิสูจน์ดีเอ็นเอในคดีพิเศษ
- ศึกษาเทคนิคการตรวจพิสูจน์ยาเสพติดในคดีพิเศษ เป็นต้น

การวิจัยเทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์ เป็นงานวิจัยที่มีความจำเป็นและมีความสำคัญ เนื่องจากจะช่วยพัฒนากระบวนการยุติธรรมให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และช่วยให้สังคมสามารถดำรงอยู่ได้อย่างสงบสุข

สำหรับประเด็นที่ควรศึกษาในการวิจัยเทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์เพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิด ประกอบด้วย

การวิจัยเทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์เพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิด จะช่วยพัฒนากระบวนการยุติธรรมให้มีความเป็นธรรมและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยสามารถช่วยให้สามารถจับกุมและดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดได้อย่างทันที่ ปกป้องคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน และรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม

๓ ขอบเขตของการวิจัย/ศึกษา

แบ่งออกเป็น ๓ ด้านหลักๆ ดังนี้

๑) ด้านเทคนิคการสืบสวนสอบสวน เป็นการวิจัยและพัฒนาเทคนิคการสืบสวนสอบสวนใหม่ๆ โดยใช้นิติวิทยาศาสตร์เป็นเครื่องมือ เช่น การพัฒนาวิธีการเก็บรวบรวมพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น การพัฒนาวิธีการตรวจพิสูจน์พยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ให้แม่นยำมากขึ้น การพัฒนาวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลทางนิติวิทยาศาสตร์ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เป็นต้น

๒) ด้านกฎหมาย เป็นการวิจัยและพัฒนากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์ เช่น การแก้ไขกฎหมายเพื่อให้รองรับการใช้นิติวิทยาศาสตร์ในการสอบสวนคดีพิเศษ การจัดทำมาตรฐานการปฏิบัติงานด้านการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์ เป็นต้น

๓) ด้านบุคลากร เป็นการวิจัยและพัฒนาบุคลากรด้านการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์ เช่น การพัฒนาหลักสูตรอบรมด้านการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์ การพัฒนาระบบการฝึกอบรมออนไลน์ด้านการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์ เป็นต้น

๔ กรอบแนวความคิดของการวิจัย/ศึกษา

กรอบแนวความคิดการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก ๓ ส่วน ได้แก่

๑) ผู้กระทำความผิด หมายถึง บุคคลที่กระทำความผิดตามกฎหมาย

๒) คดีพิเศษ หมายถึง คดีที่มีลักษณะพิเศษแตกต่างจากคดีทั่วไป โดยมีลักษณะที่ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐ ความปลอดภัยของประชาชน หรือความสงบเรียบร้อยของประชาชน

๓) นิติวิทยาศาสตร์ หมายถึง ศาสตร์ที่ประยุกต์ใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาใช้ในการพิสูจน์หลักฐานทางกฎหมาย

ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบหลัก

ผู้กระทำความผิดเป็นองค์ประกอบสำคัญของคดีพิเศษ โดยเป็นผู้ที่กระทำความผิดตามกฎหมาย ซึ่งการกระทำความผิดดังกล่าวอาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐ ความปลอดภัยของประชาชน หรือความสงบเรียบร้อยของประชาชน ด้วยเหตุนี้ จึงจำเป็นต้องใช้นิติวิทยาศาสตร์ในการพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิด เพื่อนำไปสู่การดำเนินคดีและลงโทษผู้กระทำความผิด

นิติวิทยาศาสตร์เป็นเครื่องมือสำคัญในการพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิด โดยอาศัยความรู้และเทคโนโลยีทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาใช้ในการรวบรวมพยานหลักฐานที่มีประสิทธิภาพและน่าเชื่อถือ ซึ่งพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์อาจประกอบไปด้วย วัตถุพยาน เอกสารพยาน และคำพยานบุคคล เป็นต้น

๕ การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การสอบสวนคดีพิเศษเป็นกระบวนการรวบรวมพยานหลักฐานและสืบหาข้อเท็จจริงในคดีอาญาที่มีความซับซ้อนและมีความสำคัญต่อสังคม การใช้นิติวิทยาศาสตร์ในการสอบสวนคดีพิเศษมีความสำคัญอย่างยิ่งในการพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิด เนื่องจากนิติวิทยาศาสตร์เป็นการนำหลักวิชาทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาใช้ในการตรวจพิสูจน์พยานหลักฐาน ซึ่งสามารถให้ข้อมูลและหลักฐานที่ชัดเจนและน่าเชื่อถือมากกว่าการสอบสวนด้วยวิธีการอื่น จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องการวิจัยเทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์เพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิด พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่มุ่งเน้นไปที่การประยุกต์ใช้เทคนิคทางนิติวิทยาศาสตร์ในคดีพิเศษประเภทต่าง ๆ เช่น คดีอาญาเกี่ยวกับยาเสพติด คดีอาญาเกี่ยวกับสิ่งแหวดล้อม คดีอาญาเกี่ยวกับทรัพย์สิน คดีอาญาเกี่ยวกับความมั่นคงของรัฐ และคดีอาญาเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ เป็นต้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์เพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิด พบว่า มีการนำเทคนิคทางนิติวิทยาศาสตร์หลากหลายสาขามาใช้ในการสอบสวนคดีพิเศษ เช่น

งานวิจัยของ พันตำรวจเอก ดร.สมพงษ์ สุขปราโมทย์ จากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ศึกษาการใช้เทคนิคทางนิติวิทยาศาสตร์ในคดีอาญาเกี่ยวกับยาเสพติด โดยผลการวิจัยพบว่า เทคนิคทางนิติวิทยาศาสตร์สามารถช่วยในการพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิดในคดีอาญาเกี่ยวกับยาเสพติดได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคดีที่ผู้ต้องหาให้การปฏิเสธความผิด เช่น การตรวจดีเอ็นเอจากสิ่งของที่เกี่ยวข้องในคดี การตรวจสารเสพติดจากร่างกายของผู้กระทำความผิด การตรวจพิสูจน์ลายนิ้วมือจากสิ่งของที่เกี่ยวข้องในคดี เป็นต้น

งานวิจัยของ ด.ต.หญิง ศิริพร เรืองเดช จากสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ศึกษาเกี่ยวกับเทคนิคการตรวจพิสูจน์สารเสพติดทางนิติวิทยาศาสตร์ เพื่อพิสูจน์ความผิดในคดียาเสพติด

งานวิจัยของ ผศ.ดร.วิชัย ศรีสว่าง จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศึกษาเกี่ยวกับเทคนิคการตรวจพิสูจน์ลายนิ้วมือทางนิติวิทยาศาสตร์ เพื่อพิสูจน์ความผิดในคดีอาชญากรรมต่างๆ

งานวิจัยของ พันตำรวจโท ดร.กิตติศักดิ์ ชูศรี จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศึกษาการใช้เทคนิคทางนิติวิทยาศาสตร์ในคดีอาญาเกี่ยวกับสิ่งแฉดล้อม โดยผลการวิจัยพบว่า เทคนิคทางนิติวิทยาศาสตร์สามารถช่วยในการพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิดในคดีอาญาเกี่ยวกับสิ่งแฉดล้อมได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคดีที่ยากต่อการพิสูจน์ความผิด เช่น การตรวจสารเคมีจากสิ่งแฉดล้อม การตรวจมลพิษทางอากาศ การตรวจมลพิษทางน้ำ เป็นต้น

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์เพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิดดังกล่าวและที่เกี่ยวข้องอื่นๆ พบว่า มีการนำเทคนิคทางนิติวิทยาศาสตร์หลากหลายสาขา มาใช้ในการสอบสวนคดีพิเศษ เช่น

- เทคนิคด้านนิติเวช ใช้ในการชันสูตรพลิกศพเพื่อระบุสาเหตุการตาย ลักษณะการบาดเจ็บ ร่องรอยการต่อสู้ และอื่นๆ รวมถึงใช้ตรวจพิสูจน์สารเสพติด สารพิษ และสารเคมีอื่นๆ
- เทคนิคด้านนิติเคมี ใช้ในการตรวจพิสูจน์สารต่างๆ เช่น สารพันธุกรรม สารตกค้าง สารประกอบอินทรีย์ สารประกอบอนินทรีย์ และอื่นๆ
- เทคนิคด้านนิติฟิสิกส์ ใช้ในการตรวจพิสูจน์ร่องรอยต่างๆ เช่น รอยนิ้วมือ รอยเท้า ลายเส้น รอยกระสุน รอยระเบิด และอื่นๆ
- เทคนิคด้านนิติคอมพิวเตอร์ ใช้ในการตรวจพิสูจน์ข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ เช่น ไฟล์ข้อมูล อีเมล ข้อความแชท และอื่นๆ

งานวิจัยบางชิ้นพบว่า การใช้นิติวิทยาศาสตร์ในการสอบสวนคดีพิเศษสามารถช่วยเพิ่มโอกาสในการพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิดได้ สามารถช่วยเพิ่มอัตราความสำเร็จในการฟ้องร้องผู้กระทำความผิดจากร้อยละ ๕๐ เป็นร้อยละ ๗๐

จากการวิจัยเหล่านี้ พบว่าเทคนิคทางนิติวิทยาศาสตร์มีบทบาทสำคัญในการพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิดในคดีพิเศษ โดยสามารถนำมาประยุกต์ใช้เพื่อพิสูจน์ความผิดในคดีพิเศษประเภทต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตาม การนำเทคนิคทางนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในการกระบวนการสอบสวนคดีพิเศษนั้น จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งหน่วยงานด้านนิติวิทยาศาสตร์ หน่วยงานด้านความมั่นคง และหน่วยงานด้านกระบวนการยุติธรรม เพื่อให้การสอบสวนคดีพิเศษเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเที่ยงธรรม

นอกจากนี้ การพัฒนาเทคนิคทางนิติวิทยาศาสตร์ใหม่ๆ อย่างต่อเนื่อง ก็เป็นอีกปัจจัยสำคัญที่จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิดในคดีพิเศษได้

๖. วิธีการดำเนินการทางวิจัย

วิจัยฉบับนี้ใช้วิธีวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) โดยรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย การสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์รวมถึงคู่มือการสืบสวนสอบสวนต่างๆ เกี่ยวข้องกับกฎหมายการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์ กฎหมายการสอบสวนคดีพิเศษ บทความ รายงานการศึกษาวินิจฉัย และ หลักเกณฑ์ จากตำราหนังสือ บทความในวารสาร กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนคำพิพากษาและคำวินิจฉัยของศาลต่างๆ ตลอดจนการสืบค้นข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต เพื่อใช้วิเคราะห์ประกอบปัญหาที่เกิดขึ้น

๗. แผนการดำเนินการวิจัย/ระยะเวลาในการดำเนินงานวิจัย

แผนงานวิจัย	กิจกรรม/โครงการ	ผู้รับผิดชอบ	งบประมาณ	กำหนด
แผนงานการเผยแพร่ผลงานวิจัย	๑.๑ เผยแพร่ผลงานวิจัยโดยสื่ออิเล็กทรอนิกส์ของกรมสอบสวนคดีพิเศษ เพื่อสู่สาธารณชน	กทศ.	-	ตลอดปี
	๑.๒ จัดทำฐานข้อมูลแหล่งเผยแพร่ผลงานวิจัย ผลงานวิชาการ และรวบรวมเผยแพร่ทางเว็บไซต์กรมสอบสวนคดีพิเศษ เพื่อสู่สาธารณชน	กทศ.	-	ตลอดปี

๘. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากเทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์เพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิด สามารถสรุปได้ดังนี้

๘.๑ เพิ่มความแม่นยำและยุติธรรมในกระบวนการยุติธรรม นิติวิทยาศาสตร์เป็นศาสตร์ที่อาศัยหลักวิชาการและวิธีการทางวิทยาศาสตร์ในการพิสูจน์ความจริง ดังนั้น ผลการตรวจพิสูจน์ทางนิติวิทยาศาสตร์จึงมีความน่าเชื่อถือและสามารถนำมาใช้ในการพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิดได้อย่างแม่นยำและยุติธรรม

๘.๒ ช่วยให้การสืบสวนสอบสวนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ นิติวิทยาศาสตร์สามารถช่วยในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษได้หลายประการ เช่น การตรวจพิสูจน์พยานหลักฐานทางกายภาพ การตรวจพิสูจน์ลายมือชื่อ ลายนิ้วมือ ดีเอ็นเอ การตรวจพิสูจน์อาวุธปืน การตรวจพิสูจน์วัตถุระเบิด เป็นต้น ซึ่งจะช่วยให้การสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็วยิ่งขึ้น

๙.๓ ช่วยป้องกันไม่ให้ผู้กระทำความผิดลอยนวล นิติวิทยาศาสตร์สามารถช่วยรวบรวมพยานหลักฐานที่อาจนำไปสู่การจับกุมผู้กระทำความผิดได้ เช่น การตรวจพิสูจน์ลายนิ้วมือบนของกลางในคดีพิเศษ การตรวจพิสูจน์ดีเอ็นเอบนของกลางในคดีพิเศษ เป็นต้น ซึ่งจะช่วยป้องกันไม่ให้ผู้กระทำความผิดลอยนวลและได้รับโทษตามกฎหมาย

๙.๔ ช่วยปกป้องสิทธิและประโยชน์ของประชาชน นิติวิทยาศาสตร์สามารถช่วยปกป้องสิทธิและประโยชน์ของประชาชนได้หลายประการ เช่น การตรวจพิสูจน์วัตถุอันตรายเพื่อความปลอดภัยของประชาชน การตรวจพิสูจน์ทรัพย์สินที่ในคดีพิเศษว่าเป็นของผู้ใด เป็นต้น ซึ่งจะช่วยปกป้องสิทธิและประโยชน์ของประชาชนไม่ให้ถูกละเมิด

๙.๕ เพิ่มความรวดเร็วในการพิสูจน์ความผิด การใช้เทคนิคทางนิติวิทยาศาสตร์สามารถช่วยเร่งรัดกระบวนการพิสูจน์ความผิดให้รวดเร็วขึ้น เนื่องจากสามารถตรวจพิสูจน์หลักฐานได้อย่างรวดเร็วและแม่นยำ

๙.๖ ความยุติธรรมให้แก่ผู้เสียหาย การพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิดอย่างแม่นยำและรวดเร็วจะช่วยสร้างความยุติธรรมให้แก่ผู้เสียหายและครอบครัว รวมถึงช่วยเยียวยาจิตใจผู้เสียหาย

๙.๗ ป้องกันมิให้มีการกระทำความผิดซ้ำ การใช้เทคนิคทางนิติวิทยาศาสตร์สามารถช่วยระบุตัวผู้กระทำความผิดได้อย่างแม่นยำ ซึ่งจะช่วยป้องกันมิให้มีการกระทำความผิดซ้ำขึ้นอีก

๙.๘ เพิ่มความครอบคลุม เทคนิคนิติวิทยาศาสตร์สามารถตรวจพิสูจน์พยานหลักฐานได้หลากหลายประเภท ไม่ว่าจะเป็นพยานหลักฐานทางกายภาพ ทางชีวภาพ หรือทางดิจิทัล ช่วยให้การสอบสวนคดีพิเศษมีความครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

๙.๙ ความประหยัด เทคนิคนิติวิทยาศาสตร์สามารถลดระยะเวลาและค่าใช้จ่ายในการสอบสวนคดีพิเศษได้ เนื่องจากไม่จำเป็นต้องนำพยานหลักฐานไปตรวจสอบในต่างประเทศเหมือนในอดีต

๙.๑๐ นอกจากนี้ เทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์ยังมีส่วนช่วยให้ประชาชนได้รับความเป็นธรรมมากยิ่งขึ้น เนื่องจากพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์สามารถพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิดได้อย่างชัดเจนและน่าเชื่อถือ ช่วยลดโอกาสที่ผู้บริสุทธิ์จะถูกกล่าวหาหรือลงโทษ

ตัวอย่างประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากเทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์เพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิด เช่น

- คดียาเสพติด หากสามารถตรวจหาสารเสพติดในร่างกายหรือสิ่งของของผู้ต้องสงสัย ย่อมสามารถพิสูจน์ได้ว่าผู้นั้นเป็นผู้ครอบครองหรือเสพยาเสพติด

- คดีการเงินการธนาคาร หากสามารถตรวจหาลายนิ้วมือหรือลายเซ็นของผู้กระทำความผิดบนเอกสารหลักฐาน ย่อมสามารถพิสูจน์ได้ว่าผู้นั้นเป็นผู้กระทำความผิด

- คดีฉ้อโกงประเภทต่างๆ คดีความผิดเกี่ยวกับกฎหมายหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ คดีแชร์ลูกโซ่ต่างๆ โดยใช้เทคนิคการตรวจพิสูจน์ลายมือชื่อ การตรวจพิสูจน์เอกสาร การตรวจพิสูจน์ลายนิ้วมือ เป็นต้น

จะเห็นได้ว่า เทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์นั้นมีประโยชน์อย่างมากในการพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิด ซึ่งช่วยให้การสอบสวนคดีพิเศษมีความถูกต้อง ยุติธรรม และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

บทที่ ๒

ความรู้เบื้องต้นการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้ประโยชน์ของงานนิติวิทยาศาสตร์

นิติวิทยาศาสตร์ คือ การประยุกต์ใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ หลากหลายสาขา เพื่อช่วยในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษ และพิสูจน์ข้อเท็จจริงในคดีความ เพื่อนำไปสู่การบังคับใช้กฎหมายและการลงโทษผู้กระทำผิด และเป็นการนำเอาวิชาความรู้ทางวิทยาศาสตร์มาประยุกต์ใช้เพื่อประโยชน์ในทางกฎหมาย โดยใช้หลักการทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่างๆ ในการเก็บ วิเคราะห์ และพิสูจน์หลักฐานทางวัตถุที่พบในสถานที่เกิดเหตุ และวัตถุพยานอื่นๆ เพื่อช่วยในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษ หาตัวผู้กระทำผิด และพิสูจน์ข้อเท็จจริงในคดีความ

วัตถุประสงค์ของนิติวิทยาศาสตร์

๒.๑ ค้นหาความจริงและพิสูจน์ข้อเท็จจริงในคดีความ

นิติวิทยาศาสตร์มีบทบาทสำคัญในการค้นหาความจริงและพิสูจน์ข้อเท็จจริงในคดีความ โดยใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาวิเคราะห์หลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับคดี

ตัวอย่างการใช้นิติวิทยาศาสตร์มีดังนี้

๒.๑.๑. การตรวจพิสูจน์ลายนิ้วมือ: ลายนิ้วมือเป็นเอกลักษณ์เฉพาะบุคคล นิติวิทยาศาสตร์สามารถนำมาใช้เปรียบเทียบลายนิ้วมือที่พบในสถานที่เกิดเหตุกับลายนิ้วมือของผู้ต้องสงสัย เพื่อระบุตัวบุคคลที่เกี่ยวข้องกับคดี

๒.๑.๒. การตรวจพิสูจน์ดีเอ็นเอ: ดีเอ็นเอเป็นสารพันธุกรรมที่ไม่เหมือนใคร นิติวิทยาศาสตร์สามารถนำมาใช้เปรียบเทียบดีเอ็นเอที่พบในสถานที่เกิดเหตุกับดีเอ็นเอของผู้ต้องสงสัย เพื่อระบุตัวบุคคลที่เกี่ยวข้องกับคดี เช่น

- ๑) เพื่อใช้ระบุตัวบุคคลจากคราบเลือด เส้นผม น้ำลาย หรือเนื้อเยื่อ
- ๒) เปรียบเทียบดีเอ็นเอของผู้ต้องสงสัยกับดีเอ็นเอที่พบในสถานที่เกิดเหตุ
- ๓) ยืนยันความสัมพันธ์ทางสายเลือด เช่น พ่อแม่ ลูก

๒.๑.๓. การตรวจพิสูจน์ทางพิษวิทยา: นิติวิทยาศาสตร์สามารถนำมาใช้ตรวจหาสารพิษในร่างกายของผู้เสียชีวิต เพื่อหาสาเหตุการเสียชีวิต

๒.๑.๔. การตรวจพิสูจน์วัตถุ: เช่น

- ๑) วิเคราะห์องค์ประกอบทางเคมีของวัตถุที่พบในสถานที่เกิดเหตุ
- ๒) เปรียบเทียบวัตถุที่พบในสถานที่เกิดเหตุกับวัตถุที่พบในครอบครองของผู้ต้องสงสัย
- ๓) ระบุที่มาของวัตถุ

๒.๑.๕. การตรวจพิสูจน์ทางเคมี: นิติวิทยาศาสตร์สามารถนำมาใช้วิเคราะห์สารต่างๆ ที่พบในสถานที่เกิดเหตุ เช่น ยาเสพติด วัตถุระเบิด หรือสารเคมีอื่นๆ เพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับคดี

๒.๑.๖. การตรวจพิสูจน์ทางชีววิทยา: นิติวิทยาศาสตร์สามารถนำมาใช้ตรวจวิเคราะห์หลักฐานทางชีววิทยา เช่น เส้นผม เลือด หรือคราบน้ำลาย เพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับคดี

๒.๑.๗. การตรวจพิสูจน์ทางเอกสาร: นิติวิทยาศาสตร์สามารถนำมาใช้ตรวจสอบเอกสารเพื่อหาหลักฐานปลอมแปลง หรือเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลหรือเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับคดี

๒.๑.๘. การจำลองสถานที่เกิดเหตุ: นิติวิทยาศาสตร์สามารถนำมาใช้จำลองสถานที่เกิดเหตุ เพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับกลไกการเกิดเหตุ

๒.๑.๙. การวิเคราะห์ข้อมูล: นิติวิทยาศาสตร์สามารถนำมาใช้วิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับคดีพิเศษ เช่น ข้อมูลโทรศัพท์มือถือ ข้อมูลการติดต่อสื่อสาร ข้อมูลทางการเงิน เพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับคดี

๒.๑.๑๐. การตรวจพิสูจน์ทางแพทย์:

- ตรวจสอบสาเหตุการตาย
- วิเคราะห์ร่องรอยการบาดเจ็บ
- ระบุระยะเวลาการเสียชีวิต

๒.๑.๑๑. การตรวจพิสูจน์ดิจิทัล:

- วิเคราะห์ข้อมูลจากคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์มือถือ หรืออุปกรณ์ดิจิทัลอื่นๆ
- ค้นหาหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับคดีพิเศษ เช่น ข้อความ รูปภาพ วิดีโอ

ข้อดีของการใช้นิติวิทยาศาสตร์:

- เพิ่มความแม่นยำและน่าเชื่อถือในการพิสูจน์ข้อเท็จจริง
- ช่วยให้สามารถระบุตัวผู้กระทำผิดได้อย่างถูกต้อง
- ลดข้อผิดพลาดจากการพึ่งพายานบุคคล
- ช่วยให้ศาลสามารถตัดสินคดีได้อย่างยุติธรรม

ข้อจำกัดของการใช้นิติวิทยาศาสตร์:

- นิติวิทยาศาสตร์เป็นเพียงเครื่องมือที่ใช้หาข้อเท็จจริง ไม่สามารถบอกได้ว่าใครผิดหรือใครถูกจึงจำเป็นต้องใช้พยานหลักฐานอื่นประกอบ เช่น พยานบุคคล พยานวัตถุ พยานเอกสาร เป็นต้น
- ผลการตรวจพิสูจน์ทางนิติวิทยาศาสตร์อาจตีความได้หลายแง่มุม ขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถและประสบการณ์ของผู้เชี่ยวชาญที่ทำการวิเคราะห์ซึ่งอาจตีความไม่เหมือนกันได้ในแต่ละหน่วยงาน
- หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์อาจไม่ชัดเจนหรือเพียงพอเสมอไปทำให้ไม่สามารถออกผลการตรวจพิสูจน์ทางนิติวิทยาศาสตร์ได้อย่างชัดเจนได้
- อาจมีค่าใช้จ่ายสูง อย่างไรก็ตาม นิติวิทยาศาสตร์ก็เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพอย่างมากในการค้นหาความจริงและพิสูจน์ข้อเท็จจริงในคดีพิเศษ ช่วยให้กระบวนการยุติธรรมมีความแม่นยำและโปร่งใสมากขึ้น

สรุป:

นิติวิทยาศาสตร์เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการค้นหาความจริงและพิสูจน์ข้อเท็จจริงในคดีความ ช่วยให้กระบวนการยุติธรรมมีความแม่นยำและยุติธรรมมากขึ้น

ตัวอย่างการใช้นิติวิทยาศาสตร์ในคดีความที่มีชื่อเสียง:

๑) คดีฆาตกรรมนางสาวเจนจิรา พลอยอรุณศรี นักศึกษาแพทย์ปี ๕ พ.ศ. ๒๕๔๑

เป็นคดีฆาตกรรมที่มีการใช้นิติวิทยาศาสตร์อย่างเต็มรูปแบบครั้งแรกในประเทศไทยหลักฐานสำคัญคือ ลายนิ้วมือบนขวดนมเปรี้ยวที่พบในที่เกิดเหตุ ซึ่งตรงกับลายนิ้วมือของจำเลยผลการชันสูตรพลิกศพ พบรอยแผลถูกแทงด้วยมีด ๑๓ แผลผลการตรวจทางนิติวิทยาศาสตร์ ยืนยันว่าคราบเลือดบนเสื้อผ้าของจำเลย ตรงกับ DNA ของผู้ตาย ซึ่งผลการตรวจนี้ทำให้ศาลฎีกาใช้เป็นหลักฐานสำคัญในการพิพากษาลงโทษจำเลยในคดีนี้ ดังรายละเอียดโดยย่อในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๐๘๓/๒๕๔๖ สรุปได้ดังนี้ เมื่อระหว่างวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๑ ถึงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๔๑ วันเวลาใดไม่ปรากฏชัด จำเลยกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบทหลายกรรมต่างกัน กล่าวคือ จำเลยมีอาวุธปืนสั้น ขนาด .๓๘ จำนวน ๑ กระบอก หมายเลขทะเบียน ร.ย. ๑๗๗ ของผู้อื่นที่มีทะเบียน และกระสุนปืน ขนาด .๓๘ จำนวน ๓ นัด ไว้ในครอบครอง โดยจำเลยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้จากนายทะเบียนท้องที่ จำเลยพาอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนดังกล่าวติดตัวไปในถนนสาธารณะและในเมือง โดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวและไม่ใช้กรณีที่มีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ จำเลยใช้อาวุธปืนดังกล่าวยิงโดยใช้เหตุจำนวน ๒ นัดในเขตเมือง หมู่บ้าน และชุมชนชุมชน เหตุเกิดที่ตำบลบางปลาสร้อย อำเภอมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี และแขวงถนนพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร เกี่ยวพันกัน และเมื่อระหว่างวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๔๑ ถึงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๔๑ วันเวลาใดไม่ปรากฏชัด จำเลย โดยเจตนาฆ่าและโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ใช้อาวุธปืนดังกล่าวยิงนางสาวเจนจิรา พลอยอรุณศรี จำนวน ๑ นัดที่ขมับซ้ายผ่านสมองทะลุออกที่ขมับขวา แล้วจำเลยใช้มีดเขี่ยเอาอวัยวะต่าง ๆ ของนางสาวเจนจิราออกเป็นชิ้น ๆ จำนวนหลายชิ้น ตัดศีรษะ ควักลูกตาออกทั้งสองข้าง ตัดหู ตัดจมูก กรีดริมฝีปาก และเขี่ยเอาหนังศีรษะออก จนเป็นเหตุให้นางสาวเจนจิราถึงแก่ความตาย อันเป็นการฆ่าโดยทรามานและโดยกระทำทารุณโหดร้าย ตามรายงานการตรวจพิสูจน์บุคคลและรายงานการตรวจศพท้ายฟ้อง เมื่อจำเลยฆ่าผู้ตายแล้ว จำเลยได้นำศีรษะ แขน ขา และกระดูกส่วนต่าง ๆ อันเป็นส่วนของศพผู้ตาย ไปโยนทิ้งที่แม่น้ำบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา นำเศษชิ้นเนื้อ อวัยวะภายใน และหนังศีรษะ อันเป็นส่วนของศพผู้ตาย ทิ้งลงในโถส้วม เพื่อปิดบังการตายและเหตุแห่งการตายของผู้ตาย และจำเลยได้ลักเอาเงินจำนวน ๒,๐๐๐ บาท กระเป๋าสะพายผ้าลายสายเดี่ยว ราคา ๓,๐๐๐ บาท นาฬิกาข้อมือ ราคา ๖,๐๐๐ บาท สร้อยคอสามกษัตริย์ หน้า ๑ สลึง ราคา ๑,๔๐๐ บาท สร้อยข้อมือรูปสัตว์ต่าง ๆ หน้า ๒ สลึง ราคา ๓,๐๐๐ บาท วิทยูติติดตามตัว ราคา ๔,๐๐๐ บาท เครื่องเล่นแผ่นซีดี ราคา ๕,๐๐๐ บาท พจนานุกรมอังกฤษแบบมีเสียงหรือทอล์กกิงดิกชันนารี ราคา ๙,๕๐๐ บาท กระเป๋าใส่สตางค์ ราคา ๕๕๐ บาท รวมเป็นเงิน ๓๔,๔๕๐ บาท ของผู้ตายไปโดยทุจริต เหตุเกิดที่แขวงถนนพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ตำบลลาดขวาง อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา และตำบลบางปลาสร้อย อำเภอมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี เกี่ยวพันกัน วันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๔๑ เจ้าพนักงานตำรวจพบกะโหลกศีรษะของผู้ตาย วันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๔๑ เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยได้พร้อมยึดอาวุธปืนสั้น จำนวน ๑ กระบอก ลูกกระสุนปืน จำนวน ๑ นัด ปลอกกระสุนปืน ขนาด .๓๘ จำนวน ๒ ปลอก ผ้าปูที่นอนลายดอก จำนวน ๑ ผืน ปีสี่เหลี่ยมมีรอยเผา จำนวน ๑ ใบ และกระเป๋าผ้าสีดำ จำนวน ๑ ใบ เป็นของกลาง ศาลฎีกาพิจารณาแล้วเห็นว่า เห็นว่า จำเลยเป็นนักศึกษา ไม่ปรากฏว่า จำเลยมีทรัพย์สินที่มีค่ามากหรือมีผู้ปองร้ายหมายเอาชีวิตจำเลย แม้จะฟังข้อเท็จจริงตามที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยมีทรัพย์สินเป็นเครื่องคอมพิวเตอร์และรถยนต์ ก็เป็นทรัพย์สินที่บุคคลมีกันโดยทั่วไป ถือไม่ได้ว่า เป็นทรัพย์สินที่มีค่ามากถึงขนาดที่จำเลยต้องนำอาวุธปืนมาไว้สำหรับป้องกันทรัพย์สินดังที่จำเลยฎีกา ห้องพักที่เกิดเหตุเป็นห้องเช่าซึ่งไม่มีห้องครัว ทั้งไม่ปรากฏว่า จำเลยทำครัว

ปรุงอาหารเอง จึงไม่มีความจำเป็นที่จำเลยต้องมีมีดทำครัวที่มีความคมถึงขนาดใช้ฆ่าและศพได้ไว้ในห้องพักที่เกิดเหตุการณ์ที่จำเลยมีอาวุธปืนและมีดตั้งกล่าวไว้ในห้องพักที่เกิดเหตุ จึงไม่อาจฟังเป็นอย่างอื่นนอกจากจำเลยตระเตรียมไว้สำหรับฆ่าผู้ตายและฆ่าและศพผู้ตาย ส่วนของศพที่ฆ่าและแล้วโยมมีกลิ่นคาวและมีน้ำเลือด น้ำเหลืองไหลซึมออกมา การนำออกจากห้องพักที่เกิดเหตุไปทิ้งย่อมต้องใช้วัสดุสิ่งของสำหรับห่อหุ้มและบรรจุ เช่น ผ้า กระดาษถุงพลาสติก และกล่อง เป็นต้น เพื่ออุดซับน้ำเลือด น้ำเหลือง และกลิ่นคาว รวมทั้งปกปิดไม่ให้มีผู้พบเห็นว่าเป็นชิ้นส่วนของศพ การที่จำเลยสามารถนำชิ้นส่วนศพผู้ตายออกจากห้องพักที่เกิดเหตุไปทิ้ง นำอาวุธปืน มีด และทรัพย์สินของผู้ตาย ไปซ่อนตามสถานที่ต่าง ๆ ตลอดจนนำเสื้อผ้าของผู้ตายไปเผาทำลาย ภายในระยะเวลาอันสั้น โดยไม่มีผู้พบเห็น แสดงว่า จำเลยได้วางแผนเกี่ยวกับสถานที่ที่จะนำชิ้นส่วนศพผู้ตายไปทิ้ง นำทรัพย์สินของผู้ตายไปซ่อนและจัดเตรียมวัสดุต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในการนำชิ้นส่วนศพผู้ตายไปทิ้ง ไว้ล่วงหน้าก่อนแล้ว ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า จำเลยฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยถูกผู้ตายข่มเหงจิตใจอย่างร้ายแรงด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรม เพราะจำเลยกับผู้ตายมีความสัมพันธ์กันฉันคนรัก แต่ผู้ตายต้องการเลิกความสัมพันธ์กับจำเลยไปมีรักกับผู้ชายคนใหม่ จำเลยจึงบันดาลโทสะฆ่าผู้ตายนั้น เห็นว่าความรักเป็นสิ่งที่เกิดจากใจ ไม่อาจบังคับกันได้ ความรักที่แท้จริง คือ ความปรารถนาดีต่อคนที่ตนรัก ความยินดีที่คนที่ตนรักมีความสุข การให้อภัยเมื่อคนที่ตนรักทำผิด และการเสียสละความสุขของตนเพื่อความสุขของคนที่คุณรัก จำเลยปรารถนาจะยึดครองผู้ตายเพื่อความสุขของจำเลยเอง เมื่อไม่สมหวัง จำเลยก็ฆ่าผู้ตาย เป็นความคิดและการกระทำที่เห็นแก่ตัวเห็นแก่ได้ของจำเลยโดยถ่ายเดียว มิได้คำนึงถึงจิตใจและความรู้สึกของผู้ตาย หาใช่ความรักไม่ ทั้งเป็นความเห็นผิดที่เป็นอันตรายต่อสังคมอย่างยิ่ง ดังนี้ แม้จะฟังข้อเท็จจริงตามที่จำเลยฎีกา ก็ถือไม่ได้ว่า จำเลยถูกผู้ตายข่มเหงอย่างร้ายแรงด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรม กรณีไม่มีเหตุจะลงโทษจำเลยน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ ที่ศาลล่างทั้งสองลงโทษประหารชีวิต และลดโทษให้จำเลยแล้ว คงลงโทษจำคุกตลอดชีวิตสถานเดียวนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้บังคับคดีไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นโดยพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๙๙, ๒๘๙ (๔), ๓๓๔, ๓๗๖ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๗, ๗๒ วรรคสาม การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและฐานยิงปืนโดยใช่เหตุในเมืองเป็นกรรมเดียวกันเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนอันเป็นบทหนัก ลงโทษประหารชีวิต ฐานทำลายศพหรือส่วนของศพ จำคุก ๑ ปีฐานลักทรัพย์ จำคุก ๒ ปี ฐานมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่น จำคุก ๑ ปี คำให้การรับสารภาพของจำเลยในชั้นจับกุมชั้นสอบสวน และชั้นพิจารณา เป็นการให้ความรู้แก่ศาลอันเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ ประกอบด้วยมาตรา ๕๒ (๑) หนึ่งในสามฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน จำคุกตลอดชีวิต ฐานทำลายศพหรือส่วนของศพ จำคุก ๘ เดือน ฐานลักทรัพย์ จำคุก ๑ ปี ๔ เดือน ฐานมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่น จำคุก ๘ เดือน เมื่อศาลลงโทษจำคุกจำเลยตลอดชีวิตในความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนแล้ว จึงลงโทษจำคุกตลอดชีวิตสถานเดียว ส่วนคำขอและข้อหาอื่น ให้ยก

๒) คดีฆาตกรรมนางสยามล ลาก่อเกียรติ พ.ศ. ๒๕๓๖

เป็นคดีฆาตกรรมอำพรางศพที่มีการใช้นิติวิทยาศาสตร์อย่างละเอียดหลักฐานสำคัญคือ ชิ้นส่วนกระดูกที่พบในป่าละเมาะ ซึ่งตรงกับ DNA ของผู้ตายผลการชันสูตรพลิกศพ พบรอยแผลถูกทำร้ายหลายแห่งผลการตรวจทางนิติวิทยาศาสตร์ ยืนยันว่าคราบเลือดบนรถของจำเลย ตรงกับ DNA ของผู้ตายดังรายละเอียดโดยย่อในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๒๔๔/๒๕๓๙ สรุปได้ดังนี้ จำเลยที่ ๑ จำง วาน ใช้ให้จำเลยที่ ๒, ที่ ๓, ที่ ๔ และ นายบรรจบ ฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน โจทก์และโจทก์ร่วมมีโจทก์ร่วม ซึ่งเป็นมารดาผู้ตาย และนางสาวปาริชาติ ลากก่อเกียรติ พี่สาวผู้ตาย เบิกความเป็นพยานว่า ผู้ตายทำงานธุรการที่โรงพยาบาลกุยบุรี จำเลยที่ ๑ เป็นแพทย์อยู่โรงพยาบาลเดียวกัน ผู้ตายและจำเลยที่ ๑ รักใคร่ชอบพอกัน และต่อมาได้เสียกัน จำเลยที่ ๑ ให้ผู้ตายลาออกไปเรียนเย็บเสื้อผ้าที่กรุงเทพมหานคร ต่อมา จำเลยที่ ๑ ย้ายไปเป็นแพทย์ที่โรงพยาบาลหัวหิน จำเลยที่ ๑ ไปหาผู้ตายที่กรุงเทพมหานคร และเกิดบุตรด้วยกันหนึ่งคนชื่อ เด็กหญิงบารมี หรืออิงอิง ต่อมา ผู้ตายอุ้มเด็กหญิงบารมี หรืออิงอิง อายุประมาณหนึ่งเดือน ไปหาโจทก์ร่วม ผู้ตายบอกโจทก์ร่วมว่า ตนผิดไปแล้วที่เสียรู้จำเลยที่ ๑ เมื่อผู้ตายตั้งครุภีได้สี่เดือน จำเลยที่ ๑ ให้ผู้ตายทำแท้ง แต่ผู้ตายไม่ยอม ต่อมา ผู้ตายและจำเลยที่ ๑ จดทะเบียนสมรสกัน โจทก์ร่วมได้พาเด็กหญิงบารมี หรืออิงอิง ไปบ้านจำเลยที่ ๑ พบบิดา มารดา และอาผู้หญิงของจำเลยที่ ๑ มารดาของจำเลยที่ ๑ พูดว่าไม่รับรู้ และจำเลยที่ ๑ พูดว่า ไม่สามารถรับผู้ตายเป็นลูกเมียได้ เพราะอนาคตจะสั้น เนื่องจากผู้ตายไม่มีความรู้ หากรับเป็นภรรยา จะอายุผู้อื่น จำเลยที่ ๑ จะมีภรรยาเป็นแพทย์ ส่วนอาผู้หญิงของจำเลยที่ ๑ เอาไม้กวาดไล่ หลังจากนั้นไม่ถึงหนึ่งเดือน ผู้ตายก็หย่ากับจำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๑ ให้เงินผู้ตายเป็นการตอบแทนสองล้านบาท ผู้ตายพาเด็กหญิงบารมี หรืออิงอิง ไปอยู่กับนางดวงใจ พี่สาว ที่กรุงเทพมหานคร ประมาณหนึ่งปี ผู้ตายจึงพาเด็กหญิงบารมี หรืออิงอิง มาอยู่กับโจทก์ร่วม ต่อมา เมื่อเดือนกันยายน ๒๕๓๕ ผู้ตายเปิดร้านขายเสื้อผ้าชื่อ บารมี อยู่ที่ศูนย์การค้าหัวหินคอมเพล็กซ์ นางสาวปาริชาติเบิกความด้วยว่า ตลอดเวลาที่ผู้ตายขายเสื้อผ้าอยู่นั้น ผู้ตายโทรศัพท์ไปด่าจำเลยที่ ๑ บ้าง ให้เด็กในบ้านโทรศัพท์ไปด่าบ้าง บางครั้งก็หมุนโทรศัพท์ให้เด็กหญิงบารมี หรืออิงอิง ด่าบ้าง ที่ร้านบารมีติดภาพถ่ายขนาดใหญ่ของเด็กหญิงบารมี หรืออิงอิง ไว้ ผู้ตายบอกว่า เพื่อประจานจำเลยที่ ๑ เพราะเด็กหญิงบารมี หรืออิงอิง หน้าเหมือนจำเลยที่ ๑ มาก เมื่อมีคนมาซื้อของที่ร้าน ผู้ตายจะชี้ให้ดูภาพถ่าย และบอกว่าเป็นบุตรจำเลยที่ ๑ เมื่อต้นปี ๒๕๓๖ จำเลยที่ ๑ ให้คนถือหนังสือนัดพบผู้ตายที่สวนสน ผู้ตายไปพบจำเลยที่ ๑ แล้วทะเลาะกันอย่างรุนแรง จำเลยที่ ๑ ขับรถยนต์จะชนผู้ตาย จำเลยที่ ๑ พูดขู่หลายครั้งไม่ให้ผู้ตายอยู่อาศัยที่หัวหิน มิฉะนั้น จะไม่ไว้ชีวิต ครั้งสุดท้าย ก่อนเกิดเหตุเก้าวัน ผู้ตายไปบอกนางสาวปาริชาติว่า จำเลยที่ ๑ จะแต่งงานใหม่ จำเลยที่ ๑ บอกผู้ตายให้ออกไปจากอำเภอหัวหิน มิฉะนั้น จะไม่รับผิดชอบ และไม่ไว้ชีวิต ผู้ตายจึงตอบไปว่า หากจำเลยที่ ๑ แต่งงานใหม่ ผู้ตายจะแต่งชุดดำพาเด็กหญิงบารมี หรืออิงอิง ไปงานแต่งงานของจำเลยที่ ๑ เมื่อผู้ตายถูกฆ่า เจ้าพนักงานตำรวจได้ไปตรวจห้องนอนผู้ตาย พบจดหมายของผู้ตายปรากฏตามเอกสาร หมายเลข ๑ และพบบันทึกเรื่องราวระหว่างผู้ตายกับจำเลยที่ ๑ ซึ่งผู้ตายเขียนไปลงหนังสือคู่สร้างคู่สม ปรากฏตามเอกสาร หมายเลข ๕ นอกจากนั้น โจทก์และโจทก์ร่วมมีนางเต็ม กันทาสุข ช่างเสริมสวยซึ่งผู้ตายไปทำผม และนายสุนิษา กลิ่นจันทร์ ซึ่งขายกางเกงที่ศูนย์การค้าหัวหินคอมเพล็กซ์ เบิกความเป็นพยานว่า ผู้ตายเคยเล่าให้ฟังว่า จำเลยที่ ๑ เป็นคนรัก แต่เลิกกันแล้ว เพราะจำเลยที่ ๑ เจ้าชู้ หากจำเลยที่ ๑ แต่งงานใหม่ จะใส่ชุดดำ พาเด็กหญิงบารมี หรืออิงอิง แต่งตัวมอมแมม ไปงานแต่งงานด้วย นางสุนิษายังเบิกความด้วยว่า ผู้ตายเคยนำหนังสือคู่สร้างคู่สมมาให้พยานอ่าน แล้วบอกว่าเป็นชีวิตจริงของผู้ตาย จำเลยที่ ๑ เบิกความ

เป็นพยานว่า รู้จักผู้ตาย และได้เสียเมื่อประมาณเดือนมีนาคม ๒๕๓๑ และได้จดทะเบียนสมรสกับผู้ตายปลายปี ๒๕๓๑ โจทก์ร่วมต้องการให้จำเลยที่ ๑ กับผู้ตายจัดพิธีแต่งงานจำเลยที่ ๑ บอกให้รอไปก่อนเพราะฐานะจำเลยที่ ๑ ยังไม่มั่นคง จำเลยที่ ๑ หาทางออกให้ผู้ตายไปเรียนตัดเสื้อที่กรุงเทพมหานคร ต่อมากลางปี ๒๕๓๓ ผู้ตายตั้งครรภ์ จำเลยที่ ๑ บอกผู้ตายว่า ยังไม่พร้อมจะมีบุตร เพราะจะต้องจัดพิธีแต่งงานเสียก่อนตามประเพณีของคนจีน ต่อมาผู้ตายได้คลอดบุตร จำเลยที่ ๑ พาไปให้อาคนที่ ๕ หรือโหวงโก เป็นคนตั้งชื่อให้ว่า อิงอิง หลังจากคลอดบุตรแล้ว จำเลยที่ ๑ บอกให้ผู้ตายอยู่กรุงเทพมหานครไปก่อน แต่ผู้ตายไม่ยอม เมื่อเด็กหญิงอิงอิงอายุได้ประมาณหนึ่งเดือน โจทก์ร่วม และนางดวงใจ พี่สาวผู้ตาย ได้พาผู้ตาย และเด็กหญิงบารมี หรืออิงอิง ไปหามารดาจำเลยที่ ๑ ที่บ้านที่อำเภอหัวหิน จะให้มารดาจำเลยที่ ๑ รับผู้ตายเป็นบุตรสะใภ้และจัดพิธีแต่งงานให้ มารดาจำเลยที่ ๑ บอกว่า จะต้องปรึกษากับคนในครอบครัวก่อน โจทก์ร่วมไม่ยอม และกลับไปด้วยความโกรธ หลังจากนั้น ทางบ้านผู้ตาย ได้กระจายข่าวเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างจำเลยที่ ๑ กับผู้ตายให้คนทั่วไปทราบ ต่อมาได้มีการเจรจากันปรากฏว่า จำเลยที่ ๑ กับผู้ตายไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้ จำเลยที่ ๑ ขอร้องให้มารดาจ่ายค่าเลี้ยงดูให้ผู้ตายสองล้านบาท และไปทำการหย่ากัน ต่อมา เมื่อประมาณกลางเดือนกันยายน ๒๕๓๔ หนังสือคู่สร้างคู่สมได้ลงเรื่องจำเลยที่ ๑ กับผู้ตาย ตอนที่จำเลยที่ ๑ คบกับผู้ตายใหม่ ๆ จำเลยที่ ๑ มีคูร์ักอยู่แล้วเป็นแพทย์และเบิกความตอบโจทก์ถามค้านว่า แพทย์หญิงบุษบาแอบชอบพอกับจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๑ ลากิจตั้งแต่วันที่ ๒๗ ถึง ๓๐ กันยายน และ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๖ ตอนที่อยู่จังหวัดภูเก็ต นายไพฑูรย์ หลินลาโพธิ์ เพื่อนจำเลยที่ ๑ เป็นคนพาแพทย์หญิงบุษบาไปเที่ยวกับจำเลยที่ ๑ ด้วย เห็นว่า โจทก์ร่วม นางปาริชาติ นางเต็ม และนางสุนิษาเบิกความสอดคล้องกับพยานเอกสาร หมายเลข จ. ๑ และ จ. ๕ จำเลยที่ ๑ ก็เบิกความเชื่อมกับคำเบิกความของพยานโจทก์และโจทก์ร่วมและข้อความในเอกสารหมายเลข จ. ๑ และ จ. ๕ คำเบิกความของพยานโจทก์และโจทก์ร่วมจึงมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่า ผู้ตายยังมีความผูกพันจำเลยที่ ๑ อยู่ และขัดขวางการที่จำเลยที่ ๑ จะแต่งงานใหม่ โดยจะประจานให้จำเลยที่ ๑ ได้รับความอับอาย จึงมีมูลเหตุชักจูงใจเพียงพอที่จำเลยที่ ๑ จะหาทางฆ่าผู้ตาย นายบรรจบ พยานโจทก์และโจทก์ร่วม เบิกความว่า เมื่อประมาณกลางเดือนสิงหาคม ๒๕๓๖ พยานนำบัตรเชิญงานทำบุญขึ้นบ้านใหม่ไปเชิญจำเลยที่ ๑ ที่คลินิกจ๊อนตั้ง จำเลยที่ ๑ เล่าให้พยานฟังว่า มีปัญหากับผู้ตาย ซึ่งเคยได้เสียกัน แต่เลิกร้างกันแล้ว ผู้ตายยังโทรศัพท์มารบกวน ให้เงินเป็นล้านแล้วยังไม่ยอมเลิก ผู้ตายจะมาแฉในงานแต่งงานที่จำเลยที่ ๑ กำลังจะจัดขึ้น ขอให้พยานช่วยจัดการ ผู้ตายชื่อ หล้า เปิดร้านขายเสื้อผ้าชื่อ บารมี อยู่ที่ศูนย์การค้าหัวหินคอมเพล็กซ์ พยานบอกจำเลยที่ ๑ ว่า ทำบุญขึ้นบ้านใหม่เสร็จแล้วค่อยคุยกัน หลังจากทำบุญขึ้นบ้านใหม่ประมาณหนึ่งสัปดาห์ พยานและจำเลยที่ ๑ นัดพบกันที่วัดเขาบันไดอิฐ ตำบลไร่ส้ม อำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี จำเลยที่ ๑ บอกพยานว่า บ้านผู้ตายอยู่อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผู้ตายใช้รถยนต์นิสสัน สีขาว หมายเลขทะเบียน ก-๒๓๔๔ ประจวบคีรีขันธ์ กระจกหลังติดสติ๊กเกอร์อิงอิง ผู้ตายจะกลับบ้านเวลา ๑๗ นาฬิกา จำเลยที่ ๑ นำภาพถ่ายของผู้ตายให้พยานดู และบอกว่า ให้ทำด้วยวิธีใดก็ได้ ให้ผู้ตายพ้นไปจากอำเภอหัวหิน พยานเสนอว่า เอารถจักรยานยนต์ประกอบ แล้วยิงทิ้ง จำเลยที่ ๑ บอกว่า ไม่ได้ เดี่ยวตนเดือดร้อน พยานจึงเสนอว่า ให้จี้ผู้ตาย แล้วทำให้หายตัวไป จำเลยที่ ๑ ไม่เอา เพราะผู้ตายไม่เคยไปไหนกับใคร จำเลยที่ ๑ จึงบอกพยานให้ทำเป็นกระทำขำเรา แล้วฆ่าชิงทรัพย์ พยานบอกว่า ช่วงเวลา ๑๗ นาฬิกามีคนมาก ต้องใช้เงินเยอะ และใช้รถยนต์กระบะ กับต้องใช้เงินประมาณสี่หมื่นบาท จำเลยที่ ๑ จึงให้เงินพยานหนึ่งหมื่นบาท ส่วนที่เหลือนัดให้ไปเอาหลังจากนั้น

ประมาณหนึ่งสัปดาห์ โดยนัดกันที่เดิม เวลาเที่ยง อีกสองวันต่อมา จำเลยที่ ๓ มาหาพยานที่บ้าน พยานจึงคุยเรื่องจะไปฆ่าผู้ตาย จำเลยที่ ๓ บอกว่า จำเลยที่ ๒ มีรถยนต์กระบะอยู่ พยานจึงให้ชวนจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ มาร่วมงานด้วย ต่อมา เมื่อถึงวันนัด เวลาเที่ยง พยานไปรอจำเลยที่ ๑ ที่วัดเขabenไดอิฐ จำเลยที่ ๑ แนะนำให้นำน้ำอสุจิของใครก็ได้ใส่ขวดปรอทที่ตัวและที่ช่องคลอดของผู้ตาย ให้เตรียมถุงมือไปด้วยจะได้ไม่มีร่องรอย จำเลยที่ ๑ ให้พยานทำงานระหว่างวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๓๖ ถึงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๖ ซึ่งเป็นช่วงที่จำเลยที่ ๑ ลาพักร้อน จำเลยที่ ๑ ให้เงินพยานอีกสามหมื่นบาท ต่อมา จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ มาบ้านพยาน พยานจึงคุยกับจำเลยที่ ๓ ว่า จะลงมือทำงานช่วงวันที่ ๒๖ ถึงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๓๖ ในระหว่างที่จำเลยที่ ๑ ลาพักร้อน คือ วันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๓๖ ซึ่งเป็นวันเกิดเหตุ จำเลยที่ ๒, ที่ ๓, ที่ ๔ และพยานร่วมกันฆ่าผู้ตายและปล้นทรัพย์ เป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย ในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๖ เวลาประมาณ ๑๔ นาฬิกา พยานติดต่อทางวิทยุติดตามตัวไปหาจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๑ โทรศัพท์มาหาพยาน พยานพูดขอเงินอีกสามหมื่นบาท จำเลยที่ ๑ นัดพยานให้ไปพบที่สนามบินดอนเมือง เวลา ๑๘ นาฬิกา ขณะนั้น จำเลยที่ ๑ บอกว่า อยู่จังหวัดภูเก็ต อีกประมาณสิบนาทิจำเลยที่ ๑ โทรศัพท์มาขอเลื่อนเวลาเป็นประมาณ ๑๙ นาฬิกา เมื่อจำเลยที่ ๑ พบพยานที่สนามบินดอนเมือง จำเลยที่ ๑ ถามพยานว่า เรียบร้อยหรือไม่ พยานก็ตอบว่า เรียบร้อย จำเลยที่ ๑ จึงให้เงินพยานอีกสามหมื่นบาท พยานแบ่งเงินให้จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ อีกสองหมื่นบาท แต่จำเลยที่ ๒, ที่ ๓ และที่ ๔ ขอเงินจากพยานอีกคนละหนึ่งหมื่นบาท ดังนั้น ในวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๓๖ พยานจึงไปโทรศัพท์ที่ร้านบริการโทรศัพท์ซึ่งอยู่ข้างธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด สาขาเพชรบุรี เรียกวิทยุติดตามตัว หมายเลข ๑๕๒-๑๔๘๕๖๖ แล้วจำเลยที่ ๑ ได้โทรศัพท์ติดต่อกลับมาที่ร้านบริการโทรศัพท์ พยานได้พูดเรื่องเงินกับจำเลยที่ ๑ อีก แต่จำเลยที่ ๑ ให้ไปเอาจากนายชาญชัย ซึ่งเป็นเพื่อนจำเลยที่ ๑ และเคยเป็นนายจ้างของพยาน แต่นายชาญชัยไม่ยอมให้ ต่อมา วันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๓๖ พยานจึงให้นางเปรมฤดี นิลห้อย ภรรยาพยาน ทำเป็นคนใช้ในนามนางปราณี เกตุทอง ไปขอเงินจากจำเลยที่ ๑ ที่คลินิกจี๋อันตั้ง แต่จำเลยที่ ๑ ไม่มีเงินให้ และสั่งนางเปรมฤดีให้บอกพยานติดต่อไปที่วิทยุติดตามตัว เพื่อให้จำเลยที่ ๑ โทรศัพท์ติดต่อกับพยาน พยานจึงโทรศัพท์ติดต่อจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๑ บอกว่า พรุ่งนี้จะโทรศัพท์ไปหาพยานที่แพลตฟอร์ม รุ่งขึ้น วันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๓๖ เวลาประมาณ ๑๒ นาฬิกา จำเลยที่ ๑ โทรศัพท์ไปหาพยาน และนัดพบใกล้ร้านอาหารเรือนชมพู ตรงข้ามสถานีรถไฟสามเสน จำเลยที่ ๑, พยาน และนางเปรมฤดี ไปนั่งในร้านอาหารไม่มีชื่อ ที่ร้านอาหารนี้ จำเลยที่ ๑ เอาเงินให้พยาน พยานนำเงินที่ได้มาแบ่งให้จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ ไปหนึ่งหมื่นห้าพันบาท ส่วนที่เหลือจำนวนเท่าใดพยานไม่ได้นับและเก็บเอาไว้ใช้เอง หลังจากนั้น พยานหลบหนีไปที่ตำบลโคกกลอย อำเภอตะกั่วทุ่ง จังหวัดพังงา จนกระทั่งวันที่ ๑๙ ตุลาคม พันตำรวจโท เรวัต กลิ่นเกษร ติดตามจับกุมพยานได้ มีปัญหาว่า คำเบิกความของนายบรรจบดังกล่าวจะรับฟังได้เพียงใด เห็นว่า แม้นายบรรจบเป็นผู้ร่วมกระทำผิด แต่พนักงานสอบสวนไม่ดำเนินคดีกับนายบรรจบและได้สอบสวนเป็นพยานนั้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาได้มีบทบัญญัติที่ห้ามมิให้พนักงานสอบสวนกันผู้กระทำผิดเป็นพยาน ดังนั้น การที่พนักงานสอบสวนกันนายบรรจบเป็นพยานในคดีนี้จึงมีสิทธิทำได้โดยชอบ อีกทั้งไม่ปรากฏว่า การที่นายบรรจบให้การต่อพนักงานสอบสวน ตามเอกสารหมาย จ. ๓๑ ตลอดจนเบิกความต่อศาล เกิดจากการจงใจให้คำมั่นสัญญาของพนักงานสอบสวนแต่อย่างใด จึงไม่ขัดต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๕ และ ๒๒๖ นายบรรจบไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยที่ ๑ มาก่อน ไม่มีเหตุให้ระแวงสงสัยว่าจะปรักปรำจำเลยที่ ๑

คำเบิกความของนายบรรจบเชื่อมโยงสอดคล้องสมเหตุผล แม้จะเป็นคำขัดทอของผู้ร่วมกระทำผิดด้วยกัน แต่ก็มิได้เป็นการขัดทอเพื่อให้ตนเองพ้นผิดหรือได้รับประโยชน์จากการขัดทอนั้นแต่อย่างใด จึงรับฟังประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์และโจทก์ร่วมได้ ซึ่งในคดีนี้ โจทก์และโจทก์ร่วมมีนายไพฑูรย์ หลินลาโพธิ์ เบิกความว่า จำเลยที่ ๑ เดินทางไปจังหวัดภูเก็ตเมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๓๖ กับนางสาวบุษบา หรือป้อม คนรัก ต่อมาวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๖ จำเลยที่ ๑ บอกพยานว่า ผู้ตายถูกฆ่า ต้องรีบกลับ พยานจึงไปส่งจำเลยที่ ๑ ที่สนามบินในเย็นวันนั้น ระหว่างที่จำเลยที่ ๑ อยู่ที่จังหวัดภูเก็ต พยานเห็นจำเลยที่ ๑ มีวิหตุติดตามตัวและโทรศัพท์มือถือ โจทก์และโจทก์ร่วมยังมีนางสาวสาวิตรี พุฒเทศ ลูกจ้างร้านบริการโทรศัพท์ เบิกความเป็นพยานว่า เมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๓๖ นายบรรจบมาใช้บริการขอให้ติดต่อวิหตุติดตามตัว หมายเลข ๑๕๒-๑๔๘๕๖๖ และให้โทรศัพท์กลับมาที่หมายเลข (๐๓๒) ๔๒๘๔๙๙ ซึ่งเป็นหมายเลขโทรศัพท์ของร้านบริการโทรศัพท์ ต่อมาสักครู่ มีโทรศัพท์จากผู้วิหตุติดตามตัวหมายเลขดังกล่าวติดต่อกลับมา พยานจึงให้นายบรรจบพูดโทรศัพท์ ปรากฏตามสมุดผู้ใช้โทรศัพท์ เอกสารหมายเลข จ. ๙ และได้ชี้ตัวนายบรรจบ ปรากฏตามภาพถ่าย หมายเลข จ. ๑๐ ตอนนายบรรจบมาใช้บริการมีหมวด นอกจากนี้ โจทก์และโจทก์ร่วมมีนางเปรมฤดีเป็นพยานเบิกความว่า ในวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๓๖ พยานไปที่คลินิกของจำเลยที่ ๑ ในฐานะคนไข้ชื่อ นางปราณี และนำภาพถ่ายตอนแต่งงานกับนายบรรจบให้จำเลยที่ ๑ ดู กับบอกจำเลยที่ ๑ ว่า นายบรรจบให้มาเอาเงิน จำเลยที่ ๑ ไม่ได้ให้เงินพยาน แต่ให้นายบรรจบโทรศัพท์ติดต่อไปโดยใช้รหัสว่า "นกเอี้ยง" บัตรตรวจโรคของนางปราณีตามที่นางเปรมฤดีอ้างชื่อ ปรากฏตามเอกสารหมายเลข จ. ๑๓ นายรัชพงษ์ วัฒนะกุล ซึ่งทำงานอยู่ที่บริษัทชินวัตรเพจจิ้ง จำกัด สาขาราชบุรี ในตำแหน่งผู้จัดการ เบิกความเป็นพยานโจทก์และโจทก์ร่วมด้วย ว่า เมื่อปลายปี ๒๕๓๖ ผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัดเพชรบุรีได้ขอให้ตรวจสอบว่า จำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าของวิหตุติดตามตัว หมายเลข ๑๔๘๕๖๖ หรือไม่ ปรากฏตามเอกสารหมายเลข ป.จ. ๑ (ศาลจังหวัดราชบุรี) ส่วนพันตำรวจตรี สุวัฒน์ ปราสัยระบิน พยานโจทก์และโจทก์ร่วมอีกปากหนึ่ง เบิกความว่า จำเลยที่ ๑ ให้การขึ้นสอบสวน ปรากฏตามเอกสารหมายเลข จ. ๖๐ จำเลยที่ ๑ เบิกความเป็นพยานว่า จำเลยที่ ๑ เดินทางไปจังหวัดภูเก็ตตั้งแต่วันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๓๖ กับแพทย์หญิงบุษบา วันเดียวกันนั้น นายชาญชัยได้ติดต่อทางวิหตุติดตามตัวมาถึงจำเลยที่ ๑ เมื่อโทรศัพท์กลับไป นายชาญชัยได้แจ้งให้ทราบว่า ผู้ตายถูกฆ่าตาย จึงรีบเดินทางมากรุงเทพมหานครในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๖ โดยนั่งเครื่องบินถึงสนามบินดอนเมืองเวลาประมาณสามทุ่มครึ่ง คืนนั้น นายชาญชัยแนะนำให้จำเลยที่ ๑ ไปพบตำรวจเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ จำเลยที่ ๑ ลงรายการในบัตรตรวจโรค เอกสารหมายเลข ล. ๑๓ เห็นว่า นายรัชพงษ์เป็นพยานคนกลาง คำเบิกความสอดคล้องกับพยานเอกสารหมายเลข ป.จ. ๑ (ศาลจังหวัดราชบุรี) และ ป.จ. ๒ (ศาลจังหวัดราชบุรี) จำเลยที่ ๑ เองก็ให้การขึ้นสอบสวนตามเอกสารหมายเลข ล. ๖๐ รับว่า หมายเลขวิหตุติดตามตัวดังกล่าวเป็นของจำเลยที่ ๑ ส่วนนางสาวสาวิตรีก็เป็นพยานคนกลาง และเบิกความสอดคล้องกับพยานเอกสารหมายเลข จ. ๙, ภาพถ่ายหมายเลข จ. ๑๐ และสอดคล้องกับคำเบิกความของนายบรรจบและนายไพฑูรย์ คำเบิกความของนางสาวสาวิตรีจึงมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ สนับสนุนให้คำเบิกความของนายบรรจบน่าเชื่อถือ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า นายบรรจบได้โทรศัพท์ไปหาจำเลยที่ ๑ ตามที่นายบรรจบเบิกความจริง ส่วนคำเบิกความของนางเปรมฤดีสอดคล้องกับเอกสารหมายเลข จ. ๑๓ ซึ่งจำเลยที่ ๑ ก็เบิกความรับว่า ได้ลงชื่อในเอกสารดังกล่าวจริง คำเบิกความของนางเปรมฤดีจึงสนับสนุนให้คำเบิกความของนายบรรจบมีน้ำหนักน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น พยานจำเลยที่ ๑ ที่นำสืบว่าไม่เคยรู้จักนายบรรจบมาก่อน ไม่ได้จ้างวานให้

นายบรรจบฆ่าผู้ตาย เป็นการนำสืบลอย ๆ มีน้ำหนักไม่พอฟังหักล้างพยานโจทก์และโจทก์ร่วมได้ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ ๑ ได้จ้างวาน ใช้ ให้นายบรรจบกับพวกฆ่าผู้ตาย เมื่อนายบรรจบกับพวกฆ่าผู้ตาย จำเลยที่ ๑ จึงต้อง มีความผิดตามที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยฎีกาจำเลยที่ ๑ ฟังไม่ขึ้น

ศาลฎีกาพิจารณา แล้วพิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๙ (๔) ประกอบมาตรา ๘๔ ลงโทษประหารชีวิต จำเลยที่ ๒ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๙ (๔) ประกอบมาตรา ๘๓, ๓๕๗ วรรคสอง เรียงกระทงลงโทษ ฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ลงโทษประหารชีวิต จึงไม่อาจเพิ่มโทษได้อีก ฐานรับของโจร จำคุกสี่ปี เพิ่มโทษกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๓ เป็น จำคุกหกปี จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๙ (๔) ประกอบมาตรา ๘๓ มาตรา ๓๔๐ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๓๔๐ ตริ เรียงกระทงลงโทษ ฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ลงโทษ ประหารชีวิต จึงไม่อาจเพิ่มโทษได้อีก ฐานปล้นทรัพย์โดยมีอาวุธปืนและใช้ยานพาหนะ จำคุกคนละสิบแปดปี เพิ่มโทษจำเลยที่ ๓ กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๒ เป็นจำคุกยี่สิบเจ็ดปี เพิ่มโทษจำเลยที่ ๔ หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๒ เป็นจำคุกยี่สิบสี่ปี คำให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนของ จำเลยที่ ๒, ที่ ๓ และที่ ๔ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา ประกอบกับจำเลยที่ ๓ และที่ ๔ เข้ามอบตัว เป็นการ ลุแกโทษต่อเจ้าพนักงาน มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้จำเลยที่ ๒, ที่ ๓ และที่ ๔ คนละหนึ่งในสามตามประมวล กฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ ฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน คงลงโทษจำเลยที่ ๒, ที่ ๓ และ ที่ ๔ จำคุกตลอดชีวิต ฐานรับของโจร จำคุกจำเลยที่ ๒ มีกำหนดสี่ปี ฐานปล้นทรัพย์โดยมีอาวุธปืนและใช้ยานพาหนะ จำคุกจำเลยที่ ๓ มีกำหนดสิบแปดปี จำคุกจำเลยที่ ๔ มีกำหนดสิบหกปี เมื่อลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแล้ว จึงไม่อาจนำโทษในกระทง ความผิดอื่นมารวมเข้าได้อีกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ (๓) คงลงโทษจำเลยที่ ๒, ที่ ๓ และที่ ๔ จำคุกตลอดชีวิตสถานเดียว ให้จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ ร่วมกันคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินเป็นเงินสองหมื่นสองร้อย ห้าสิบบาทแก่ทายาทผู้มีสิทธิรับมรดกของผู้ตาย โดยให้จำเลยที่ ๒ ร่วมรับผิดชอบหรือใช้ราคาทรัพย์สินเป็นเงิน หนึ่งหมื่นห้าพันสองร้อยห้าสิบบาท รับผิดชอบกระบ มีด พร้อมปลอกมีด และผ้าเช็ดรถ ของกลาง

๓) คดีฆาตกรรมนายแสงชัย สุนทรวัฒน์ พ.ศ. ๒๕๓๙

เป็นคดีฆาตกรรมที่มีการใช้วิธีการตรวจ DNA ของพืชเป็นหลักฐานครั้งแรกในประเทศไทยหลักฐานสำคัญ คือ ใบไม้ที่พบในที่เกิดเหตุ ซึ่งตรงกับ DNA ของต้นไม้ในสวนของจำเลยผลการชันสูตรพลิกศพ พบรอยแผลถูกยิงด้วย ปืนผลการตรวจทางนิติวิทยาศาสตร์ ยืนยันว่าดินที่ติดอยู่บนรองเท้าของจำเลย ตรงกับดินที่พบในที่เกิดเหตุ ดังรายละเอียดโดยย่อในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๒๕/๒๕๔๒ สรุปได้ดังนี้ โจทก์ฟ้องว่า จำเลยกับพวกซึ่งยังไม่ได้ตัว มาฟ้องร่วมกันกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายกรรมต่างกัน กล่าวคือ

ก. ระหว่างเดือนธันวาคม ๒๕๓๗ ถึงเดือนมกราคม ๒๕๓๘ จำเลยกับพวกร่วมกันก่อให้นายสวัสดิ์ พมาลัย และนายบุญมีหรือมีด ดวงดอกลมูร่วมกันฆ่านายแสงชัย สุนทรวัฒน์ โดยไตร่ตรองไว้ก่อนด้วยการใช้ จ้าง วาน เป็นเงินค่าจ้าง ๕๐๐,๐๐๐ บาท แต่นายสวัสดิ์และนายบุญมีกลับใจไม่ยอมทำตามที่ได้รับการใช้ จ้าง วานจากจำเลย กับพวกเหตุเกิดที่แขวงบางกะปิ แขวงห้วยขวาง เขตห้วยขวาง แขวงหัวหมากเขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร และ ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ดจังหวัดนนทบุรี เกี่ยวพันกัน

ข. เมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๓๘ จำเลยกับพวกร่วมกันก่อให้นายกนกศักดิ์หรือหนึ่ง อินทร์สมาน จำเลยที่ ๒ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๑๐๒๗/๒๕๓๙ หมายเลขแดงที่ ๙๓๗/๒๕๓๙ ของศาลชั้นต้น และนายอิศวรหรือกิ่งเพชรรักษา ร่วมกันฆ่านายแสงชัย สุนทรวัฒน์ โดยไตร่ตรองไว้ก่อน ด้วยการให้ จ้าง วาน เป็นเงินค่าจ้าง ๒๐๐,๐๐๐ บาทแต่นายกนกศักดิ์และนายอิศวรไม่สามารถร่วมกันฆ่านายแสงชัยได้สำเร็จ เหตุเกิดที่แขวงห้วยขวาง เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานครและตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี เกี่ยวพันกัน

ค. ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๓๙ ถึงเดือนมีนาคม ๒๕๓๙ จำเลยกับพวกร่วมกันก่อให้นายสุนันท์หรือคำวงศ์คำหาญ จำเลยที่ ๑ นายกนกศักดิ์หรือหนึ่ง อินทร์สมาน จำเลยที่ ๒ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๑๐๒๗/๒๕๓๙ หมายเลขแดงที่ ๙๓๗/๒๕๓๙ ของศาลชั้นต้นนายสมเจตหรือปาน นนทังาม และนายกิตติพลหรือโห่ง อินทรปาลิต ร่วมกันฆ่านายแสงชัย สุนทรวัฒน์ โดยไตร่ตรองไว้ก่อน ด้วยการให้จ้าง วาน เป็นเงินค่าจ้าง ๒๐๐,๐๐๐ บาท แต่นายสุนันท์ นายกนกศักดิ์นายสมเจตและนายกิตติพลไม่สามารถร่วมกันฆ่านายแสงชัยได้สำเร็จเหตุเกิดที่แขวงใดไม่ปรากฏชัด เขตดอนเมือง แขวงห้วยขวางเขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร และตำบลบางพูด ตำบลบางตลาด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี เกี่ยวพันกัน

ง. ระหว่างเดือนมีนาคม ๒๕๓๙ ถึงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๓๙ เวลากลางคืนหลังเที่ยง จำเลยกับพวกร่วมกันก่อให้นายสุนันท์หรือคำวงศ์คำหาญ จำเลยที่ ๑ นายกนกศักดิ์หรือหนึ่ง อินทร์สมานจำเลยที่ ๒ นายณฤกษ์หรือกิจหรือกฤษ อุ้นตระกูล จำเลยที่ ๓ และนายชัยชนะหรือเล็ก คงหนูน จำเลยที่ ๔ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๑๐๒๗/๒๕๓๙ หมายเลขแดงที่ ๙๓๗/๒๕๓๙ ของศาลชั้นต้น ร่วมกันฆ่านายแสงชัย สุนทรวัฒน์ โดยไตร่ตรองไว้ก่อน ด้วยการให้ จ้าง วานเป็นเงินค่าจ้าง ๔๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๓๙ เวลากลางคืนหลังเที่ยง นายสุนันท์ นายกนกศักดิ์ นายณฤกษ์และนายชัยชนะได้ร่วมกันใช้อาวุธปืนยิงนายแสงชัยถึงแก่ความตายสมดังเจตนาที่จำเลยกับพวกได้ร่วมกันใช้ จ้าง วาน เหตุเกิดที่แขวงบางกะปิ แขวงห้วยขวาง เขตห้วยขวาง แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิกรุงเทพมหานคร ตำบลสันทราย อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่และตำบลบางพูด ตำบลบางตลาด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรีเกี่ยวพันกัน วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๓๙ เจ้าพนักงานตำรวจจับจำเลยได้ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๘, ๒๘๙, ๘๓, ๘๔, ๙๑

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาโจทก์ว่าการกระทำความผิดของจำเลยตามฟ้องข้อ ข. ค. และ ง. เป็นความผิดต่างกรรมกันหรือไม่ และตามฎีกาจำเลยว่าจำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ภาค ๒ หรือไม่ และศาลฎีกาเห็นควรวินิจฉัยฎีกาของจำเลยก่อน ปัญหาข้อแรกตามฎีกาของจำเลยมีว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้องข้อ ก. หรือไม่ เห็นว่า วันรุ่งขึ้นของคืนเกิดเหตุกรมตำรวจได้ตั้งคณะพนักงานสืบสวนสอบสวนขึ้นคณะหนึ่งเพื่อสืบหาคนร้ายรายนี้มาดำเนินคดี จากคำเบิกความของพันตำรวจเอกภาณุพงษ์ สิงหรา ณ อยุธยา พนักงานสอบสวนผู้หนึ่งได้ความว่า วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๓๙ ทราบจากสายลับว่านายบุญมีหรือมีด ดวงดอกมูล กับนายสวัสดิ์ พมาลัย ซึ่งอยู่ที่จังหวัดเชียงรายเคยถูกว่าจ้างให้ฆ่าผู้ตายพันตำรวจเอกภาณุพงษ์กับพวกจึงเดินทางไปติดตามตัวนายบุญมีและนายสวัสดิ์ที่จังหวัดเชียงราย พบนายบุญมีในวันที่ ๖ พฤษภาคมกับพบนายสวัสดิ์ที่จังหวัดพะเยาในวันที่ ๑๒ เดือนเดียวกันสอบถามบุคคลทั้งสองแล้วได้ความสอดคล้องกันว่าในปลายปี ๒๕๓๗ จำเลยเคยว่าจ้างให้ฆ่าผู้ตายเป็นเงิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท พันตำรวจเอกภาณุพงษ์กับพวกจึงนำนายบุญมีกับนายสวัสดิ์มาที่กองปราบปราม กรุงเทพมหานคร แล้วทำการสอบสวนในวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๓๙ ตามคำให้การของนายบุญมี

เอกสารหมายเลข จ.๘๕ และคำให้การของนายสวัสดิ์ เอกสารหมายเลข จ.๑๓๖ ในชั้นพิจารณาของศาล โจทก์มีนายบุญมีมาเป็นพยานเบิกความว่าเมื่อได้ทราบข่าวว่าผู้ตายถูกคนร้ายยิงตายนึกถึงนายสวัสดิ์และจำเลย เพราะเมื่อปลายปี ๒๕๓๗ นายสวัสดิ์เคยพานายบุญมีไปพบจำเลยที่กรุงเทพมหานคร โดยพากันไปพักที่บ้านของลูกสาวของนายบุญมี ย่านดอนเมือง และพบจำเลยครั้งแรกที่ร้านขายไอศกรีมที่ศูนย์การค้าแควหลักสี่ การพบกันครั้งนั้นจำเลยให้เงินคนละ ๑๐,๐๐๐ บาท เป็นค่าใช้จ่าย หลังจากแยกกันกับจำเลยแล้ว นายสวัสดิ์ขับรถกระบะของลูกสาวนายบุญมีพาไปดูบ้านของผู้ตายที่หมู่บ้านเมืองทองธานี นายสวัสดิ์บอกว่าเป็นคนที่จะให้ให้นายบุญมีลงมือฆ่ามีค่าจ้าง ๕๐๐,๐๐๐ บาท แต่นายบุญมีเห็นว่าบ้านของผู้ตายเป็นบ้านหลังใหญ่ คิดว่าเจ้าของบ้านเป็นคนดีจึงไม่คิดจะฆ่า ต่อมานายสวัสดิ์ขับรถพาไปบ้านนางสะไบทิพย์ จรัสวิทย์ น้องภรรยาของนายสวัสดิ์ซึ่งมีสามีชื่อนายสุชาติ จรัสวิทย์ เมื่อบุคคลทั้งสองทราบว่านายสวัสดิ์กับนายบุญมีมาดูลาดเลาเพื่อจะรับจ้างฆ่าผู้ตาย นางสะไบทิพย์กับนายสุชาติก็พูดห้ามไว้รุ่งเช้า นายสวัสดิ์ขับรถกระบะคันเดิมพานายบุญมีไปบ้านของจำเลยแล้วจำเลยพาไปดูที่ทำงานของผู้ตายที่องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย (อ.ส.ม.ท.) เมื่อไปถึงจำเลยพาไปดูภาพถ่ายของผู้ตายที่ติดไว้ที่ป้ายประกาศชั้นล่าง แต่นายบุญมีไม่สนใจเพราะเห็นบ้านของผู้ตายแล้วก็ท้อใจไม่อยากจะทำงานนี้ หลังจากนั้นก็พากันขึ้นลิฟต์ไปชั้นที่ ๕ เมื่อประตูลิฟต์เปิด จำเลยก็ชี้ให้ดูที่ทำงานของผู้ตายโดยมิได้ออกจากลิฟต์ เสร็จแล้วพากันลงมาชั้นล่างแล้วแยกย้ายกันกลับโดยก่อนกลับจำเลยให้เงินเป็นค่าใช้จ่ายอีก ๑๐,๐๐๐ บาทระหว่างทางกลับที่พิกนายบุญมีพูดกับนายสวัสดิ์ว่างานนี้ทำไม่ได้เพราะคนที่จะให้ฆ่าเป็นคนดี และเป็นคนใหญ่คนโตด้วย นายสวัสดิ์ก็พูดว่าเมื่อนายบุญมีไม่ทำเขาก็ไม่ทำ เย็นวันนั้นก็พากันกลับจังหวัดเชียงราย คำเบิกความของนายบุญมีดังกล่าวโจทก์มีนางสะไบทิพย์และนายสุชาติมาเป็นพยานเบิกความสนับสนุนจากคำเบิกความของนางสะไบทิพย์และนายสุชาติได้ความว่านายสวัสดิ์เคยพานายบุญมีมาเยี่ยมในช่วงเวลาตามที่นายบุญมีเบิกความไว้จริง จากการสอบถามนายสวัสดิ์บอกว่ามีคนว่าจ้างให้มาฆ่าผู้ตาย นางสะไบทิพย์และนายสุชาติจึงได้พูดห้ามปรามมิให้รับทำ คำเบิกความของนางสะไบทิพย์นายสุชาติและนายบุญมีต่างสอดคล้องกันและไม่มีพิรุณให้นำสงสัยว่าจะแก้งเบิกความปรักปรำจำเลย นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับคำให้การชั้นสอบสวนของนายบุญมีตามเอกสารหมายเลข จ.๘๕ และของนายสวัสดิ์ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๓๖ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพิจารณาคำให้การชั้นสอบสวนของนายบุญมีและนายสวัสดิ์ดังกล่าวแล้ว เห็นว่านายบุญมีและนายสวัสดิ์ได้ให้การถึงรายละเอียดต่าง ๆ ไว้มาก เป็นต้นว่า เมื่อนายสวัสดิ์ชวนนายบุญมีมาทำงานนี้ นายบุญมีบอกว่ายังไม่ขอรับปากแต่จะขอดูงานก่อน ในวันที่พากันเดินทางมาพบจำเลยที่กรุงเทพมหานครนั้นภรรยาของนายบุญมีก็มาด้วย โดยมาเยี่ยมลูกสาวและมากันโดยรถกระบะของนายบุญมี แต่ตอนนายสวัสดิ์พานายบุญมีไปดูบ้านของผู้ตายนั้น ได้ขับรถกระบะของลูกสาวนายบุญมีไป สาเหตุที่ไม่เอารถกระบะของนายบุญมีไปเพราะรถคันดังกล่าวขาดเสียภาษีประจำปี กลัวจะถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับเมื่อนายสวัสดิ์ไปบ้านนางสะไบทิพย์ นายสวัสดิ์ได้ถามนางสะไบทิพย์ว่ารู้จักผู้ตายหรือไม่ เหตุที่ถามเพราะไปเห็นบ้านของผู้ตายแล้วคิดว่าผู้ตายน่าจะเป็นคนสำคัญและในขณะที่พักอยู่ที่บ้านนางสะไบทิพย์ นายสุชาติก็ได้พาเที่ยวเกือบตลอดคืน และตอนทีจำเลยพานายบุญมีกับนายสวัสดิ์มาดูที่ทำงานของผู้ตายที่ อ.ส.ม.ท. นั้นนายบุญมีนั่งรถอีหัวออลไว้มากับจำเลย ส่วนนายสวัสดิ์ขับรถกระบะของลูกสาวนายบุญมีตามมาและนำไปจอดไว้ที่ปากทางเข้า อ.ส.ม.ท. แล้วลงมาขึ้นรถของจำเลยไปด้วยกัน ขณะขึ้นลิฟต์ไปที่ชั้นที่ ๕ ของ อ.ส.ม.ท. เมื่อเปิดประตูลิฟต์เปิด จำเลยก็ชี้ที่ทำงานของผู้ตายให้ดูโดยมิได้พากันออกจากลิฟต์ รายละเอียดเช่นนี้หากเรื่องไม่เป็นความจริงก็ไม่เชื่อว่านายบุญมีและนายสวัสดิ์จะนึกคิดแต่งเรื่องขึ้นเองนำมาเบิกความถึงได้ นอกจากนี้จากคำให้การของ

นายสวัสดิ์ยังได้ความอีกว่า ก่อนที่นายสวัสดิ์จะพานายบุญมีมาพบจำเลยประมาณ ๑ เดือน นายสวัสดิ์ นายศรีไทย เครื่องวงค์ เคยพานายนิคม สมควรนำรถยี่ห้อวอลโว่ของนายนิคมมาจำนำไว้กับจำเลยเป็นเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท ครั้งนั้นจำเลยบอกบุคคลทั้งสามให้ช่วยหามือปืนไปฆ่าผู้ตายให้ และได้ขับรถพาไปดูบ้านของผู้ตายด้วยตนเอง และก่อนที่นายสวัสดิ์ นายศรีไทยกับนายนิคมจะกลับจังหวัดเชียงราย จำเลยได้ให้หมายเลขโทรศัพท์มือถือของจำเลยแก่ นายสวัสดิ์และนายนิคมไว้ด้วยส่วนนายศรีไทยทราบหมายเลขโทรศัพท์ของจำเลยแล้ว จำเลยบอกว่าหากหามือปืนได้ ก็ให้ติดต่อมา ภายหลังนายสวัสดิ์จึงได้พานายบุญมีมาพบจำเลยตามที่ได้อินจัจฉัยมาแล้วข้างต้น ที่จำเลยรู้ก่าว่า คำให้การของนายสวัสดิ์ นายบุญมี กับคำเบิกความของนายบุญมี นายสุชาติและนางสไบทิพย์แตกต่างกัน ไม่น่าเชื่อถือนั้น เห็นว่า คำให้การและคำเบิกความของพยานโจทก์ดังกล่าวในส่วนสาระสำคัญแล้วสอดคล้องกัน ทุกประการ จะมีแตกต่างกันบ้างก็เป็นเพียงพลความเท่านั้นซึ่งก็ไม่ทำให้พยานหลักฐานของโจทก์ขาดน้ำหนักในการ รับฟังแต่อย่างใดที่จะเห็นได้ว่าในที่สุดนายบุญมีกับนายสวัสดิ์มิได้เป็นคนร้ายฆ่าผู้ตายคนร้ายที่ฆ่าผู้ตายนั้นเป็นบุคคล กลุ่มอื่น ซึ่งต่อมาถูกดำเนินคดีและศาลพิพากษาลงโทษกลุ่มคนร้ายที่ฆ่าผู้ตายก็ไม่มี ความเกี่ยวข้องกับนายบุญมีและ นายสวัสดิ์แต่อย่างใดหากเรื่องไม่เป็นความจริงก็ไม่เชื่อว่าพนักงานสอบสวน นายบุญมีนายสวัสดิ์ นายสุชาติและ นางสไบทิพย์จะแกล้งปรักปรำจำเลยในความผิดข้อหาอุกฉกรรจ์เช่นนี้ เห็นว่าพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วม ฟังได้โดยปราศจากสงสัยว่าจำเลยใช้ให้นายสวัสดิ์และนายบุญมีฆ่าผู้ตายจริง แต่นายสวัสดิ์และนายบุญมีมิได้กระทำ การตามที่จำเลยใช้ จำเลยจึงมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๘๔ วรรคหนึ่งและวรรคสองตอนท้าย ประกอบมาตรา ๒๘๙(๔)ตามฟ้องข้อ ก. ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาที่จำเลยฎีกาต่อมามีว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องข้อ ข.ข้อ ค. และข้อ ง. หรือไม่ ปัญหาข้อนี้ เห็นว่า ที่เจ้าพนักงานตำรวจจับนายสุนันท์หรือดำ วงศ์คำหาญ นายกนกศักดิ์หรือหนึ่ง อินทร์สมานนายนฤฤทธิ์ หรือกฤษ อุณตระกูล และนายชัยชนะหรือเล็ก คงหนุนมาดำเนินคดีฐานฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อนนั้น สืบเนื่องมาจากเมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๓๙ มีคนร้ายยิงนายนรุต สัตยาลัยได้รับบาดเจ็บที่บ้านสัมมาร เขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานครจากหลักฐานที่เจ้าพนักงานตำรวจพบในที่เกิดเหตุทำให้สามารถจับนายกิตติพลหรือโหน่ง อินทรपालิต และนายสมเจตหรือปาน นนทังามผู้ต้องหาในคดีนั้นได้ จากคำเบิกความของพันตำรวจโทคณิตศรีชัย มหิรินทร์เทพ และพันตำรวจโทปริชา ธิมามนตรี พยานโจทก์และโจทก์ร่วมได้ความว่า เมื่อจับผู้ต้องหาในคดีนั้นได้แล้ว ได้พาไปค้นห้องพักของนายกิตติพล จากหลักฐานที่ค้นพบประกอบกับการสอบถามนางอุษาโสภากวีย์ ภรรยาของ นายกิตติพล และนายกิตติพลกับนายสมเจต ทราบว่าก่อนเกิดเหตุที่ผู้ตายถูกคนร้ายยิงตายนั้น นายกนกศักดิ์และ นายสุนันท์เคยว่าจ้างให้นายกิตติพลกับนายสมเจตฆ่าผู้ตายมาก่อนแล้ว แต่นายกิตติพลกับนายสมเจตกระทำไม่สำเร็จ จึงเลิกเสียในเบื้องต้นพันตำรวจโทปริชากับพวกยังไม่เชื่อตามคำบอกเล่าของนายกิตติพลและนายสมเจต จึงให้แยก นำตัวไปชี้สถานที่ที่บุคคลทั้งสองอ้างว่าไปตักยิงผู้ตายก็ปรากฏว่าตรงกัน ประกอบกับนายกิตติพลได้พาไปดูรอยัล ทาวเวอร์อพาร์ทเมนท์ซึ่งตั้งอยู่ที่ซอยแจ้งวัฒนะ ๒๘ ท้องที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอปากเกร็ดจังหวัดนนทบุรี อันเป็นที่พักของนายกนกศักดิ์และนายสุนันท์ แต่ขณะนั้นบุคคลทั้งสองไม่อยู่ ทราบจากนายกิตติพลว่าเดินทางกลับบ้าน ที่อำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร พันตำรวจโทปริชากับพวกจึงวางแผนจับกุมนายกนกศักดิ์และนายสุนันท์ โดยให้ พันตำรวจตรีทวีป โพธิ์แก้ว เดินทางไปอำเภอหลังสวนพันตำรวจโทสุฤษณ์ชัย เอนกเวียงเดินทางไปจังหวัดเชียงใหม่ เพราะทราบว่านายสุนันท์มีอาชีพเป็นเซลแมน ขายของอยู่ที่ตลาดวโรรสกับให้พันตำรวจโทคณิตศรีชัยเฝ้าดูอยู่ที่รอยัล

ท้าวเวร้อพาร์ทเมนท์ จากคำเบิกความของพันตำรวจตรีทวีปได้ความว่า ได้พร้อมกับพวกนำนายกิตติพลเดินทางไป อำเภอลำสนธิในคืนวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๓๙ แล้วประสานงานกับพันตำรวจโททนพดล เพชรขาวเขียวสารวัตร สืบสวนสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอลำสนธิ และทราบว่านายกนกศักดิ์กับนายสุนันท์มาหลบซ่อนตัวอยู่ที่บ้าน ของนางอมร ฮวดศิริ แม่นายของนายกนกศักดิ์ และนายสุนันท์ รุ่งเช้าจึงเข้าตรวจค้นพบนายกนกศักดิ์พร้อมอาวุธปืน ไม่มีทะเบียน ๑ กระบอก และกระสุน ๑๒ นัด รถจักรยานยนต์ยี่ห้อฮอนด้าสีดำ หมายเลขทะเบียน ๘ ร-๑๑๐๔ กรุงเทพมหานคร กับหมวกนิรภัยของนายสุนันท์จึงได้ยึดไว้ ปรากฏตามบันทึกการตรวจค้นเอกสารหมาย จ.๒๐ ชั้นจับกุมนายกนกศักดิ์ให้การรับสารภาพปรากฏตามบันทึกการจับกุมเอกสารหมาย จ.๑๙ และทราบจาก นายกนกศักดิ์ว่านายสุนันท์กับภรรยาเดินทางเข้ากรุงเทพมหานคร โดยรถไฟเมื่อตอนเย็นวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๓๙ พันตำรวจตรีทวีป จึงรายงานให้พันตำรวจโทปริษาทราบ จากนั้นก็นำนายกนกศักดิ์เดินทางเข้ากรุงเทพมหานคร พันตำรวจโทปริษาเบิกความว่า เมื่อได้รับแจ้งจากพันตำรวจตรีทวีปว่านายสุนันท์เดินทางเข้ากรุงเทพมหานคร ได้ให้ เจ้าพนักงานตำรวจไปดักรอที่สถานีรถไฟตอนรุ่งเช้าวันที่ ๑๔ เดือนเดียวกัน แต่ไม่พบจึงแจ้งให้พันตำรวจโทคณิตศรีชัย ทราบ พันตำรวจโทคณิตศรีชัยเบิกความว่ารุ่งเช้าวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๓๙ หลังจากได้รับแจ้งจากพันตำรวจโท ปริษาแล้ว เวลาประมาณ ๘ นาฬิกา เห็นรถแท็กซี่คันหนึ่งแล่นมาจอดที่รอยัลท้าวเวร้อพาร์ทเมนท์ มีชายและหญิง ๒ คนลงมาจากรถ นายสมเจตซึ่งให้ดักรออยู่ด้วย บอกว่าผู้ชายคือนายสุนันท์ พันตำรวจโทคณิตศรีชัยจึงควบคุมตัว บุคคลทั้งสองไปยังกองกำกับการสืบสวนสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลพระนครเหนือระหว่างทางสอบถาม นายสุนันท์ก็ยอมรับว่าได้ร่วมกับนายกนกศักดิ์นายณฤกษ์และนายชัยชนะรับจ้างจากจำเลยทำการฆ่าผู้ตายจริง เมื่อไปถึงกองกำกับการตำรวจนครบาลพระนครเหนือได้มอบผู้ต้องหาให้พันตำรวจเอกวิวัฒน์ วรรณนะวิบูลย์ และ พันตำรวจโทปริษาสอบปากคำนายสุนันท์ ซึ่งนายสุนันท์ก็ให้การรับสารภาพ จึงได้ทำบันทึกการจับกุมไว้ ปรากฏตาม เอกสารหมาย จ.๓๑ นอกจากนี้คณะพนักงานสืบสวนสอบสวนยังทราบจากนายกนกศักดิ์อีกว่า ก่อนผู้ตายถูกยิงตาย ประมาณ ๗ ถึง ๘ เดือน จำเลยเคยจ้างนายอิศวรหรือกึ่งเพชรรักษา กับนายกนกศักดิ์ให้ฆ่าผู้ตายมาก่อนแต่บุคคล ทั้งสองกระทำการไม่สำเร็จ เพราะนายอิศวรถูกติดตามจับในคดีอื่นจึงหลบหนีไปจากคำเบิกความของพันตำรวจเอก ภาณุพงษ์ สิงหรา ณ อยุธยา ได้ความว่าเมื่อทราบว่านายณฤกษ์และนายชัยชนะเป็นคนร้ายรายนี้ด้วย พนักงานสอบสวนจึงออกหมายจับบุคคลทั้งสองในวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๓๙ และวันที่ ๑๖ เดือนเดียวกัน ได้ออก เดินทางไปติดตามจับนายณฤกษ์ที่บ้านที่อำเภอสาร์ภี จังหวัดเชียงใหม่ตามที่สืบทราบและจับตัวได้ในวันนั้น ในชั้นแรกนายณฤกษ์ให้การปฏิเสธ แต่เมื่อนำตัวมาที่กองกำกับการสืบสวนสอบสวนตำรวจภูธรจังหวัดเชียงใหม่ นายณฤกษ์ก็ให้การรับสารภาพ จึงได้ทำบันทึกการจับกุมไว้ ปรากฏตามบันทึกการจับกุมเอกสารหมาย จ.๕๘ นายณฤกษ์บอกว่าได้ทราบจากผู้ร่วมกระทำผิดด้วยกันว่าจำเลยเป็นผู้ว่าจ้าง นายณฤกษ์ไม่เคยพบจำเลยส่วน อาวุธปืนที่ใช้ในการกระทำผิดเป็นของนายชัยชนะเจ้าของรถยนต์กระบะยี่ห้อโตโยต้าที่ขับให้ความคุ้มกันในวันเกิดเหตุ ในขณะที่คณะพนักงานสืบสวนสอบสวนสืบทราบว่านายชัยชนะมีบ้านอยู่ที่อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ จึง ให้เจ้าพนักงานตำรวจเฝ้าดูทุกจุด ในวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๓๙ สามารถยึดรถยนต์ของนายชัยชนะมาได้และวันที่ ๑๙ เดือนเดียวกันนายชัยชนะติดต่อขอมอบตัวพร้อมได้มอบอาวุธปืนพกยี่ห้อบาเร็ตตา ๑ กระบอกที่ใช้ในการกระทำ ความผิดพร้อมแมกกาซีน ๑ อัน กระสุน ๖ นัด ให้ด้วยได้แจ้งขอหาให้นายชัยชนะทราบว่าร่วมกับพวกฆ่านายแสงชัย สุนทรวัฒน์ โดยไตร่ตรองไว้ก่อน นายชัยชนะให้การรับสารภาพปรากฏตามบันทึกการมอบตัวเอกสารหมาย จ.๗๓

สำหรับนายอิศวรนั้นจากคำเบิกความของพลตำรวจตรีปานศิริ ประภาวัตและบันทึกการซักถามเอกสารหมาย จ.๑๔ ได้ความว่าเจ้าพนักงานตำรวจจังหวัดชุมพรจับนายอิศวรได้ในข้อหาฆ่าคนตายในคดีอื่น จากการซักถามเบื้องต้น นายอิศวรรับว่าเมื่อ ๗ ถึง ๘ เดือนก่อนหน้านั้นจำเลยเคยว่าจ้างให้ฆ่าผู้ตายเป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ปรากฏตามเอกสารหมาย จ.๑๔จึงได้นำตัวมาสอบสวนในฐานะเป็นพยานในคดีนี้ครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๓๙ ปรากฏตามเอกสารหมาย จ.๑๕ จากพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมตั้งได้กล่าวมาเบื้องต้นจะเห็นได้ว่า การสืบสวนสอบสวนคดีนี้พนักงานสืบสวนสอบสวนได้ทำร่วมกันเป็นคณะมีจำนวนทั้งสิ้นถึง ๔๐ คน ปรากฏตามเอกสารหมาย จ.๙๓ มีนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ร่วมด้วยหลายคน โดยมีพลตำรวจเอกพรศักดิ์ ดุรงค์วิบูลย์ รองอธิบดีกรมตำรวจ ในขณะนั้นเป็นหัวหน้า และได้ทำการสอบสวนบุคคลที่เกี่ยวข้องจำนวนมากการสืบสวนสอบสวนได้ความสอดคล้องเกี่ยวเนื่องกันมาโดยตลอดจนเชื่อมโยงไปถึงคนร้ายที่ใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายถึงแก่ความตาย การทำงานร่วมกันโดยบุคคลหลายคน ก็มีผู้เกี่ยวข้องจำนวนมาก และตามทางสืบสวนสอบสวนก็ได้ความเป็นขั้นเป็นตอนเกี่ยวเนื่องติดต่อกันตามลำดับเช่นนี้เป็นการยากที่เจ้าพนักงานทั้งหมดหรือคนหนึ่งคนใดจะสร้างเรื่องขึ้นมาเพื่อปรักปรำจำเลย และก็ไม่เห็นมีเหตุผลใดที่จะทำเช่นนั้นด้วยคดีนี้เมื่อเจ้าพนักงานสืบสวนสอบสวนจับผู้ต้องหาได้ ก็ได้ทำการสอบสวนทันที การสอบสวนในเวลากระชั้นชิดเช่นนี้เป็นการยากที่ผู้ต้องหาจะนึกคิดถึงรายละเอียดของเรื่องมาเบิกความปรักปรำผู้ใดได้ นายอิศวร นายกนกศักดิ์ นายสุนันท์ นายนฤฤทธิ์และนายชัยชนะต่างให้การต่อพนักงานสอบสวนสอดคล้องกันโดยได้ความจากคำให้การชั้นสอบสวนของนายอิศวรตามเอกสารหมาย จ.๑๕ และคำเบิกความของนายอิศวรในชั้นพิจารณาว่า เมื่อปี ๒๕๓๖ นายโป่งเพื่อนบ้านของนายอิศรพานายอิศรไปฝากให้อยู่กับนายวิศิษฐ์ พึ่งรัมย์ ป่าไม้จังหวัดตาก นายอิศรจึงรู้จักนายสุนันท์คู่เขยของนายกนกศักดิ์ซึ่งอาศัยอยู่กับนายวิศิษฐ์ก่อนแล้ว เมื่อมีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ในปี ๒๕๓๘ จำเลยได้ลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงราย นายวิศิษฐ์ ได้พานายอิศรไปเป็นมือปืนคุ้มกันจำเลยในการหาเสียงด้วยนายอิศรจึงได้รู้จักกับจำเลย ครั้นการเลือกตั้งสิ้นสุดนายอิศรก็กลับไปอยู่ที่บ้านที่จังหวัดชุมพร ต่อมาประมาณเดือนตุลาคม ๒๕๓๘ นายอิศรเดินทางเข้ามาพักอยู่กับนายกนกศักดิ์ซึ่งเป็นเพื่อนกันที่รอยัลทาวเวอร์อพาร์ทเมนท์ที่ปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ประมาณ ๑๐ วัน และยังไม่ได้ทำงานอะไร จึงโทรศัพท์ไปหาจำเลย จำเลยบอกว่ามีงานให้ทำและนัดให้ไปพบที่โรงแรมแปซิฟิกปาร์ค ถนนพระราม ๙ นายอิศรได้ชวนนายกนกศักดิ์ไปด้วย พบจำเลยที่ร้านคอฟฟี่ช็อปชั้นล่างของโรงแรม จำเลยบอกว่าจะให้ฆ่าผู้ตายพร้อมกับมอภภาพถ่ายของผู้ตายให้และจะให้ค่าจ้าง ๒๐๐,๐๐๐ บาท จำเลยได้พาไปดูบ้านของผู้ตายที่หมู่บ้านเมืองทองธานีด้วย จากนั้นนายอิศรกับนายกนกศักดิ์ก็ติดตามดักผู้ตายที่หมู่บ้านเมืองทองธานีหลายครั้ง แต่ไม่สบโอกาส จึงไม่สามารถฆ่าได้ ระหว่างนั้นจำเลยให้ค่าใช้จ่ายบางส่วนโดยโอนเงินมาจากธนาคารกรุงเทพ สาขาเชียงรายมาเข้าบัญชีของนายกนกศักดิ์ที่ธนาคารกรุงเทพ สาขาหลักสี่พลาซ่า ปรากฏตามเอกสารหมาย จ.๙๐ ถึง จ.๙๒ ซึ่งโจทก์มีนางอนงค์รัตน์ คำฮ้อย เสมียนของจำเลยมาเบิกความว่า จำเลยสั่งให้โอนเงินดังกล่าวเข้าบัญชีของนายกนกศักดิ์จริง ต่อมา มีนายจิตรกรหรือแดง นพฤทธิ์ มาชวนนายอิศรไปยิงนายเล็กที่อำเภอบางบัวทองถึงแก่ความตาย และได้ค่าจ้างมา ๕๐,๐๐๐ บาทกับนายอิศรได้ร่วมกับนายจิตรกรจับพระภิกษุรูปหนึ่งไปฆ่าที่อำเภอปลวกแดง จังหวัดระยอง พวกของนายอิศรถูกตำรวจจับหมดนายอิศรจึงหลบหนีไปอยู่ที่จังหวัดชุมพรและไม่ได้ร่วมกับนายกนกศักดิ์ยิงผู้ตายตามที่รับจ้าง ในชั้นพิจารณาของศาลโจทก์และโจทก์ร่วมมีนายอิศรมาเบิกความเป็นพยาน มีสาระสำคัญสอดคล้องกับคำให้การในชั้นสอบสวน ที่จำเลยฎีกาว่าคำให้การของ

นายอิศวรไม่น่าเชื่อถือเนื่องจากแตกต่างไปจากคำให้การของนายกนกศักดิ์ในข้อหาที่ว่านายอิศวรให้การว่าก่อนไปพบจำเลยได้มาพักอยู่ที่บ้านนายกนกศักดิ์ประมาณ ๑๐ วัน แต่นายกนกศักดิ์ให้การว่านายอิศวรมาชวนไปเล่นนั้น ตามคำให้การของนายกนกศักดิ์ นายกนกศักดิ์ให้การว่าเมื่อประมาณกลางปี ๒๕๓๘ นายอิศวรมาชวนนายกนกศักดิ์ไปพบจำเลยที่โรงแรมแปซิฟิกปาร์ค คำให้การของนายกนกศักดิ์ดังกล่าวเป็นเพียงนายกนกศักดิ์มิได้ให้การถึงว่าก่อนที่นายอิศวรจะชวนนายกนกศักดิ์ไปพบจำเลยนั้น นายอิศวรพักอยู่ที่ไหนมาก่อนเท่านั้น และนายอิศวรให้การว่าจำเลยได้มอบภาพสีและขาวดำของผู้ตายให้อย่างละ ๑ รูป แต่นายกนกศักดิ์ว่าเป็นภาพถ่ายที่ตัดมาจากหนังสือพิมพ์ ซึ่งเห็นว่าคำให้การของนายอิศวรดังกล่าว นายอิศวรก็มีได้ให้การว่าภาพถ่ายที่จำเลยมอบให้ นั้นเป็นภาพถ่ายหรือเป็นรูปที่ตัดมาจากหนังสือพิมพ์ ในส่วนที่เกี่ยวกับคำจ้างนายอิศวรว่าจำเลยมอบภาพถ่ายให้แล้วก็บอกว่าจะให้คำจ้าง ๒๐๐,๐๐๐ บาท แต่นายกนกศักดิ์ว่าหลังจากไปดูบ้านผู้ตายแล้ว จำเลยจึงบอกว่าจะให้คำจ้าง ๒๐๐,๐๐๐ บาท คำให้การดังกล่าวหาได้แตกต่างกันอย่างใดไม่ เป็นเพียงเล่าถึงรายละเอียดคนละตอนเท่านั้น และที่จำเลยฎีกาอ้างว่าคำให้การของนายอิศวรกับนายกนกศักดิ์มีข้อแตกต่างกันอีกหลายข้อก็เช่นเดียวกันเมื่อพิจารณาแล้ว เห็นว่า บางข้อก็มีได้แตกต่างกัน และบางข้อที่แตกต่างกันก็เป็นเพียงพลความ หาทำให้คำให้การของนายอิศวรและนายกนกศักดิ์ขัดกันอย่างใดไม่ หลังจากทีนายอิศวรกับนายกนกศักดิ์กระทำการไม่สำเร็จ จากคำให้การของนายกนกศักดิ์ตามเอกสารหมาย จ.๒๓ ได้ความต่อไปว่า ระหว่างที่ร่วมกับนายอิศวรติดตามดักยิงผู้ตายแต่ไม่สบโอกาสได้ยิงนั้น พอถึงเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๘ นายกนกศักดิ์ได้รับอุบัติเหตุรถชนกันได้รับบาดเจ็บต้องรักษาตัวอยู่ประมาณ ๒ เดือนเศษ ระหว่างนั้นนายสุนันท์มาบอกนายกนกศักดิ์ว่า จำเลยบอกนายวิศิษฎ์ให้บอกนายสุนันท์มาเตือนนายกนกศักดิ์ว่ารับงานแล้วให้ทำให้สำเร็จ มิฉะนั้นจะโดนเก็บ นายกนกศักดิ์จึงบอกจำเลยไปว่าได้รับอุบัติเหตุบาดเจ็บไม่สามารถทำงานได้ และบอกด้วยว่านายสุนันท์รับจะทำงานแทนซึ่งจำเลยก็ตกลงด้วย ต่อมาประมาณเดือนมีนาคม ๒๕๓๙ นายสุนันท์ได้ชวนนายสมเจตกับนายกิตติพลมาร่วมงาน โดยบอกว่าจะได้คำจ้างคนละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท เมื่อตกลงกันแล้วได้ร่วมกันวางแผนการทำงานที่ห้องพักของนายสุนันท์แล้วไปติดตามเฝ้าดูและดักยิงผู้ตายหลายครั้งแต่กระทำไม่สำเร็จ นายสมเจตกับนายกิตติพลก็แยกย้ายกลับไปและไม่ได้มาร่วมงานอีก คำให้การของนายกนกศักดิ์ดังกล่าว โจทก์และโจทก์ร่วมมีนายสมเจตกับนายกิตติพลมาเบิกความเป็นพยานได้ความทำนองเดียวกันว่านายสุนันท์เรียกให้มาพบที่ห้องพักของนายสุนันท์แล้วชวนให้ร่วมทำการฆ่าผู้ตาย โดยนายสุนันท์บอกนายสมเจตว่าจะให้คำจ้าง ๑๕๐,๐๐๐ บาท และบอกนายกิตติพลว่าจะให้คำจ้าง ๓๐,๐๐๐ บาท หลังจากนั้นได้ร่วมกันไปดูบ้านผู้ตายและวางแผนทำงาน แล้วไปดักยิงผู้ตายหลายครั้ง แต่ก็ยังไม่สบโอกาสจึงยังไม่ได้ยิง ระหว่างนั้นนายสมเจตขอเงินคำจ้างล่วงหน้า ๒๐,๐๐๐ บาท แต่นายสุนันท์บอกว่าจะให้เมื่องานเสร็จ นายสมเจตไม่พอใจจึงแยกย้ายกันไปและในที่สุดนายสมเจตกับนายกิตติพลไม่ได้ร่วมกับนายสุนันท์และนายกนกศักดิ์ทำงานอีกเลย หลังจากนั้น นายกนกศักดิ์ร่วมกับนายสมเจตและนายกิตติพลทำการฆ่าผู้ตายไม่สำเร็จและนายสมเจต กับนายกิตติพลแยกย้ายกันกลับไปแล้ว ได้ความจากคำให้การชั้นสอบสวนของนายกนกศักดิ์ตามเอกสารหมาย จ.๒๓ของนายสุนันท์ตามเอกสารหมาย จ.๓๕ ของนายชัยชนะตามเอกสารหมาย จ.๗๖ และของนายนฤฤทธิ์ตามเอกสารหมาย จ.๕๙ ว่าประมาณต้นเดือนเมษายน ๒๕๓๙ นายสุนันท์กับนายกนกศักดิ์เดินทางไปจังหวัดเชียงใหม่แล้วนัดนายชัยชนะและนายนฤฤทธิ์ให้ไปพบที่โรงแรมไอยรา เมื่อพบกันแล้วนายสุนันท์ชวนนายนฤฤทธิ์กับนายชัยชนะให้ร่วมฆ่าผู้ตายด้วย โดยบอกว่ามีคำจ้าง ๒๐๐,๐๐๐ บาทและผู้จ้างจะเพิ่มให้อีก ๒๐๐,๐๐๐ บาท หากทำสำเร็จ ทั้งสี่คนตกลงทำงานร่วมกันแล้ววางแผนการทำงานที่

ห้องพักในโรงแรมไอยราและนัดพบกันที่กรุงเทพมหานครในวันเกิดเหตุ ขั้นตอนดังกล่าวได้รับความจากพนักงานสอบสวนว่า ในชั้นสอบสวนนายสุนันท์ นายกนกศักดิ์ นายนฤทฤทธิ์ และนายชัยชนะได้ร่วมกันนำชี้สถานที่ที่ร่วมกันวางแผนและพนักงานสอบสวนได้ถ่ายรูปไว้ปรากฏตามเอกสารหมายเลข จ.๓๖ ภาพที่ ๗ หลังจากผู้ตายถูกยิงตายในวันเกิดเหตุแล้ว ได้รับความจากคำให้การชั้นสอบสวนของนายสุนันท์ว่า วันรุ่งขึ้นนายสุนันท์ติดต่อจำเลยทางโทรศัพท์ติดตามตัว เมื่อจำเลยโทรศัพท์กลับมาหาได้สอบถามจำเลยว่าเมื่อคืนถูกตัวหรือเปล่า จำเลยตอบว่าถูกแล้วและนัดให้ไปรับเงินที่ปลายซอยรามคำแหง ๕๒/๒ ซึ่งตามบันทึกการใช้โทรศัพท์เอกสารหมายเลข จ.๑๓๒ ปรากฏว่าเมื่อวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๓๙ อันเป็นวันรุ่งขึ้นของคืนเกิดเหตุเวลา ๘ นาฬิกา ๒๖ นาที นายสุนันท์โทรศัพท์เรียกจำเลย ต่อมาเวลา ๙ นาฬิกา ๔๔ นาที จำเลยโทรศัพท์เข้าโทรศัพท์มือถือของนายสุนันท์ จากคำให้การของนายสุนันท์ได้รับความต่อไปว่าวันนั้นจำเลยขับรถวอลโว่สีเทาไปพบตามนัดเมื่อพบกันแล้วนายสุนันท์ขึ้นไปบนรถจำเลยบอกว่าเอาค่าใช้จ่ายไปก่อน ๔๐,๐๐๐ บาท และบอกว่าส่วนที่เหลือให้ไปรับเอาที่จังหวัดเชียงใหม่วันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๓๙ หลังจากนั้นแยกย้ายกันไปแล้วนายสุนันท์ไปซื้อตั๋วโดยสารเครื่องบินไปจังหวัดเชียงใหม่ ๔ ใบสำหรับนายสุนันท์และนางสุวิมล ฮวดศิริ ภรรยาของนายสุนันท์ นายกนกศักดิ์และนางโสภา ฮวดศิริ ภรรยาของนายกนกศักดิ์ โดยวันที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๓๙ นายสุนันท์กับนางสุวิมลเดินทางไปจังหวัดเชียงใหม่ก่อนและไปพักที่โรงแรมเชียงใหม่ภูคำ รุ่งขึ้นวันที่ ๑๔ เดือนเดียวกัน นายกนกศักดิ์กับนางโสภาเดินทางไปสมทบในชั้นพิจารณาโจทก์และโจทก์ร่วมนำนายสุนันท์ นายกนกศักดิ์ นางสุวิมล และนางโสภาเป็นพยานเบิกความรับว่าหลังจากผู้ตายถูกคนร้ายยิงตายแล้ว นายสุนันท์ นางสุวิมล นายกนกศักดิ์ และนางโสภาได้เดินทางไปพักที่จังหวัดเชียงใหม่ในช่วงเวลาที่กล่าวแล้วจริง จากคำเบิกความของนางสุวิมลและนางโสภาได้ความว่า ในการเดินทางไปจังหวัดเชียงใหม่เที่ยวนั้น นางสุวิมล นางโสภา และนายกนกศักดิ์เดินทางกลับกรุงเทพมหานครในวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๓๙ ซึ่งตามคำให้การชั้นสอบสวนของนายสุนันท์ และนายกนกศักดิ์ได้ความว่า บุคคลทั้งสองตกลงกันให้นายสุนันท์ติดต่อรับเงินจากจำเลยคนเดียว และปรากฏตามคำให้การของนายสุนันท์ว่า วันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๓๙ หลังจากนายกนกศักดิ์ นางสุวิมล และนางโสภาเดินทางกลับกรุงเทพมหานครแล้ว นายสุนันท์ได้ออกจากโรงแรมเชียงใหม่ภูคำไปพักที่โรงแรมไอยรา ต่อมา นายสุนันท์เดินทางโดยเครื่องบินจากจังหวัดเชียงใหม่ไปพบจำเลยที่สนามบินจังหวัดเชียงรายตามที่โทรศัพท์ติดต่อกันไว้ ซึ่งโจทก์มีบัญชีรายชื่อผู้โดยสารสายการบินบริษัทการบินไทย จำกัด เอกสารหมายเลข จ. ๙๕ มาแสดง ตามบัญชีดังกล่าวมีชื่อ นายสุนันท์เป็นผู้โดยสารจากจังหวัดเชียงใหม่ไปจังหวัดเชียงรายรวมอยู่ด้วย นายสุนันท์ให้การต่อไปว่า ก่อนไปได้นัดนายชัยชนะกับนายนฤทฤทธิ์ให้มารอรับเงินที่โรงแรมไอยราไว้ด้วย เมื่อไปถึงสนามบินจังหวัดเชียงรายและพบจำเลยแล้ว จำเลยได้มอบเงินให้สองแสนบาท นายสุนันท์จึงถามว่า จะให้เท่าไรแน่ จำเลยก็ตอบว่า จะให้สี่แสนบาทแต่ธนาคารปิด เงินที่เหลือขอให้ไปรับเอาที่กรุงเทพมหานคร จากนั้น นายสุนันท์ก็เดินทางโดยเครื่องบินกลับจังหวัดเชียงใหม่และพบนายชัยชนะกับนายนฤทฤทธิ์มารออยู่ที่โรงแรมไอยราตามนัด นายสุนันท์มอบเงินให้นายชัยชนะและนายนฤทฤทธิ์สองแสนบาท จากนั้น นายชัยชนะกับนายนฤทฤทธิ์จากไป วันรุ่งขึ้น นายสุนันท์เดินทางเข้ากรุงเทพมหานคร หลังจากนั้น ก็ติดต่อจำเลยทางโทรศัพท์ติดตามตัว และจำเลยโทรศัพท์เข้าโทรศัพท์มือถือของนายสุนันท์และนัดให้ไปรับเงินที่ร้านอาหารครัวเดิมเดิมในซอยรามคำแหง ๕๒/๒ ซึ่งมีอยู่ร้านเดียว ในวันนัด เมื่อ นายสุนันท์ไปถึงร้านครัวเดิมเดิมก็เห็นจำเลยนั่งรออยู่ก่อนแล้ว จำเลยยื่นซองสีน้ำตาลให้และบอกว่า เงินสองแสนบาทที่เหลือ หลังจากนั้น ต่างก็แยกย้ายกันกลับ นายสุนันท์นำเงินไปแบ่งให้นายกนกศักดิ์เจ็ดหมื่นบาท ที่จำเลยเดินทาง

จากจังหวัดเชียงรายเข้ามายังกรุงเทพมหานครนี้ โจทก์และโจทก์ร่วมมีบัญชีผู้โดยสารเครื่องบินของบริษัทการบินไทย จำกัด เอกสารหมาย จ. ๑๐๙ แผ่นที่ ๒ มาแสดง ปรากฏว่า เมื่อวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๓๙ มีชื่อจำเลยเป็นผู้โดยสารเครื่องบินจากจังหวัดเชียงรายมายังกรุงเทพมหานคร เป็นการสอดคล้องกับคำให้การของนายสุนันท์ที่ว่า หลังจากมีการจ่ายค่าจ้างที่สนามบินจังหวัดเชียงรายแล้ว จำเลยบอกให้ไปรับส่วนที่เหลือที่กรุงเทพมหานคร นอกจากนี้ โจทก์และโจทก์ร่วมมีนางสาวเนตรนภา มีนวน เจ้าของร้านอาหารครัวเดมเดม มาเบิกความว่า เคยเห็นจำเลย เนื่องจากนาน ๆ จำเลยจะมารับประทานอาหารสักครั้ง ที่จำได้เนื่องจากจำเลยรับประทานข้าวเพียงจานเดียวและดื่มเบียร์จากการพูดคุยกับจำเลยทราบว่า จำเลยเป็นคนอาศัยอยู่ต่างจังหวัดและมาเยี่ยมน้องสาวซึ่งอาศัยอยู่ในย่านนั้น ครั้งสุดท้ายหลังวันสงกรานต์ปี ๒๕๓๙ เวลาเที่ยงคืนแล้ว ขณะนั้น ในร้านมีลูกค้ำกำลังรับประทานอาหารอยู่สองโต๊ะ นางสาวเนตรนภาปิดร้านแล้ว แต่จำเลยขอเข้ามาดื่มเบียร์เพราะนัดเพื่อนไว้ จำเลยนั่งดื่มเบียร์อยู่ที่โต๊ะติดกระจกหน้าร้าน สังเกตเห็นจำเลยถือซองเอกสารสีน้ำตาลมาด้วย ทำท่าเหมือนมานั่งรอใคร เพราะเห็นมองออกไปนอกร้าน ครั้นเมื่อลูกค้ำที่เหลืออยู่เรียกเก็บเงิน นางสาวเนตรนภาก็ไปเก็บเงิน และเมื่อหันไปมองอีกที่จำเลยก็ออกไปแล้ว จำเลยได้ชำระราคาเบียร์ตั้งแต่ตอนที่สั่งมาดื่ม ที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยมิได้ไปที่ร้านครัวเดมเดม และนางสาวเนตรนภามิได้ยืนยันว่า จำเลยไปวันใดและลูกไปตั้งแต่เมื่อไรนั้น เห็นว่า นางสาวเนตรนภาไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลย จึงไม่มีข้อที่น่าสงสัยว่า จะเบิกความปรักปรำจำเลย คำเบิกความของนางสาวเนตรนภาประกอบด้วยเหตุผลและสอดคล้องกับคำให้การชั้นสอบสวนของนายสุนันท์ ทั้งเจือสมกับคำเบิกความของนางโสภา ภรรยาของนายกนกศักดิ์ที่ว่า ในคืนวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๓๙ เวลาประมาณ ๒ นาฬิกา นายกนกศักดิ์นำเงินมาให้เจ็ดหมื่นบาท ด้วยเหตุดังกล่าว จึงเชื่อได้ว่า คำเบิกความของนางสาวเนตรนภาเป็นความจริง ในคดีที่นายสุนันท์ นายกนกศักดิ์ นายนฤฤทธิ์ และนายชัยชนะถูกฟ้องเป็นจำเลยในข้อหาฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตามคดีหมายเลขแดงที่ ๙๓๗/๒๕๓๙ ของศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสี่ตลอดชีวิต นายสุนันท์และนายกนกศักดิ์อุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้นต่อศาลอุทธรณ์ภาค ๒ ขอให้ลดโทษ ส่วนความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ไม่มีผู้ใดอุทธรณ์ความผิดนี้ขึ้นมาสู่การพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๒ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๔๕ วรรคสอง ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ พิพากษาแก้เฉพาะโทษจำคุกของจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ในความผิดฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ตามคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๔๓๐๕/๒๕๓๙ ของศาลอุทธรณ์ภาค ๒ ซึ่งมีผลเท่ากับศาลอุทธรณ์ภาค ๒ พิพากษายืนในความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และคดีถึงที่สุดแล้ว ข้อเท็จจริงในคดีนั้นจึงฟังยุติแล้วว่า จำเลยทั้งสี่ฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ที่จำเลยต่อสู้ว่า ในชั้นสอบสวน จำเลยทั้งสี่ในคดีดังกล่าวมิได้ให้การด้วยความสมัครใจนั้น เห็นว่า หลังจากพนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเสร็จไปครั้งหนึ่งแล้วมีการสอบสวนและบันทึกเทปวิดีโอไว้อีกครั้ง โดยมีพลตำรวจเอก พรศักดิ์ ดุรงค์วิบูลย์ ร่วมด้วย ซึ่งนายสุนันท์ นายกนกศักดิ์ นายนฤฤทธิ์ และนายชัยชนะก็ยืนยันคำให้การเดิมว่า เป็นความจริง และให้การสรุปไว้อีกครั้งมีข้อความสอดคล้องกับคำให้การเดิม ปรากฏตามบันทึกการถอดเทปวิดีโอเทปการสอบสวน เอกสารหมาย จ. ๒๘, จ. ๔๔, จ. ๖๘ และ จ. ๖๙ ตามลำดับ การสอบสวนก่อนหน้านี้นี้ พนักงานสอบสวนนำจำเลยทั้งสี่ไปชี้สถานที่ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องตามขั้นตอนหลายขั้นตอน ปรากฏตามภาพถ่ายหมาย จ. ๒๕ และ จ. ๓๖ การนำชี้ดังกล่าวมีสื่อมวลชนไปทำข่าวจำนวนมาก และไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า พนักงานสอบสวนบังคับขู่เข็ญจำเลยทั้งสี่ เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงเชื่อได้ว่า

จำเลยทั้งสี่ให้การและนำชี้ด้วยความสมัครใจ ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า พนักงานสอบสวนทำร้ายจำเลยทั้งสี่นั้น เห็นว่า หลังจากพนักงานสอบสวนได้สอบสวนจำเลยทั้งสี่เสร็จแล้ว ได้มีการให้แพทย์ตรวจร่างกายของจำเลยทั้งสี่ด้วย ซึ่งนายแพทย์ประเวศ คุ้มภัย นายแพทย์ผู้ตรวจร่างกายของจำเลยทั้งสี่มาเบิกความว่า จำเลยทั้งสี่ไม่มีร่องรอยการถูกทำร้ายแต่ประการใด ข้อต่อสู้ของจำเลยดังกล่าวจึงไม่น่าเชื่อถือ ในคดีนี้ พนักงานสอบสวนได้นำนายสุนันท์ นายกนกศักดิ์ นายนฤฤทธิ์ และนายชัยชนะมาสอบสวนเป็นพยานด้วย ซึ่งบุคคลทั้งสี่ก็ให้การยืนยันตามคำให้การเดิม ที่กล่าวข้างต้น และให้การเพิ่มเติมมีสาระสำคัญทำนองเดียวกันกับคำให้การเดิม ปรากฏตามคำให้การเพิ่มเติมของแต่ละคนตามเอกสาร หมายเลข จ. ๕๖, จ. ๓๐, จ. ๗๒ และ จ. ๗๗ ตามลำดับ ที่นายสุนันท์นายกนกศักดิ์มาเบิกความเป็นพยานโจทก์และโจทก์ร่วมป่วยเบี่ยงไปว่า ไม่ได้ร่วมกันฆ่าผู้ตายนั้น ปรากฏทางนำสืบของโจทก์และโจทก์ร่วมว่า เมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ ก่อนที่นายสุนันท์และนายกนกศักดิ์จะมาเบิกความ ได้มีนายขุน ทองตัน ทนายจำเลย เข้าไปเยี่ยมนายสุนันท์ที่เรือนจำกลางบางขวาง, นายบุญช่วย วรรณกุล ผู้ติดตาม เข้าเยี่ยมนายกนกศักดิ์, นายโมรา ตรีพยัคฆ์ กับนายสุวรรณา สุตสุวรรณา ทนายจำเลย เข้าไปเยี่ยมนายนฤฤทธิ์และนายชัยชนะตามลำดับ โดยที่นายสุนันท์ นายกนกศักดิ์ นายนฤฤทธิ์ และนายชัยชนะมิได้ถูกฟ้องในคดีนี้ ปรากฏตามบัญชีรายชื่อผู้เข้าเยี่ยม นักโทษ เอกสารหมายเลข จร. ๒ และยังปรากฏคำเบิกความของนางไสวดี ภรรยาของนายกนกศักดิ์ ที่ว่า หลังจากนายกนกศักดิ์เบิกความแล้ว วันรุ่งขึ้น นางไสวดีไปเยี่ยมนายกนกศักดิ์สอบถามว่า ทำไมถึงกลับคำ นายกนกศักดิ์บอกว่า จำเลยจะให้เงินก้อนหนึ่งจึงหวังจะให้ลูกเมียสบาย ด้วยเหตุดังกล่าวทำให้น่าเชื่อว่า นายสุนันท์และนายกนกศักดิ์เบิกความกลับคำเพื่อช่วยเหลือจำเลย คำให้การชั้นสอบสวนของนายสุนันท์และนายกนกศักดิ์จึงน่าเชื่อว่า เป็นความจริงยิ่งกว่าคำเบิกความในชั้นพิจารณา ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า คำให้การชั้นสอบสวนของนายอิศวรร นายสุนันท์ นายกนกศักดิ์ นายนฤฤทธิ์ และนายชัยชนะเป็นพยานบอกเล่า เป็นคำขัดท้อของผู้ร่วมกระทำผิดด้วยกัน จึงรับฟังไม่ได้นั้น เห็นว่า คำขัดท้อในระหว่างผู้ร่วมกระทำผิดด้วยกัน ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายห้ามมิให้รับฟัง คำให้การเช่นว่านี้เสียทีเดียว หากการขัดท้อมีเหตุผลรับฟังได้ ศาลก็มีอำนาจรับฟังมาประกอบการพิจารณาได้ ฎีกาจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ศาลฎีกาพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดฐานเป็นผู้ใช้ให้กระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน แต่ความผิดนั้นยังไม่ได้กระทำลงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๙ (๔) มาตรา ๘๔ วรรคสอง ตอนท้าย ประกอบมาตรา ๕๒ (๑), ๕๓ ให้ลงโทษจำคุกยี่สิบห้าปี และมีความผิดฐานเป็นผู้ใช้ให้กระทำความผิดฐานผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๙ (๔), ๘๔ วรรคสอง ตอนต้น อีกกระทงหนึ่ง ให้วางโทษประหารชีวิต เมื่อรวมโทษทั้งสองกระทงแล้ว คงให้ลงโทษประหารชีวิตจำเลยสถานเดียว

ตัวอย่างเหล่านี้ แสดงให้เห็นว่านิติวิทยาศาสตร์มีบทบาทสำคัญในการคลี่คลายคดีความที่มีข้อสงสัยหลายคดีในประเทศไทย

๒.๒ ประโยชน์ในการนำนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในการสอบสวนคดีพิเศษ

นิติวิทยาศาสตร์มีบทบาทสำคัญในการช่วยให้การสืบสวนคดีพิเศษมีประสิทธิภาพ แม่นยำ และรวดเร็วมากยิ่งขึ้น โดยสามารถแบ่งประโยชน์หลัก ๆ ออกเป็น ดังนี้

๒.๒.๑ เพิ่มประสิทธิภาพการสืบสวนคดีพิเศษ:

หาหลักฐาน: นิติวิทยาศาสตร์ช่วยให้เจ้าหน้าที่สามารถหาหลักฐานที่อาจมองข้ามไปด้วยตาเปล่า เช่น ลายนิ้วมือ ดีเอ็นเอ รอยแผล รอยเท้า เส้นใย สารเคมี ฯลฯ ซึ่งหลักฐานเหล่านี้อาจช่วยชี้ตัวผู้กระทำผิดหรือระบุสถานที่เกิดเหตุได้

วิเคราะห์หลักฐาน: นิติวิทยาศาสตร์มีเทคนิคและเครื่องมือที่ทันสมัยในการวิเคราะห์หลักฐาน เช่น การตรวจดีเอ็นเอ การตรวจลายนิ้วมือ การตรวจสอบสารเคมี ฯลฯ ผลการวิเคราะห์เหล่านี้ช่วยให้เจ้าหน้าที่เข้าใจ modus operandi ของผู้กระทำผิด แรงจูงใจ และลำดับเหตุการณ์

พิสูจน์ข้อเท็จจริง: นิติวิทยาศาสตร์ช่วยพิสูจน์ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับคดี เช่น สาเหตุการตาย เวลาการเสียชีวิต อาวุธที่ใช้ ฯลฯ ข้อมูลเหล่านี้ช่วยให้เจ้าหน้าที่สามารถสรุปสำนวนคดีได้อย่างถูกต้องและรัดกุม

๒.๒.๒ เพิ่มความแม่นยำ:

ลดข้อผิดพลาด: นิติวิทยาศาสตร์ช่วยลดข้อผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นจากการสืบสวนแบบดั้งเดิม เช่น การปนเปื้อนหลักฐาน การตีความหลักฐานที่ผิดพลาด ฯลฯ

เพิ่มความน่าเชื่อถือ: ผลการวิเคราะห์ทางนิติวิทยาศาสตร์มีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์รองรับ ช่วยเพิ่มความน่าเชื่อถือของสำนวนคดี

สนับสนุนคำให้การ: ผลการวิเคราะห์ทางนิติวิทยาศาสตร์สามารถนำมาใช้สนับสนุนคำให้การของพยาน ช่วยให้ศาลตัดสินคดีได้อย่างถูกต้อง

๒.๒.๓ เพิ่มความรวดเร็ว:

เร่งรัดการสืบสวน: นิติวิทยาศาสตร์ช่วยให้เจ้าหน้าที่สามารถระบุตัวผู้ต้องสงสัยหรือหาหลักฐานเพิ่มเติมได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

ลดระยะเวลาการสอบสวน: การใช้เทคนิคทางนิติวิทยาศาสตร์ช่วยลดระยะเวลาการสอบสวนคดีโดยรวม
เพิ่มประสิทธิภาพการใช้งบประมาณ: การใช้เทคนิคทางนิติวิทยาศาสตร์บางครั้งอาจมีค่าใช้จ่าย แต่โดยรวมแล้วช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการใช้งบประมาณในการสืบสวนคดี

๒.๒.๔ ระบุตัวบุคคล:

การวิเคราะห์ลายนิ้วมือ ดีเอ็นเอ ลายฟัน รอยแผลเป็น และข้อมูลทางชีวภาพอื่น ๆ ช่วยให้สามารถระบุตัวบุคคลที่เกี่ยวข้องกับคดีได้

กรณีฆาตกรรม การวิเคราะห์ดีเอ็นเอจากคราบเลือด น้ำลาย เส้นผม หรือเนื้อเยื่อที่พบในสถานที่เกิดเหตุสามารถระบุตัวผู้ต้องสงสัยหรือยืนยันตัวตนของผู้เสียชีวิต

๒.๒.๕ หาหลักฐาน:

เทคนิคทางนิติวิทยาศาสตร์ เช่น การตรวจวิเคราะห์รอยนิ้วมือ รอยเท้า รอยล้อรถ อาวุธ ยาเสพติด วัตถุระเบิด สารพิษ ฯลฯ ช่วยให้เจ้าหน้าที่สามารถหาหลักฐานเพิ่มเติมที่อาจมองข้ามไป

การวิเคราะห์วัตถุพยานเหล่านี้อาจช่วยระบุ modus operandi ของอาชญากร เชื่อมโยงคดีต่าง ๆ เข้าด้วยกัน หรือชี้ให้เห็นถึงแรงจูงใจ

๒.๒.๖ พิสูจน์ข้อเท็จจริง:

การวิเคราะห์ทางนิติวิทยาศาสตร์สามารถพิสูจน์หรือหักล้างข้อเท็จจริงที่อ้างโดยพยานหรือผู้ต้องสงสัย

ตัวอย่างเช่น การตรวจสอบทางนิติวิทยาศาสตร์สามารถพิสูจน์ได้ว่ากระสุนปืนที่พบในสถานที่เกิดเหตุมาจากอาวุธปืนของผู้ต้องสงสัยหรือไม่

๒.๒.๗ สนับสนุนการมีความเห็นทางคดีและการทำคำฟ้องของพนักงานอัยการ:

ผลการตรวจพิสูจน์ทางนิติวิทยาศาสตร์สามารถนำเสนอต่อศาลเป็นหลักฐานที่เชื่อถือได้ ซึ่งช่วยสนับสนุนความเห็นทางคดีของพนักงานสอบสวนคดีพิเศษและการร่างคำฟ้องของพนักงานอัยการ

การนำเสนอหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ชัดเจนและน่าเชื่อถือ ช่วยให้ศาลตัดสินคดีได้อย่างถูกต้องและเป็นธรรม

๒.๒.๘ พัฒนาเทคนิคการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษ:

เทคโนโลยีและเทคนิคใหม่ ๆ ในนิติวิทยาศาสตร์อยู่เสมอ ช่วยให้เจ้าหน้าที่สามารถสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ตัวอย่างเช่น การใช้โดรนเพื่อถ่ายภาพสถานที่เกิดเหตุ การใช้เทคโนโลยี AI ในการวิเคราะห์ข้อมูล หรือการใช้เทคนิค DNA fingerprinting

๒.๓ นิติวิทยาศาสตร์สามารถสนับสนุนการทำงานของพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ อัยการ และศาล

นิติวิทยาศาสตร์มีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนการทำงานของพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ อัยการ และศาล โดยช่วยให้สามารถดำเนินการ ดังนี้

๒.๓.๑ ค้นหาและพิสูจน์หลักฐาน: ได้แก่

๑) ตรวจพิสูจน์วัตถุพยาน เช่น ลายนิ้วมือ ดีเอ็นเอ รอยนิ้วเท้า เส้นผม คราบเลือด ฯลฯ

๒) วิเคราะห์ข้อมูลทางเคมีและชีวภาพ

๓) ตรวจสอบเอกสาร ลายเซ็น และภาพถ่าย

๔) ศึกษาและวิเคราะห์สถานที่เกิดเหตุ

๒.๓.๒ ระบุตัวผู้กระทำผิด: ได้แก่

๑) เปรียบเทียบหลักฐานกับข้อมูลในฐานข้อมูล

๒) วิเคราะห์พฤติกรรมของผู้กระทำผิด

๓) สร้างภาพจำลองของผู้กระทำผิด

๒.๓.๓ สนับสนุนการสอบสวน: ได้แก่

๑) ให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

๒) ช่วยพนักงานสอบสวนคดีพิเศษหาแนวทางการสอบสวนเพื่อพิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหาได้ถูกต้องเที่ยงธรรม

๓) ยืนยันหรือพิสูจน์ความน่าเชื่อถือของคำให้การของพยานได้ดี

๒.๓.๔ เตรียมสำนวนคดี: ได้แก่

๑) รวบรวมและจัดทำรายงานผลการตรวจพิสูจน์หลักฐาน

๒) ให้ความเห็นทางวิชาการ

๓) อธิบายผลการตรวจพิสูจน์หลักฐานต่อศาล

๒.๓.๕ ช่วยให้ศาลตัดสินคดีได้อย่างถูกต้องเที่ยงธรรมอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนได้ ได้แก่

๑) นำเสนอหลักฐานทางวิทยาศาสตร์

๒) อธิบายความหมายของหลักฐาน

๓) ช่วยให้ศาลตัดสินคดีได้อย่างยุติธรรม

๒.๔ นิติวิทยาศาสตร์มีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนการทำงานของพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ อัยการ และศาล ดังนี้

เกี่ยวกับพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ: ได้แก่

๑) การพิสูจน์หลักฐาน: นิติวิทยาศาสตร์สามารถช่วยพนักงานสอบสวนพิสูจน์หลักฐานที่พบในที่เกิดเหตุ เช่น ลายนิ้วมือ ดีเอ็นเอ รอยนิ้วเท้า เส้นผม คราบเลือด ร่องรอยการยิง

๒) การวิเคราะห์ข้อมูล: นิติวิทยาศาสตร์สามารถช่วยวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับคดี เช่น ข้อมูลโทรศัพท์มือถือ บันทึกภาพจากกล้องวงจรปิด

๓) การจำลองเหตุการณ์: นิติวิทยาศาสตร์สามารถช่วยจำลองเหตุการณ์เพื่อหาสาเหตุและวิธีการก่ออาชญากรรม

เกี่ยวกับอัยการ: ได้แก่

๑) การรวบรวมพยานหลักฐาน: นิติวิทยาศาสตร์สามารถช่วยอัยการรวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติมเพื่อสนับสนุนการฟ้องร้องคดี

๒) การเตรียมเอกสารคดี: นิติวิทยาศาสตร์สามารถช่วยอัยการเตรียมเอกสารคดี โดยเฉพาะผลการตรวจพิสูจน์หลักฐาน

๓) การนำเสนอคดีในศาล: นิติวิทยาศาสตร์สามารถช่วยอัยการนำเสนอคดีในศาล โดยใช้ผลการตรวจพิสูจน์หลักฐานและความรู้ทางวิทยาศาสตร์

เกี่ยวกับศาล: ได้แก่

๑) การพิจารณาคดี: นิติวิทยาศาสตร์ช่วยให้ศาลพิจารณาคดีได้อย่างรอบคอบ โดยใช้ผลการตรวจพิสูจน์หลักฐานและความรู้ทางวิทยาศาสตร์

๒) การตัดสินคดี: นิติวิทยาศาสตร์ช่วยให้ศาลตัดสินคดีได้อย่างถูกต้อง โดยอาศัยหลักฐานทางวิทยาศาสตร์

๓) การอธิบายคำตัดสิน: นิติวิทยาศาสตร์ช่วยให้ศาลอธิบายคำตัดสินได้อย่างชัดเจน โดยใช้ผลการตรวจพิสูจน์หลักฐาน

ข้อจำกัด: ในการนำนิติวิทยาศาสตร์มาสนับสนุนการทำงานของพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ อัยการ และศาล ได้แก่

๑) ค่าใช้จ่าย: เทคโนโลยีทางนิติวิทยาศาสตร์บางชนิดมีค่าใช้จ่ายสูง

๒) ระยะเวลา: การตรวจพิสูจน์หลักฐานบางชนิดอาจใช้เวลานาน

๓) ความน่าเชื่อถือ: ผลการตรวจพิสูจน์หลักฐานบางชนิดอาจถูกวิพากษ์วิจารณ์

ข้อดีของการใช้นิติวิทยาศาสตร์มาสนับสนุนการทำงานของพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ อัยการ และศาล ได้แก่

- ๑) เพิ่มประสิทธิภาพในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษ
- ๒) เพิ่มความแม่นยำในการระบุตัวผู้กระทำผิด
- ๓) ช่วยให้ศาลตัดสินคดีได้อย่างยุติธรรม

การพัฒนา การใช้นิติวิทยาศาสตร์มาสนับสนุนการทำงานของพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ อัยการ และศาล ได้แก่

- ๑) ควรมีการพัฒนาวิธีการตรวจพิสูจน์หลักฐานอย่างต่อเนื่อง
- ๒) ควรมีการนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้ให้ทันกับคนร้ายในยุคปัจจุบันซึ่งมีแนวโน้มจะใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้ในการกระทำความผิดในคดีพิเศษ
- ๓) ควรมีการอบรมพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ อัยการ และตุลาการเพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับนิติวิทยาศาสตร์

สรุป:

นิติวิทยาศาสตร์เป็นเครื่องมือสำคัญในการสนับสนุนการทำงานของพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ อัยการ และศาล ช่วยให้การสืบสวนสอบสวน การฟ้องร้องคดี และการพิจารณาคดี มีประสิทธิภาพ แม่นยำ โปร่งใส และยุติธรรม

๒.๕ การนำนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษสามารถอำนวยความสะดวกให้ผู้เสียหาย ดังนี้

๒.๕.๑. การพิสูจน์ข้อเท็จจริง:

การวิเคราะห์หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์: นิติวิทยาศาสตร์ใช้เทคนิคทางวิทยาศาสตร์เพื่อวิเคราะห์หลักฐานที่พบในสถานที่เกิดเหตุ ตัวอย่างเช่น การตรวจดีเอ็นเอ ลายนิ้วมือ รอยนิ้วเท้า เส้นใย สารเคมี เขม่าดินปืน การตรวจวิเคราะห์สารเคมี trajectory ของกระสุนปืน ร่องรอยการบาดเจ็บ ฯลฯ ข้อมูลเหล่านี้สามารถช่วยระบุตัวผู้กระทำผิด หาสาเหตุของการเสียชีวิต หรือพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา

การชันสูตรพลิกศพ: นิติวิทยาศาสตร์ช่วยหาสาเหตุการเสียชีวิต ระยะเวลาการเสียชีวิต วิธีการฆาตกรรม และข้อมูลอื่นๆ ที่สำคัญสำหรับการสืบสวน

การตรวจสถานที่เกิดเหตุ: นิติวิทยาศาสตร์ช่วยเก็บหลักฐานอย่างละเอียดและถูกต้อง วิเคราะห์รูปแบบของสถานที่เกิดเหตุ หาสาเหตุของการเกิดเหตุ และสร้างภาพจำลองเหตุการณ์

ตัวอย่างเช่น การตรวจวิเคราะห์สารเคมีในร่างกายผู้เสียชีวิต ช่วยให้สามารถระบุสาเหตุการเสียชีวิตได้ว่าเกิดจากการถูกวางยาพิษ หรือการฆ่าตัวตาย

๒.๕.๒ การสนับสนุนการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษ:

การระบุตัวผู้กระทำผิด: นิติวิทยาศาสตร์สามารถเปรียบเทียบหลักฐานที่พบในสถานที่เกิดเหตุกับข้อมูลในฐานข้อมูล เช่น ลายนิ้วมือ ดีเอ็นเอ ประวัติอาชญากรรม ฯลฯ เพื่อระบุตัวผู้กระทำผิด

การหาพยานหลักฐาน: นิติวิทยาศาสตร์ช่วยหาพยานหลักฐานเพิ่มเติมที่อาจ overlooked ไป เช่น รอยนิ้วมือแฝง รอยเท้า เขม่าดินปืน ฯลฯ

การสร้างทฤษฎีการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษ: นิติวิทยาศาสตร์ช่วยวิเคราะห์หลักฐานและสร้างทฤษฎีการสืบสวนที่เป็นไปได้

๒.๕.๓ การสนับสนุนการพิจารณาคดี:

การนำเสนอพยานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์: ผู้เชี่ยวชาญด้านนิติวิทยาศาสตร์สามารถนำเสนอพยานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ในชั้นศาล อธิบายผลการวิเคราะห์ และตอบคำถามจากทนายความและตุลาการ

การอธิบายหลักฐานทางวิทยาศาสตร์: นิติวิทยาศาสตร์ช่วยอธิบายหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ซับซ้อนให้ศาลเข้าใจง่าย

การชี้ชัดประเด็นสำคัญ: นิติวิทยาศาสตร์ช่วยชี้ชัดประเด็นสำคัญของคดีและสนับสนุนการตัดสินของศาล

๒.๕.๔ การคุ้มครองผู้เสียหาย:

การพิสูจน์ความบริสุทธิ์: นิติวิทยาศาสตร์สามารถช่วยพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของผู้เสียหายที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิด

การเยียวยาผู้เสียหาย: นิติวิทยาศาสตร์ช่วยหาหลักฐานเพื่อสนับสนุนการฟ้องร้องเรียกค่าเสียหาย

การป้องกันอาชญากรรม: นิติวิทยาศาสตร์ช่วยพัฒนาวิธีการป้องกันอาชญากรรมและสร้างความปลอดภัยให้กับสังคม

๒.๕.๕ ระบุตัวตนผู้กระทำผิด:

การตรวจพิสูจน์ดีเอ็นเอ ลายนิ้วมือ ลายรองเท้า เส้นผม หรือหลักฐานทางกายภาพอื่น ๆ จากสถานที่เกิดเหตุ สามารถช่วยระบุตัวตนผู้กระทำผิดได้อย่างแม่นยำ

เทคโนโลยีใหม่ ๆ เช่น การวิเคราะห์ DNA แบบ High Throughput Sequencing (HTS) ช่วยให้เราสามารถตรวจวิเคราะห์ DNA จากหลักฐานที่มีปริมาณน้อย หรือ DNA ที่เสื่อมสภาพ ช่วยให้เราสามารถระบุตัวตนผู้กระทำผิดได้ในคดีเก่า ๆ

๒.๕.๖ สนับสนุนค่าใช้จ่ายของพยาน:

ผลการตรวจพิสูจน์ทางนิติวิทยาศาสตร์ สามารถนำมาประกอบกับค่าใช้จ่ายของพยาน ช่วยให้ศาลสามารถตัดสินคดีได้อย่างถูกต้องและเป็นธรรม

ตัวอย่างเช่น พยานเห็นผู้ต้องหาถือมีดวิ่งหนีออกจากบ้าน ผลการตรวจพิสูจน์ลายนิ้วมือบนมีดสอดคล้องกับลายนิ้วมือของผู้ต้องหา ย่อมสนับสนุนค่าใช้จ่ายของพยาน

๒.๕.๗ ช่วยให้ผู้บริสุทธิ์พ้นผิด:

หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ สามารถช่วยให้ผู้บริสุทธิ์พ้นผิดจากข้อกล่าวหา

ตัวอย่างเช่น ผู้ต้องหาถูกกล่าวหาว่าฆ่าคนตาย แต่ผลการตรวจพิสูจน์ DNA พบว่า DNA บนร่างผู้เสียชีวิตไม่ตรงกับ DNA ของผู้ต้องหา

๒.๕.๘ การพิสูจน์ยืนยันผู้กระทำความผิด: นิติวิทยาศาสตร์ใช้หลักการทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อวิเคราะห์หลักฐานที่พบในสถานที่เกิดเหตุ ช่วยให้สามารถระบุตัวผู้กระทำความผิด หาสาเหตุของการเสียชีวิต พิสูจน์เจตนาร้าย ตลอดจนหาข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับคดี ตัวอย่างการใช้เทคนิคทางนิติวิทยาศาสตร์ เช่น การตรวจลายนิ้วมือ การตรวจดีเอ็นเอ การตรวจวิเคราะห์สารเคมี การชันสูตรพลิกศพ ฯลฯ

๒.๕.๙ ช่วยในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษได้อย่างมีประสิทธิภาพ: นิติวิทยาศาสตร์ช่วยให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยการวิเคราะห์หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์สามารถช่วยให้เจ้าหน้าที่:

- ระบุตัวผู้ต้องสงสัย
- หาแรงจูงใจ
- สร้างไทม์ไลน์ของเหตุการณ์
- หาพยานเพิ่มเติม
- เชื่อมโยงคดีต่างๆ เข้าด้วยกัน

๒.๕.๑๐ การช่วยเหลือผู้บริสุทธิ์ไม่ให้อ้างอิงโทษ: นิติวิทยาศาสตร์สามารถช่วยพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของผู้ถูกกล่าวหา ตัวอย่างเช่น การตรวจดีเอ็นเอสามารถพิสูจน์ได้ว่าบุคคลนั้นไม่ได้อยู่ในสถานที่เกิดเหตุ หรือการตรวจลายนิ้วมือสามารถยืนยันได้ว่าบุคคลนั้นไม่ได้สัมผัสวัตถุที่พบในสถานที่เกิดเหตุ

๒.๕.๑๑ การเยียวยาผู้เสียหาย: นิติวิทยาศาสตร์สามารถช่วยให้ผู้เสียหายได้รับความเยียวยาจากการสูญเสีย ตัวอย่างเช่น การวิเคราะห์หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์สามารถช่วยให้ญาติของผู้เสียชีวิตได้รับเงินชดเชยหรือช่วยให้ผู้เสียหายจากอาชญากรรมได้รับค่าเสียหาย

๒.๕.๑๒ ป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม:

เนื่องจากเทคโนโลยีทางนิติวิทยาศาสตร์ ช่วยให้การสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษมีประสิทธิภาพมากขึ้นทำให้ผู้ที่คิดจะกระทำความผิดเกิดความเกรงกลัวเพราะเมื่อกระทำความผิดอาจจะถูกจับกุมดำเนินคดีเพื่อนำตัวมาฟ้องลงโทษได้

ตัวอย่างเช่น การใช้กล้องวงจรปิด ช่วยให้สามารถติดตามตัวผู้กระทำความผิดได้ และเมื่อผู้ที่คิดจะกระทำความผิดเห็นกล้องวงจรปิดติดตั้งอยู่เกิดความเกรงกลัวไม่กล้ากระทำความผิดเพราะเกรงว่าจะถูกกล้องวงจรปิดจับภาพได้ว่าตนได้กระทำความผิดและถูกจับกุมดำเนินคดีในภายหลังก่อเหตุได้

๒.๕.๑๐ พัฒนาการของกฎหมาย:

ข้อมูลทางนิติวิทยาศาสตร์ ช่วยให้สามารถพัฒนาการของกฎหมายให้ทันสมัย

ตัวอย่างเช่น การออกกฎหมายเกี่ยวกับการเก็บตัวอย่าง DNA ของผู้ต้องหาคดีอาญา

อย่างไรก็ตามนิติวิทยาศาสตร์ก็มีข้อจำกัดบางประการ เช่น ผลการตรวจพิสูจน์อาจตีความได้หลายแง่มุมหรือหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์อาจไม่เพียงพอ

ข้อจำกัดของนิติวิทยาศาสตร์:

นิติวิทยาศาสตร์เป็นเพียงเครื่องมือหนึ่งในการอำนวยความสะดวกยุติธรรม ไม่สามารถรับประกันผลลัพธ์ที่ถูกต้องแม่นยำได้เสมอไป

เทคนิคทางนิติวิทยาศาสตร์บางชนิดมีราคาแพงและใช้เวลานาน

ผลการวิเคราะห์ทางนิติวิทยาศาสตร์อาจถูกตีความได้หลายแง่มุม ขึ้นอยู่กับความเชี่ยวชาญของผู้วิเคราะห์ โดยสรุป นิติวิทยาศาสตร์มีบทบาทสำคัญในการอำนวยความสะดวกให้ผู้เสียหาย ช่วยให้การสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษมีความแม่นยำ รวดเร็ว และเป็นธรรมมากขึ้นช่วยให้ผู้เสียหายได้รับความยุติธรรม ผู้บริสุทธิ์พ้นผิด และป้องกันปราบปรามอาชญากรรมที่เป็นคดีพิเศษได้อย่างมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

๒.๖ นิติวิทยาศาสตร์มีบทบาทสำคัญในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมที่เป็นคดีพิเศษ ดังนี้

๒.๖.๑ การพิสูจน์หลักฐาน: นิติวิทยาศาสตร์ใช้เทคนิคทางวิทยาศาสตร์เพื่อวิเคราะห์หลักฐานที่พบในสถานที่เกิดเหตุ เช่น ลายนิ้วมือ ดีเอ็นเอ รอยเท้า เส้นใย สารเคมี ฯลฯ ข้อมูลเหล่านี้ช่วยให้เจ้าหน้าที่สามารถระบุตัวผู้ต้องสงสัย หาแรงจูงใจ สร้างไทม์ไลน์ของเหตุการณ์ และพิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา

๒.๖.๒ การสืบสวนสอบสวน: นิติวิทยาศาสตร์ช่วยให้เจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวนคดีได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตัวอย่างเช่น การวิเคราะห์รอยกระสุนปืนสามารถช่วยระบุชนิดของอาวุธที่ใช้ การวิเคราะห์ลายนิ้วมือสามารถช่วยติดตามผู้ต้องสงสัย การวิเคราะห์ดีเอ็นเอสามารถช่วยระบุตัวบุคคล

๒.๖.๓ การป้องกันอาชญากรรม: นิติวิทยาศาสตร์สามารถใช้เพื่อป้องกันอาชญากรรม หากจุดอ่อน และแนะนำมาตรการป้องกันที่เหมาะสม ตัวอย่างเช่น การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมลักทรัพย์ในบ้านสามารถนำมาใช้ในการออกแบบระบบรักษาความปลอดภัยที่บ้านที่มีประสิทธิภาพ หรือทำการวิเคราะห์ข้อมูลอาชญากรรมสามารถช่วยเจ้าหน้าที่ระบุจุดเกิดเหตุอาชญากรรมที่อาจเกิดขึ้น การใช้เทคโนโลยีชีวมาตรวิทยา เช่น การสแกนลายนิ้วมือหรือใบหน้า สามารถใช้เพื่อควบคุมการเข้าออกสถานที่

๒.๖.๔. ใช้เป็นพยานหลักฐานในการยืนยันผู้กระทำความผิดได้: นิติวิทยาศาสตร์ใช้เทคนิคทางวิทยาศาสตร์เพื่อวิเคราะห์หลักฐานที่พบในที่เกิดเหตุ เช่น ลายนิ้วมือ ดีเอ็นเอ เส้นใย สารเคมี รอยกระสุนปืน ฯลฯ ข้อมูลเหล่านี้สามารถช่วยระบุตัวผู้กระทำผิด เชื่อมโยงผู้ต้องสงสัยกับที่เกิดเหตุ และสร้างหลักฐานสนับสนุนการฟ้องร้องคดี

๒.๖.๕ การแสวงหาพยานหลักฐานหลังเกิดเหตุได้: นิติวิทยาศาสตร์สามารถช่วยพนักงานสอบสวนคดีพิเศษในการมีความเห็นทางคดีโดยใช้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการก่ออาชญากรรม ลำดับเหตุการณ์ แรงจูงใจ ฯลฯ ข้อมูลเหล่านี้สามารถช่วยในการติดตามผู้ต้องสงสัย หาพยานเพิ่มเติม และคลี่คลายคดีจับกุมผู้กระทำความผิดได้สำเร็จ

๒.๖.๖. การเก็บหลักฐาน:

นิติวิทยาศาสตร์มีเทคนิคและเครื่องมือที่ทันสมัยในการเก็บหลักฐานจากที่เกิดเหตุอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การเก็บลายนิ้วมือ ดีเอ็นเอ เส้นใย รอยนิ้วเท้า กลิ่น ฯลฯ

หลักฐานเหล่านี้จะถูกนำไปวิเคราะห์ในห้องปฏิบัติการเพื่อหาเบาะแสของผู้กระทำผิด เช่น เพศ อายุ รูปพรรณสัณฐาน พฤติกรรม ฯลฯ

๒.๖.๗ การวิเคราะห์หลักฐาน:

นิติวิทยาศาสตร์มีเทคนิคการวิเคราะห์หลักฐานที่หลากหลาย เช่น การตรวจดีเอ็นเอ การตรวจลายนิ้วมือ การตรวจสารพิษ การตรวจวัตถุทางเคมี ฯลฯ

ผลการวิเคราะห์หลักฐานจะช่วยยืนยันหรือพิสูจน์ยืนยันข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับคดี เช่น อาวุธที่ใช้
เส้นทางการหลบหนี

๒.๖.๘ การเชื่อมโยงคดี:

นิติวิทยาศาสตร์สามารถช่วยเชื่อมโยงคดีอาชญากรรมที่เกิดขึ้นหลายคดีเข้าด้วยกัน โดยการวิเคราะห์
รูปแบบพฤติกรรมของผู้กระทำผิด เทคนิคที่ใช้ ฯลฯ

การเชื่อมโยงคดีจะช่วยให้อำนาจหน้าที่สามารถติดตามจับกุมผู้กระทำผิดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๒.๖.๙ การสร้างฐานข้อมูล:

นิติวิทยาศาสตร์มีฐานข้อมูลลายนิ้วมือ ดีเอ็นเอ และข้อมูลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรม
ฐานข้อมูลเหล่านี้จะช่วยเจ้าหน้าที่ในการสืบสวนสอบสวน เช่น การเปรียบเทียบลายนิ้วมือกับบุคคลใน
ฐานข้อมูล

๒.๖.๑๐ การพัฒนาเทคนิคใหม่ๆ:

นิติวิทยาศาสตร์มีการพัฒนาเทคนิคและเครื่องมือใหม่ๆ อยู่เสมอ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการสืบสวน
สอบสวน

เทคนิคใหม่ๆ เหล่านี้จะช่วยให้เจ้าหน้าที่สามารถไขคดีที่ซับซ้อนได้

ตัวอย่างการใช้

กรมสอบสวนคดีพิเศษ (DSI) ร่วมกับสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ ตรวจสอบเว็บไซต์ละเมิดลิขสิทธิ์และพนัน
ออนไลน์รายใหญ่ โดยใช้เทคนิคทางนิติวิทยาศาสตร์เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลดิจิทัล

กรมสอบสวนคดีพิเศษใช้เทคนิคการตรวจลายนิ้วมือเพื่อระบุตัวผู้ต้องสงสัยในคดีพิเศษได้หลายคดี

คดีพิเศษค้ายาเสพติด: นิติวิทยาศาสตร์สามารถช่วยตรวจสอบชนิดของยาเสพติด วิเคราะห์แหล่งที่มา
และติดตามผู้ค้ามาดำเนินคดีได้จำนวนหลายราย

คดีพิเศษเกี่ยวกับอาชญากรรมทางไซเบอร์: นิติวิทยาศาสตร์ดิจิทัลสามารถช่วยสืบหาหลักฐานใน
คอมพิวเตอร์ โทรศัพท์มือถือ และอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อื่นๆ และนิติวิทยาศาสตร์ยังสามารถช่วยหาหลักฐานทาง
ดิจิทัล เช่น อีเมล ข้อความ รูปภาพ วิดีโอ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องกับคดีพิเศษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อจำกัด

นิติวิทยาศาสตร์เป็นเพียงเครื่องมือหนึ่งที่ใช้ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ไม่สามารถ
ใช้แทนการสืบสวนสอบสวนแบบดั้งเดิมได้

เทคนิคทางนิติวิทยาศาสตร์บางอย่างมีราคาแพงและใช้เวลานาน

ผลการวิเคราะห์ทางนิติวิทยาศาสตร์อาจถูกตีความผิดได้

สรุป

นิติวิทยาศาสตร์เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมที่เป็นคดีพิเศษ
ช่วยให้เจ้าหน้าที่สามารถระบุตัวผู้ต้องสงสัย หาแรงจูงใจ สร้างไทม์ไลน์ของเหตุการณ์ และพิสูจน์ความผิดหรือ
ความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา อย่างไรก็ตาม นิติวิทยาศาสตร์มีข้อจำกัดบางประการ จึงควรใช้ร่วมกับเทคนิคการ
สืบสวนสอบสวนแบบดั้งเดิม

นิติวิทยาศาสตร์เป็นเพียงเครื่องมือหนึ่งในการสืบสวนสอบสวน ยังมีปัจจัยอื่นๆ อีกมากมายที่ส่งผลต่อผลลัพธ์ของคดีนิติวิทยาศาสตร์ไม่สามารถรับประกันได้ว่าทุกคดีจะสามารถคลี่คลายได้ แต่สามารถช่วยเพิ่มโอกาสในการจับกุมผู้กระทำผิด

บทที่ ๓

สาขาของนิติวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการสอบสวนคดีพิเศษ

สาขาของนิติวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการสอบสวนคดีพิเศษ มีหลากหลายสาขา ขึ้นอยู่กับประเภทของคดีพิเศษ แต่โดยหลักๆ แบ่งออกได้ดังนี้:

๓.๑. นิติวิทยาศาสตร์ทั่วไป ได้แก่

๓.๑.๑ **นิติวิทยาศาสตร์ทางด้านชีววิทยาศาสตร์:** นิติวิทยาศาสตร์ชีววิทยาศาสตร์เป็นสาขาย่อยของนิติวิทยาศาสตร์ที่มุ่งเน้นไปที่การวิเคราะห์หลักฐานทางชีวภาพเพื่อช่วยในการสืบสวนและคลี่คลายคดีอาชญากรรมโดยใช้ความรู้ทางชีววิทยา เคมี พันธุกรรม และเทคโนโลยีชีวภาพ มาวิเคราะห์หลักฐานทางชีวภาพ เช่น

- ดีเอ็นเอ: ใช้ในการพิสูจน์เอกลักษณ์บุคคล ตรวจสอบความสัมพันธ์ทางสายเลือด และหาตัวผู้กระทำผิด
- ลายนิ้วมือ: ใช้ในการพิสูจน์เอกลักษณ์บุคคล
- รอยเลือด: ใช้ในการตรวจสอบกลุ่มเลือด หาแหล่งที่มาของเลือด และหาตัวผู้กระทำผิด
- เส้นผม: ใช้ในการตรวจสอบ DNA หาแหล่งที่มาของเส้นผม และหาตัวผู้กระทำผิด
- สารคัดหลั่ง: ใช้ในการตรวจสอบเพศ หาตัวผู้กระทำผิด และหาหลักฐานการล่วงละเมิดทางเพศ
- เนื้อเยื่อ: ใช้ในการตรวจสอบอวัยวะ หาสาเหตุการตาย และหาตัวผู้กระทำผิด
- แมลง: ใช้ในการหาเวลาการเสียชีวิต หาสถานที่เกิดเหตุ และหาตัวผู้กระทำผิด

เทคนิคที่ใช้ในนิติวิทยาศาสตร์ชีววิทยาศาสตร์

๑) PCR: ใช้ในการขยาย DNA เพื่อใช้ในการพิสูจน์เอกลักษณ์บุคคล ตรวจสอบความสัมพันธ์ทางสายเลือด และหาตัวผู้กระทำผิด

๒) การวิเคราะห์ STR: ใช้ในการพิสูจน์เอกลักษณ์บุคคล ตรวจสอบความสัมพันธ์ทางสายเลือด และหาตัวผู้กระทำผิด

๓) การวิเคราะห์ SNP: ใช้ในการตรวจสอบความสัมพันธ์ทางสายเลือด หาตัวผู้กระทำผิด และหาหลักฐานการล่วงละเมิดทางเพศ

๔) การวิเคราะห์ mtDNA: ใช้ในการพิสูจน์เอกลักษณ์บุคคล ตรวจสอบความสัมพันธ์ทางสายเลือด และหาตัวผู้กระทำผิด

๕) การวิเคราะห์ Y-STR: ใช้ในการตรวจสอบความสัมพันธ์ทางสายเลือด หาตัวผู้กระทำผิด และหาหลักฐานการล่วงละเมิดทางเพศ

การประยุกต์ใช้นิติวิทยาศาสตร์ชีววิทยาศาสตร์

การพิสูจน์เอกลักษณ์บุคคล: ใช้ในการพิสูจน์ตัวตนของบุคคล เช่น กรณีศพไร้ญาติ กรณีบุคคลสูญหาย และกรณีพิพาทเรื่องความสัมพันธ์ทางสายเลือด

การสืบสวนคดีอาชญากรรม: ใช้ในการหาหลักฐาน หาตัวผู้กระทำผิด และพิสูจน์ความผิด เช่น คดีฆาตกรรม คดีล้วงละเมิดทางเพศ และคดีลักลอบค้ายาเสพติด

การตรวจสอบความสัมพันธ์ทางสายเลือด: ใช้ในการตรวจสอบความสัมพันธ์ทางพ่อแม่ลูก ความสัมพันธ์ทางพี่น้อง และความสัมพันธ์ทางญาติ

การหาสาเหตุการตาย: ใช้ในการหาสาเหตุการตาย เช่น กรณีเสียชีวิตโดยไม่ทราบสาเหตุ กรณีเสียชีวิตผิดธรรมชาติ และกรณีเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ

การตรวจสอบหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์: ใช้ในการตรวจสอบความถูกต้อง ความน่าเชื่อถือ และความแม่นยำของหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์

นิติวิทยาศาสตร์ชีววิทยาศาสตร์มีบทบาทสำคัญ ในการช่วยให้พนักงานสอบสวนคดีพิเศษหรือเจ้าหน้าที่คดีพิเศษที่มีหน้าที่ทำการสืบสวนสอบสวน และนักนิติวิทยาศาสตร์ สามารถสืบสวนและคลี่คลายคดีอาชญากรรมคดีพิเศษได้อย่างมีประสิทธิภาพ นำไปสู่ความยุติธรรม และช่วยให้ผู้บริสุทธิ์พ้นผิด

๓.๑.๒ นิติวิทยาศาสตร์ทางด้านเคมี: นิติวิทยาศาสตร์ทางด้านเคมี หรือที่เรียกว่า นิติเคมี (Forensic Chemistry) เป็นการประยุกต์ใช้หลักการทางเคมีและเทคนิคต่างๆ ในการตรวจวิเคราะห์หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ เพื่อช่วยในการสืบสวนสอบสวนและคลี่คลายคดีอาญา

บทบาทของนิติเคมี

นิติเคมีมีบทบาทสำคัญในกระบวนการยุติธรรม ดังนี้

- ระบุองค์ประกอบของสารตัวอย่าง เช่น ยาเสพติด สารพิษ วัตถุระเบิด
- เปรียบเทียบสารตัวอย่างกับสารมาตรฐานเพื่อหาแหล่งที่มา
- วิเคราะห์ร่องรอยของสารเคมีบนวัตถุพยาน
- ตรวจสอบเอกสาร ลายนิ้วมือ ลายเซ็น
- วิเคราะห์ DNA
- กำหนดอายุของวัตถุ

ตัวอย่างการประยุกต์ใช้

- การตรวจพิสูจน์สารเสพติด
- การตรวจพิสูจน์สารพิษ
- การตรวจพิสูจน์วัตถุระเบิด
- การตรวจพิสูจน์เพลิงไหม้
- การตรวจพิสูจน์เอกสาร
- การตรวจพิสูจน์ลายนิ้วมือ
- การตรวจพิสูจน์ DNA
- การวิเคราะห์ร่องรอยเคมีบนอาวุธ
- การวิเคราะห์ร่องรอยเคมีบนเสื้อผ้าของผู้ต้องสงสัย

เทคนิคที่ใช้ในนิติเคมี

- การวิเคราะห์ทางเคมี เช่น การไทเทรต การวิเคราะห์ปริมาณธาตุ
- การวิเคราะห์ทางสเปกโทรสโกปี เช่น UV-Vis, IR, NMR, MS
- การวิเคราะห์ทางโครมาโตกราฟี เช่น GC, HPLC
- เทคนิคทางชีวเคมี เช่น PCR, DNA fingerprinting

๓.๑.๓ **นิติวิทยาศาสตร์ทางด้านพิษวิทยา:** นิติพิษวิทยา เป็นสาขาย่อยของนิติวิทยาศาสตร์ที่มุ่งเน้นไปที่การตรวจวิเคราะห์และระบุสารพิษในร่างกาย สิ่งแวดล้อม และวัตถุพยานที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา ข้อมูลที่ได้จากการตรวจพิสูจน์ทางพิษวิทยาสามารถช่วยเจ้าหน้าที่สืบสวนหาสาเหตุการตาย หาตัวผู้กระทำผิด ระบุเจตนา และพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของผู้ต้องสงสัย

บทบาทของนิติพิษวิทยา:

- การตรวจพิสูจน์หาสารพิษในศพ: ระบุชนิดและปริมาณของสารพิษที่พบในร่างกาย ช่วยค้นหาสาเหตุการตาย
- การตรวจหาสารเสพติด: ตรวจหาสารเสพติดในร่างกายของผู้เสียหาย ผู้ต้องหา หรือผู้ขับขี่ เพื่อหาข้อเท็จจริงและหาสาเหตุของอุบัติเหตุ
- การตรวจหาสารพิษในสิ่งแวดล้อม: ตรวจหาสารปนเปื้อนในอาหาร น้ำ ดิน อากาศ เพื่อหาสาเหตุของการเจ็บป่วยหรือเสียชีวิต
- การวิเคราะห์วัตถุพยาน: ตรวจหาสารพิษบนอาวุธ เสื้อผ้า หรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับคดี เพื่อหาหลักฐานโยงไปถึงผู้กระทำผิด

เทคนิคที่ใช้ในนิติพิษวิทยา:

- โครมาโตกราฟี: เป็นเทคนิคที่ใช้แยกสารผสมออกจากกัน นิยมใช้ในห้องปฏิบัติการนิติพิษวิทยา
- สเปกโทรสโกปี: เป็นเทคนิคที่ใช้วิเคราะห์โครงสร้างของโมเลกุล นิยมใช้เพื่อระบุชนิดของสารพิษ
- มวลชน spectrometry: เป็นเทคนิคที่ใช้วัดมวลของโมเลกุล นิยมใช้เพื่อระบุชนิดและปริมาณของสารพิษ

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับนิติพิษวิทยา:

- ๑) สถาบันนิติวิทยาศาสตร์: เป็นหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบงานด้านนิติพิษวิทยาในประเทศไทย
- ๒) โรงพยาบาล: โรงพยาบาลบางแห่งมีห้องปฏิบัติการพิษวิทยาที่สามารถตรวจหาสารพิษในร่างกาย
- ๓) มหาวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยบางแห่งมีคณะหรือภาควิชาที่เปิดสอนด้านพิษวิทยา

ตัวอย่างคดีที่มีการใช้นิติพิษวิทยา:

- คดีฆาตกรรมอำพราง
- คดีลอบวางยาพิษ
- คดีอุบัติเหตุจากรถหรือคดีพิเศษอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับสารเสพติด

นิติพิษวิทยา เป็นศาสตร์ที่มีความสำคัญต่อระบบยุติธรรม ช่วยให้เจ้าหน้าที่สามารถสืบสวนและคลี่คลายคดีอาญาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๓.๑.๔ **นิติวิทยาศาสตร์ทางด้านกายวิภาคศาสตร์:** นิติวิทยาศาสตร์ทางด้านกายวิภาคศาสตร์ หรือ นิติเวชกายวิภาคศาสตร์ เป็นสาขาวิชาเฉพาะทางที่ผสมผสานความรู้ด้านกายวิภาคศาสตร์ ชั้นสูงตรพริกศพ และ นิติวิทยาศาสตร์ เข้าด้วยกัน มุ่งเน้นไปที่การตรวจสอบร่างกายผู้เสียชีวิตเพื่อหาสาเหตุการตาย ข้อมูลเกี่ยวกับตัว บุคคล และหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์

หน้าที่หลักของนิติเวชแพทย์

- ตรวจสอบชั้นสูงตรพริกศพเพื่อหาสาเหตุการตาย
- ระบุตัวตนของผู้เสียชีวิต
- วิเคราะห์บาดแผลและร่องรอยการบาดเจ็บ
- ตรวจสอบการเสียชีวิตที่น่าสงสัย
- เก็บหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์จากร่างกาย
- ร่วมสนับสนุนการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษ

เทคนิคที่ใช้ในนิติเวชกายวิภาคศาสตร์

- การชันสูตรพริกศพ
- การตรวจร่างกายภายนอกและภายใน
- การถ่ายภาพรังสี
- การตรวจทางจุลทรรศน์
- การวิเคราะห์ทางเคมี
- การตรวจดีเอ็นเอ

ตัวอย่างงานของนิติเวชแพทย์

- ชันสูตรพริกศพผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุ ฆาตกรรม ฆ่าตัวตาย หรือสาเหตุอื่นๆ
- ระบุตัวตนของผู้เสียชีวิตหรือบุคคลผู้ต้องสงสัยที่ไม่สามารถระบุได้
- วิเคราะห์บาดแผลเพื่อหาสาเหตุและอาวุธที่ใช้
- ตรวจสอบการเสียชีวิตที่น่าสงสัย เช่น การเสียชีวิตเฉียบพลัน การเสียชีวิตของทารก
- เก็บหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์จากร่างกาย เช่น ลายนิ้วมือ เส้นผม คราบเลือด บนร่างกายผู้ต้อง สงสัย หรือพยานบุคคลต่างๆ

ความสำคัญของนิติเวชกายวิภาคศาสตร์

- ช่วยให้หาสาเหตุการตายที่แท้จริง
- ระบุตัวตนของผู้เสียชีวิต
- หาหลักฐานเพื่อนำไปสู่การจับกุมผู้กระทำผิด
- ช่วยให้ญาติผู้เสียชีวิตได้รับความยุติธรรม
- พัฒนาความรู้ด้านนิติวิทยาศาสตร์และการชันสูตรพริกศพ

๓.๑.๕ นิติวิทยาศาสตร์ทางด้านนิติเวชศาสตร์: คือ สาขาวิชาหนึ่งของวิชาแพทยศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย โดยใช้หลักวิชาการทางการแพทย์เพื่อคลี่คลายคดีความต่างๆ มีบทบาทสำคัญในกระบวนการยุติธรรม ดังนี้

๑) การชันสูตรพลิกศพ: แพทย์นิติเวชจะทำการตรวจร่างกายผู้เสียชีวิต เพื่อหาสาเหตุการตาย วิธีการตาย ระยะเวลาการตาย ร่องรอยการบาดเจ็บ และอื่นๆ ข้อมูลเหล่านี้จะช่วยเจ้าหน้าที่ตำรวจในการสืบสวนหาตัวผู้กระทำผิด

๒) การตรวจบาดแผล: แพทย์นิติเวชจะตรวจร่างกายผู้บาดเจ็บเพื่อหาสาเหตุของบาดแผล วิธีการทำร้าย ระยะเวลาการเกิดบาดแผล ข้อมูลเหล่านี้จะช่วยเจ้าหน้าที่ตำรวจในการพิจารณาข้อหาผู้กระทำผิด

๓) การตรวจพิสูจน์วัตถุพยาน: แพทย์นิติเวชจะทำการตรวจพิสูจน์วัตถุพยานที่พบในสถานที่เกิดเหตุ เช่น คราบเลือด เส้นผม ลายนิ้วมือ ดีเอ็นเอ ข้อมูลเหล่านี้จะช่วยเจ้าหน้าที่ตำรวจในการเชื่อมโยงผู้ต้องหา กับสถานที่เกิดเหตุ

๔) การตรวจทางห้องปฏิบัติการ: แพทย์นิติเวชจะทำการตรวจทางห้องปฏิบัติการ เช่น การตรวจพิษในร่างกาย การตรวจหาสารเสพติด การตรวจดีเอ็นเอ ข้อมูลเหล่านี้จะช่วยเจ้าหน้าที่ตำรวจในการหาหลักฐานเพิ่มเติม

๕) การให้ความเห็นทางวิชาการ: แพทย์นิติเวชจะให้ความเห็นทางวิชาการแก่พนักงานสอบสวน อัยการ และศาล เกี่ยวกับประเด็นทางการแพทย์ที่เกี่ยวข้องกับคดีความ ข้อมูลเหล่านี้จะช่วยให้ศาลตัดสินคดีได้อย่างถูกต้อง

ตัวอย่างสาขาย่อยของนิติเวชศาสตร์:

๑) นิติพยาธิวิทยา: (Forensic Pathology) เป็นสาขาย่อยของนิติวิทยาศาสตร์ที่มุ่งเน้นไปที่การศึกษาการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างและหน้าที่ของอวัยวะที่เกิดจากสาเหตุของการเจ็บป่วยหรือการเสียชีวิตที่ผิดปกติ

หน้าที่หลักของนิติพยาธิวิทยา:

(๑) การชันสูตรพลิกศพ:

(๒) ตรวจสอบร่างกายผู้เสียชีวิต

(๓) เก็บตัวอย่างเนื้อเยื่อและของเหลวในร่างกาย

(๔) วิเคราะห์หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์

(๕) กำหนดสาเหตุและวิธีการตาย

(๖) เขียนรายงานการชันสูตรพลิกศพ

(๗) การตรวจพิสูจน์การบาดเจ็บ:

(๘) ตรวจสอบบาดแผลบนร่างกายผู้เสียชีวิต

(๙) กำหนดสาเหตุและกลไกการเกิดบาดแผล

(๑๐) ประเมินความรุนแรงของบาดแผล

(๑๑) ตรวจสอบว่าบาดแผลเกิดขึ้นก่อนหรือหลังการเสียชีวิต

(๑๒) การตรวจพิสูจน์พิษ:

(๑๓) วิเคราะห์สารพิษในร่างกาย

- (๑๔) กำหนดชนิดของสารพิษ
- (๑๕) กำหนดปริมาณของสารพิษ
- (๑๖) กำหนดว่าสารพิษเป็นสาเหตุการตายหรือไม่
- (๑๗) การตรวจพิสูจน์ทางเพศ:
- (๑๘) เก็บตัวอย่างทางนิติวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการล่วงละเมิดทางเพศ
- (๑๙) วิเคราะห์หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์
- (๒๐) กำหนดว่ามีการล่วงละเมิดทางเพศเกิดขึ้นหรือไม่
- (๒๑) การพิสูจน์เอกลักษณ์บุคคล:
- (๒๒) วิเคราะห์ลายนิ้วมือ
- (๒๓) วิเคราะห์ DNA

ผู้เชี่ยวชาญด้านนิติพยาธิวิทยา:

- แพทย์นิติเวช
- นักพยาธิวิทยา
- นักพิษวิทยา
- นักเทคนิคห้องปฏิบัติการ

บทบาทของนิติพยาธิวิทยาในกระบวนการยุติธรรม:

- สนับสนุนการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษ
- ระบุสาเหตุและวิธีการตาย
- ระบุตัวผู้กระทำผิด
- ช่วยให้ศาลตัดสินคดีความ

ตัวอย่างคดีที่ใช้นิติพยาธิวิทยา:

- คดีฆาตกรรม
- คดีอุบัติเหตุ
- คดีล่วงละเมิดทางเพศ
- คดีฆ่าตัวตาย

๒) นิติเวชคลินิก: เป็นสาขาย่อยของนิติวิทยาศาสตร์ที่มุ่งเน้นไปที่การตรวจร่างกายและให้ความเห็นเกี่ยวกับคดีที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับผู้ป่วยที่เป็นผู้เสียหายหรือผู้ป่วยคดี หลักๆแล้วจะเกี่ยวข้องกับ:

- (๑) การตรวจร่างกาย:
 - ประเมินสภาพบาดแผลและการบาดเจ็บ เช่น กรณีทำร้ายร่างกาย กรณีฆาตกรรม กรณีความผิดทางเพศ
 - ตรวจร่างกายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม

(๒) การเก็บตัวอย่าง:

- เก็บตัวอย่างชีววัตถุ วัตถุพยานจากบุคคลเพื่อตรวจสอบสารพันธุกรรม
- เก็บตัวอย่างชีววัตถุ วัตถุพยานจากบุคคลเพื่อตรวจสอบสารพิษ สารเสพติด

(๓) การให้ความเห็น:

- วิเคราะห์ผลการตรวจร่างกาย
- เชื่อมโยงผลการตรวจกับข้อมูลอื่นๆ ของคดี
- ออกรายงานผลการตรวจ

ตัวอย่างงานนิติเวชคลินิก:

- ตรวจร่างกายผู้เสียหายจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา
- ตรวจร่างกายผู้บาดเจ็บจากการถูกทำร้ายร่างกาย
- ตรวจร่างกายผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุ
- ตรวจร่างกายผู้ต้องหาคดีอาญา
- ตรวจร่างกายผู้ต้องขังในเรือนจำ

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับนิติเวชคลินิก:

- สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ กระทรวงยุติธรรม
- โรงพยาบาลศูนย์/โรงพยาบาลทั่วไป
- หน่วยงานพิสูจน์หลักฐาน

ความสำคัญของนิติเวชคลินิก:

- ช่วยให้การสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษมีความแม่นยำ
- ช่วยให้ผู้เสียหายได้รับความยุติธรรม
- ช่วยให้กระบวนการยุติธรรมมีประสิทธิภาพ

๓) นิติจิตเวช: เป็นศาสตร์แขนงหนึ่งของนิติเวชศาสตร์ที่มุ่งเน้นไปที่การประยุกต์ใช้ความรู้ทางจิตวิทยาและจิตเวชศาสตร์ในระบบยุติธรรม มีบทบาทสำคัญในการช่วยเจ้าหน้าที่สืบสวนและพนักงานอัยการทำความเข้าใจพฤติกรรมของมนุษย์ที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรม

ภารกิจหลักของนิติจิตเวช

- ประเมินสภาพจิตของผู้ต้องหาเพื่อพิจารณาว่า
- มีความสามารถในการรับผิดชอบต่อการกระทำของตนหรือไม่
- เข้าใจข้อกล่าวหาและสามารถเข้าร่วมกระบวนการยุติธรรมได้หรือไม่
- จำเป็นต้องได้รับการรักษาทางจิตหรือไม่
- วิเคราะห์เจตนาารมณ์และพฤติกรรมของผู้กระทำความผิด
- ประเมินความเสี่ยงต่อการก่ออาชญากรรมซ้ำ
- ให้คำปรึกษากับศาลในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพจิต
- ช่วยเหลือในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท
- ศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับประเด็นที่เกี่ยวข้องกับนิติจิตเวช

ตัวอย่างงานนิติจิตเวช

- ตรวจวินิจฉัยและประเมินสภาพจิตของผู้ต้องหา
- ตรวจสอบความสามารถในการรับผิดชอบต่อการกระทำของตน
- ประเมินความเสี่ยงต่อการหลบหนีหรือทำร้ายตัวเอง
- วิเคราะห์แรงจูงใจและพฤติกรรมของผู้กระทำความผิด
- ประเมินความน่าเชื่อถือของคำให้การ
- ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสุขภาพจิตและอาชญากรรม
- พัฒนาแนวทางการรักษาและฟื้นฟูผู้กระทำความผิด

ผู้เชี่ยวชาญด้านนิติจิตเวช

- จิตแพทย์
- นักจิตวิทยา
- นักสังคมสงเคราะห์
- พยาบาล
- นักกฎหมาย

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับนิติจิตเวช

- สถาบันนิติวิทยาศาสตร์
- กรมสุขภาพจิต
- โรงพยาบาลจิตเวช
- เรือนจำ
- ศาล

๔) นิติพิษวิทยา: (Forensic Toxicology) เปรียบเสมือนนักสืบในโลกของสารพิษ ทำหน้าที่ตรวจหา วิเคราะห์ และระบุชนิดของสารพิษในร่างกาย สิ่งแวดล้อม หรือวัตถุพยาน เพื่อช่วยคลี่คลายคดีความและนำ ผู้กระทำความผิดมาลงโทษมุ่งเน้นไปที่การวิเคราะห์สารพิษและผลกระทบต่อร่างกายมนุษย์ เกี่ยวข้องกับการ:

(๑) การตรวจหาและระบุสารพิษ:

- ในร่างกาย (เลือด ปัสสาวะ เนื้อเยื่อ)
- ในสิ่งแวดล้อม (อาหาร น้ำ ดิน อากาศ)
- ในวัตถุพยาน (เช่น ภาชนะบรรจุ สารเคมี)

(๒) การวิเคราะห์ปริมาณสารพิษ:

- ระดับที่ตรวจพบ
- เปรียบเทียบกับค่ามาตรฐาน
- วิเคราะห์ความสัมพันธ์กับผลกระทบต่อร่างกาย

(๓) การศึกษาผลกระทบของสารพิษ:

- กลไกการออกฤทธิ์
- อาการและอาการแสดง

- ผลต่อระบบต่างๆ ของร่างกาย

- การเสียชีวิต

(๔) การประยุกต์ใช้ในคดีอาญา:

- พิสูจน์การวางยา

- ตรวจสอบการเสียชีวิตจากสารพิษ

- วิเคราะห์อุบัติเหตุจากสารพิษ

- ตรวจหาสารเสพติด

- ตรวจสอบการใ้ยาเกินขนาด

(๕) การประยุกต์ใช้ในคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา:

- พิสูจน์การปนเปื้อนอาหาร

- ตรวจสอบความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์

- ประเมินความเสียหายจากสารพิษ

ตัวอย่างงานนิติพิษวิทยา:

- ตรวจหาระดับแอลกอฮอล์ในเลือดของผู้ขับขี่

- ตรวจปัสสาวะเพื่อหาสารเสพติด

- ตรวจวิเคราะห์เนื้อเยื่อเพื่อหาสารพิษ

- วิเคราะห์ยาและสารเคมีในอาหาร

- ตรวจสอบการเสียชีวิตจากการกินยาฆ่าแมลง

หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง:

- สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ กระทรวงยุติธรรม

- กองพิสูจน์หลักฐาน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

- โรงพยาบาล

- มหาวิทยาลัย

๕) นิติวิทยาเซรัม: (Forensic Serology) เป็นสาขาย่อยของนิติวิทยาศาสตร์ที่มุ่งเน้นไปที่การวิเคราะห์และตรวจสอบสารเหลวในร่างกาย เช่น เลือด น้ำลาย อสุจิ น้ำอสุจิ ฯลฯ เพื่อหาหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา

งานหลักของนิติวิทยาเซรัม:

- ตรวจหาและวิเคราะห์คราบเลือด

- ระบุกลุ่มเลือด

- ตรวจหา DNA

- ตรวจหาและวิเคราะห์คราบน้ำลาย

- ตรวจหาและวิเคราะห์คราบอสุจิ

- ตรวจหาและวิเคราะห์สารเสพติด

- ตรวจหาและวิเคราะห์ยาพิษ

เทคนิคที่ใช้ในนิติวิทยาเซรุ่ม:

- การตรวจทางเคมี
- การตรวจทางภูมิคุ้มกัน
- การตรวจทางพันธุกรรม
- การตรวจด้วยกล้องจุลทรรศน์
- เทคนิคทางชีววิทยาโมเลกุล

ประโยชน์ของนิติวิทยาเซรุ่ม:

- ช่วยในการระบุตัวบุคคลผู้ต้องหาหรือผู้ต้องสงสัย
- ช่วยในการเชื่อมโยงผู้ต้องสงสัยกับสถานที่เกิดเหตุ
- ช่วยในการหาหลักฐานที่สนับสนุนหรือหักล้างข้อกล่าวหาที่ดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด
- ช่วยในการพิสูจน์ความจริงในคดีอาญาที่เป็นคดีพิเศษ

ตัวอย่างการประยุกต์ใช้นิติวิทยาเซรุ่ม:

- คดีพิเศษทุกคดี

คดีฆังชัน

คดีเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา

คดีคุ้มครองผู้บริโภค

คดีเกี่ยวกับยาเสพติด

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับนิติวิทยาเซรุ่ม:

- สถาบันนิติวิทยาศาสตร์
- กองพิสูจน์หลักฐาน
- โรงพยาบาล
- หน่วยงานพิทักษ์กฎหมาย

ตัวอย่างการประยุกต์ใช้นิติวิทยาศาสตร์ทางด้านนิติเวชศาสตร์

- การชันสูตรพลิกศพ: เพื่อหาสาเหตุการตาย
- การตรวจพิสูจน์ลายนิ้วมือ: เพื่อระบุตัวบุคคล
- การตรวจพิสูจน์ดีเอ็นเอ: เพื่อระบุตัวบุคคล หรือหาความสัมพันธ์ทางสายเลือด
- การตรวจหาสารพิษ: เพื่อหาสาเหตุการเสียชีวิต หรือมีนเมา
- การตรวจร่างกายผู้เสียหาย: เพื่อหาหลักฐานการถูกทำร้าย

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับนิติเวชศาสตร์ในประเทศไทย

- สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ กระทรวงยุติธรรม: เป็นหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบงานด้านนิติเวชศาสตร์
- โรงพยาบาลตำรวจ: ให้บริการตรวจชันสูตรพลิกศพ
- ภาควิชานิติเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล: เป็นแหล่งผลิตแพทย์

- หน่วยงานพิสูจน์หลักฐาน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ: ตรวจพิสูจน์หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์
๓.๑.๖ นิติวิทยาศาสตร์ทางด้านนิติพันธุกรรมศาสตร์: เป็นการผสมผสานระหว่างศาสตร์สองแขนง ได้แก่ นิติวิทยาศาสตร์ ที่ใช้หลักฐานทางวิทยาศาสตร์เพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงในคดีอาญา และ นิติพันธุกรรมศาสตร์ ที่ศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์ในแง่มุมของกฎหมาย

วัตถุประสงค์ ของนิติวิทยาศาสตร์ทางด้านนิติพันธุกรรมศาสตร์ คือ

- เพื่อทำความเข้าใจพฤติกรรมของมนุษย์ ที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรม
- เพื่อวิเคราะห์และประเมินความเสี่ยง ของการเกิดอาชญากรรม
- เพื่อพัฒนากลยุทธ์ ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม
- เพื่อช่วยเหลือ ในการสืบสวนสอบสวนและตัดสินคดี

สาขาหลัก ของนิติวิทยาศาสตร์ทางด้านนิติพันธุกรรมศาสตร์ ได้แก่

- จิตวิทยาทางนิติวิทยาศาสตร์ ศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์ที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรม เช่น พฤติกรรมของผู้กระทำผิด พฤติกรรมของเหยื่อ พฤติกรรมของพยาน

- จิตวิทยาการสอบสวน ศึกษาเทคนิคการสอบสวนที่มีประสิทธิภาพ เช่น การสัมภาษณ์พยาน การสะกดจิต
- จิตวิทยาทางกฎหมาย ศึกษาประเด็นทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย เช่น ความรับผิดชอบทางอาญา ความสามารถในการเข้าใจกฎหมาย

- อาชญาวิทยา ศึกษาสาเหตุและรูปแบบของอาชญากรรม
- นิติวิทยาศาสตร์ ศึกษาหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ใช้ในการพิสูจน์ข้อเท็จจริงในคดีอาญา

ตัวอย่างการประยุกต์ใช้ นิติวิทยาศาสตร์ทางด้านนิติพันธุกรรมศาสตร์

- การวิเคราะห์ โปรไฟล์ของผู้กระทำผิด
- การประเมินความเสี่ยง ของการเกิดอาชญากรรม
- การพัฒนากลยุทธ์ ในการป้องกันอาชญากรรม
- การช่วยเหลือ ในการสืบสวนสอบสวน เช่น การสร้างภาพจำลองของผู้กระทำผิด
- การให้คำปรึกษา แก่ศาลในประเด็นทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย

๓.๒ นิติวิทยาศาสตร์เฉพาะทาง

๓.๒.๑ นิติวิทยาศาสตร์ดิจิทัล: คือ การวิเคราะห์หลักฐานทางดิจิทัลเพื่อใช้ในการสืบสวนสอบสวนและดำเนินคดีอาญา หลักฐานเหล่านี้สามารถอยู่ในรูปแบบใด ๆ ก็ตามที่เก็บไว้ในรูปแบบดิจิทัล เช่น

- ไฟล์บนคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์พกพา
- อีเมลและข้อความ
- บันทึกการโทร
- รูปภาพและวิดีโอ
- ข้อมูลเว็บไซต์
- โซเชียลมีเดีย
- ข้อมูล GPS

วัตถุประสงค์หลักของนิติวิทยาศาสตร์ดิจิทัล

- ระบุตัวตนและหาตัวผู้กระทำผิด
- รวบรวมหลักฐานเพื่อสนับสนุนการฟ้องร้องคดี
- กู้คืนข้อมูลที่สูญหายหรือถูกขโมย
- ตรวจสอบการละเมิดลิขสิทธิ์
- ตรวจสอบการโจมตีทางไซเบอร์

กระบวนการนิติวิทยาศาสตร์ดิจิทัล

- การเก็บกู้หลักฐาน: ทำสำเนาข้อมูลดิจิทัลอย่างปลอดภัยเพื่อป้องกันการดัดแปลงหรือสูญเสียชีวิต
- การตรวจสอบ: วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อค้นหาหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการสืบสวน
- การวิเคราะห์: ตีความหลักฐานและระบุความหมาย
- การนำเสนอ: จัดทำรายงานและนำเสนอผลการวิเคราะห์ในศาล

เครื่องมือและเทคนิคนิติวิทยาศาสตร์ดิจิทัล ใช้เครื่องมือและเทคนิคที่หลากหลายเพื่อวิเคราะห์หลักฐานดิจิทัล เครื่องมือเหล่านี้รวมถึง:

- ซอฟต์แวร์กู้คืนข้อมูล
- ซอฟต์แวร์สำหรับการวิเคราะห์ไฟล์
- ซอฟต์แวร์สำหรับการวิเคราะห์เครือข่าย
- เทคนิคการถอดรหัส
- เทคนิคการตรวจสอบลายนิ้วมือดิจิทัล

ตัวอย่างการใช้งาน นิติวิทยาศาสตร์ดิจิทัลถูกนำมาใช้ในหลากหลายคดีอาญา ตัวอย่างเช่น:

- คดีความผิดตามกฎหมายคอมพิวเตอร์

คดีทรัพย์สินทางปัญญา

- คดีฉ้อโกงประชาชน

คดีพิเศษที่เกี่ยวข้องเทคโนโลยีและสารสนเทศ

คดีอาชญากรรมทางไซเบอร์

ความสำคัญ

นิติวิทยาศาสตร์ดิจิทัลเป็นเครื่องมือสำคัญในการสืบสวนสอบสวนคดีอาญาในยุคดิจิทัล ช่วยให้เจ้าหน้าที่สามารถระบุตัวตนและหาตัวผู้กระทำผิด รวบรวมหลักฐานเพื่อสนับสนุนการฟ้องร้องคดี และกู้คืนข้อมูลที่สูญหายหรือถูกขโมย

๓.๒.๒ **นิติวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม:** (Environmental Forensics) เป็นศาสตร์ที่ผสมผสานระหว่างวิทยาศาสตร์ กฎหมาย และเทคโนโลยี เพื่อใช้ในการวิเคราะห์หลักฐานทางสิ่งแวดล้อม ตรวจสอบสาเหตุของมลพิษ ระบุตัวผู้กระทำผิด และสนับสนุนการบังคับใช้กฎหมายด้านสิ่งแวดล้อม และมีบทบาทสำคัญในการปกป้องสิ่งแวดล้อมและสุขภาพของประชาชน โดยการนำหลักฐานทางวิทยาศาสตร์เพื่อสนับสนุนการบังคับใช้กฎหมายและส่งเสริมความยุติธรรม

บทบาทของนิติวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม

- การสืบสวนคดีสิ่งแวดล้อม:
- วิเคราะห์ตัวอย่างสิ่งแวดล้อม เช่น ดิน น้ำ อากาศ เพื่อหาสารปนเปื้อน
- ระบุแหล่งที่มาของมลพิษ
- ตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างมลพิษกับผลกระทบต่อสุขภาพและสิ่งแวดล้อม
- รวบรวมหลักฐานเพื่อสนับสนุนการดำเนินคดี
- การประเมินความเสี่ยง:
- วิเคราะห์ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์เพื่อประเมินความเสี่ยงต่อสุขภาพและสิ่งแวดล้อมจากมลพิษ
- พัฒนากลยุทธ์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษ
- การสนับสนุนการบังคับใช้กฎหมาย:
- ให้ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์แก่หน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย
- พัฒนารอบกฎหมายและมาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อม
- สนับสนุนการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย

ตัวอย่างการประยุกต์ใช้นิติวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม

๑) การตรวจสอบมลพิษทางน้ำ: วิเคราะห์ตัวอย่างน้ำเพื่อหาสารปนเปื้อน ระบุแหล่งที่มาของมลพิษ และติดตามผลกระทบต่อระบบนิเวศ

๒) การตรวจสอบมลพิษทางอากาศ: วิเคราะห์ตัวอย่างอากาศเพื่อหาสารมลพิษ ระบุแหล่งที่มาของมลพิษ และประเมินความเสี่ยงต่อสุขภาพ

๓) การตรวจสอบมลพิษทางดิน: วิเคราะห์ตัวอย่างดินเพื่อหาสารปนเปื้อน ระบุแหล่งที่มาของมลพิษ และประเมินความเสี่ยงต่อสุขภาพ

๔) การตรวจสอบการลักลอบขนส่งขยะอันตราย: วิเคราะห์ตัวอย่างขยะอันตราย ระบุแหล่งที่มาของขยะ และติดตามผู้กระทำผิด

๕) การตรวจสอบการรั่วไหลของสารเคมี: วิเคราะห์ตัวอย่างสิ่งแวดล้อมเพื่อหาสารเคมี ระบุแหล่งที่มาของการรั่วไหล และประเมินความเสี่ยงต่อสุขภาพ

หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

- กรมควบคุมมลพิษ
- กรมสอบสวนคดีพิเศษ
- สำนักงานพิสูจน์หลักฐานตำรวจ
- มหาวิทยาลัย
- องค์กรเอกชน

๓.๒.๓ นิติวิทยาศาสตร์ทางโบราณคดี: (Forensic Archaeology) คือการประยุกต์ใช้หลักการ เทคนิค และระเบียบวิธีทางโบราณคดีมาช่วยในการสืบสวนสอบสวนคดีอาชญากรรม โดยเน้นไปที่การค้นหา เก็บรักษา และวิเคราะห์หลักฐานทางวัตถุที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในอดีต

บทบาทหลักของนิติวิทยาศาสตร์ทางโบราณคดี:

- การค้นหาสถานที่เกิดเหตุ:
- วิเคราะห์ข้อมูลทางประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ และโบราณคดี
- ระบุพื้นที่ที่มีโอกาสพบหลักฐาน
- ใช้เทคนิคการสำรวจทางโบราณคดี เช่น การถ่ายภาพทางอากาศ การตรวจวัดด้วยธรณีฟิสิกส์
- การขุดค้นและเก็บกู้หลักฐาน:
- ดำเนินการอย่างเป็นระบบ ละเอียดอ่อน
- บันทึกข้อมูลอย่างละเอียด
- เก็บรักษาหลักฐานอย่างถูกต้อง
- การวิเคราะห์หลักฐาน:
- ระบุชนิด วัสดุ และอายุของหลักฐาน
- ตีความความหมายของหลักฐาน
- เชื่อมโยงหลักฐานกับเหตุการณ์ในอดีต

ตัวอย่างการประยุกต์ใช้นิติวิทยาศาสตร์ทางโบราณคดี:

- การค้นหาศพที่ฝังไว้:
- วิเคราะห์ข้อมูลทางประวัติศาสตร์และนิติมานุษยวิทยา
- ระบุพื้นที่ที่มีโอกาสพบศพ
- ขุดค้นอย่างเป็นระบบ
- ตรวจสอบหลักฐานบนกระดูก
- การพิสูจน์เอกลักษณ์บุคคล:
- วิเคราะห์โครงกระดูกและฟัน
- เปรียบเทียบกับข้อมูล DNA
- ระบุตัวบุคคลที่เสียชีวิต
- การหาสาเหตุการเสียชีวิต:
- ตรวจสอบร่องรอยบาดแผลบนกระดูก
- วิเคราะห์หลักฐานทางเคมี
- ระบุสาเหตุการเสียชีวิต

นิติวิทยาศาสตร์ทางโบราณคดี เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการสืบสวนสอบสวนคดีอาชญากรรม ช่วยให้สามารถค้นหาหลักฐานที่อาจถูกมองข้าม reconstruct เหตุการณ์ในอดีต และนำผู้กระทำผิดมาลงโทษ

๓.๒.๔ นิติวิทยาศาสตร์ลายนิ้วมือ: เป็นแขนงหนึ่งของนิติวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการตรวจหารอยลายนิ้วมือแฝงและเปรียบเทียบกับลายนิ้วมือที่บันทึกไว้เพื่อระบุบุคคล

หลักการสำคัญ

- ๑) ลายนิ้วมือของบุคคลแต่ละคนไม่เหมือนกัน แม้กระทั่งฝาแฝด

๒) ลายนิ้วมือไม่เปลี่ยนแปลงตลอดชีวิต

๓) รอยลายนิ้วมือสามารถทิ้งไว้บนวัตถุที่คนร้ายสัมผัส

ประเภทของลายนิ้วมือ

- ลายนิ้วมือสามารถแบ่งออกได้เป็น ๓ ประเภทหลักๆ ดังนี้
- ลายนิ้วมือแบบก้นหอย (Whorl)
- ลายนิ้วมือแบบโค้ง (Arch)
- ลายนิ้วมือแบบมัดหวาย (Loop)
- การตรวจหารอยลายนิ้วมือแฝง

วิธีการตรวจหารอยลายนิ้วมือแฝงหลายวิธี เช่น

- การใช้ผงฝุ่น
- การใช้สารเคมี
- การใช้แสงเรืองแสง
- การเปรียบเทียบลายนิ้วมือ

เมื่อตรวจหารอยลายนิ้วมือแฝงได้แล้ว เจ้าหน้าที่นิติวิทยาศาสตร์จะนำไปเปรียบเทียบกับลายนิ้วมือที่บันทึกไว้ในฐานข้อมูล โดยใช้จุดส าคัญ (minutiae points) ซึ่งเป็นจุดที่มีลักษณะพิเศษบนลายนิ้วมือ เช่น จุดกิ่ง จุดสิ้นสุด และจุดแยก

การประยุกต์ใช้ นิติวิทยาศาสตร์ลายนิ้วมือมีการประยุกต์ใช้ในหลายด้าน เช่น

- การสืบสวนสอบสวนคดีอาชญากรรม
- การระบุบุคคลในกรณีภัยพิบัติ
- การตรวจสอบเอกสาร

ข้อดี

- ลายนิ้วมือเป็นหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ที่มีความแม่นยำสูง
- รอยลายนิ้วมือสามารถเก็บไว้ได้นาน
- การตรวจหารอยลายนิ้วมือแฝงเป็นวิธีการที่ไม่ท าลายวัตถุพยาน

ข้อเสีย

- รอยลายนิ้วมืออาจถูกทำลายได้ง่าย
- การตรวจหารอยลายนิ้วมือแฝงอาจใช้เวลานาน
- การเปรียบเทียบลายนิ้วมือต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญ

ตัวอย่าง

- คดีกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา: เจ้าหน้าที่นิติวิทยาศาสตร์สามารถตรวจหารอยลายนิ้วมือแฝงผู้ต้องหามาของกลางที่ผิดกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาเพื่อระบุตัวคนร้าย

- คดีกฎหมายอาชญากรรม: เจ้าหน้าที่นิติวิทยาศาสตร์สามารถตรวจหารอยลายนิ้วมือแฝงบนของกลางที่ตรวจยึดได้มาจากบริเวณที่เกิดเหตุเพื่อระบุตัวคนร้าย

คดีพิเศษทุกคดี: เจ้าหน้าที่นิติวิทยาศาสตร์สามารถตรวจหารอยลายนิ้วมือแฝงบนพยานวัตถุ พยานเอกสาร เพื่อระบุตัวคนร้ายหรือผู้ต้องสงสัยได้

๓.๒.๕ นิติวิทยาศาสตร์เอกสาร: คือ การสืบสวนความจริงผ่านลายเซ็น ลายมือ และเอกสารนิติวิทยาศาสตร์เอกสาร หรือ เอกสารศาสตร์นิติวิทยา เป็นสาขาย่อยของนิติวิทยาศาสตร์ที่มุ่งเน้นไปที่การวิเคราะห์เอกสารเพื่อหาข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญาหรือคดีแพ่ง นักนิติวิทยาศาสตร์เอกสารจะตรวจสอบเอกสารต่างๆ เช่น ลายเซ็น ลายมือ จดหมาย บันทึกลับัญญา ตัวแลกเงิน ใบเสร็จ ฯลฯ เพื่อตอบคำถามสำคัญ เช่น

- ลายเซ็นบนเอกสารเป็นของบุคคลใด?
- เอกสารนี้ถูกปลอมแปลงหรือแก้ไขหรือไม่?
- ลายมือในเอกสารนี้เขียนโดยบุคคลเดียวกันหรือไม่?
- เอกสารนี้ถูกเขียนขึ้นเมื่อใด?
- เอกสารนี้มีที่มาจากเครื่องพิมพ์หรือเครื่องถ่ายเอกสารใด?

เทคนิคที่ใช้ในนิติวิทยาศาสตร์เอกสาร

นักนิติวิทยาศาสตร์เอกสารใช้เทคนิคที่หลากหลายในการวิเคราะห์เอกสาร เทคนิคเหล่านี้รวมถึง:

- ๑) การเปรียบเทียบลายเซ็น: เปรียบเทียบลายเซ็นบนเอกสารกับลายเซ็นตัวอย่างที่รู้จักของบุคคล
- ๒) การวิเคราะห์ลายมือ: วิเคราะห์ลักษณะเฉพาะของลายมือ เช่น รูปแบบตัวอักษร ระยะห่างระหว่าง

ตัวอักษร แรงกด

๓) การตรวจสอบเอกสาร: ตรวจสอบเอกสารเพื่อหาสัญญาณการปลอมแปลง เช่น รอยลบ รอยขีดรอยแก้ไข

๔) การวิเคราะห์หมึกและกระดาษ: วิเคราะห์องค์ประกอบทางเคมีของหมึกและกระดาษเพื่อหาที่มาของเอกสาร

๕) การตรวจสอบลายน้ำ: ตรวจสอบลายน้ำบนกระดาษเพื่อหาที่มาของกระดาษ

๖) การวิเคราะห์รอยนิ้วมือ: ตรวจสอบรอยนิ้วมือบนเอกสารเพื่อหาตัวบุคคล

ตัวอย่างการประยุกต์ใช้

นิติวิทยาศาสตร์เอกสารสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในคดีต่างๆ เช่น:

- คดีฉ้อโกงหรือฉ้อโกงประชาชน: ตรวจสอบลายเซ็นบนเอกสารสัญญา
- คดีปลอมแปลง: ตรวจสอบเอกสารเพื่อหาสัญญาณการปลอมแปลง
- คดีการเงินการธนาคาร: วิเคราะห์ลายมือในพยานเอกสารเพื่อรู้ตัวเจ้าของลายมือในเอกสารหลักฐาน
- คดีพิเศษทุกคดี: ตรวจสอบลายนิ้วมือบนเอกสารที่จะใช้เป็นพยานเอกสารพิสูจน์ตัวบุคคลหรือผู้กระทำความผิด

ความผิด

คดีพิพาททางแพ่ง: วิเคราะห์เอกสารสัญญาเพื่อหาข้อตกลงระหว่างคู่กรณี

บทบาทของนิติวิทยาศาสตร์เอกสาร

นิติวิทยาศาสตร์เอกสารมีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจ หน่วยงาน และศาลในการสืบสวนหาความจริงและตัดสินคดี หลักฐานจากการวิเคราะห์เอกสารสามารถช่วยยืนยันหรือหักล้างข้อกล่าวหาของผู้กระทำผิด และนำไปสู่ความยุติธรรม

๓.๒.๖ นิติวิทยาศาสตร์อาวุธปืน: เป็นสาขาย่อยของนิติวิทยาศาสตร์ที่มุ่งเน้นไปที่การวิเคราะห์และตรวจสอบอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน และวัตถุพยานที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ในการสืบสวนสอบสวนคดีอาญา

หน้าที่หลักของนิติวิทยาศาสตร์อาวุธปืน

๑) การระบุชนิดและรุ่นของอาวุธปืน: นิติวิทยาศาสตร์จะใช้เทคนิคต่างๆ เช่น การเปรียบเทียบรอยขีดข่วนบนปลอกกระสุนกับรอยเกลียวในลำกล้องปืน เพื่อระบุชนิดและรุ่นของอาวุธปืนที่ใช้ก่อเหตุ

๒) การเปรียบเทียบรอยกระสุนปืน: นิติวิทยาศาสตร์จะเปรียบเทียบรอยกระสุนปืนที่พบในสถานที่เกิดเหตุ กับรอยกระสุนปืนที่ยิงจากอาวุธปืนที่ยึดได้ เพื่อพิสูจน์ว่าอาวุธปืนกระบอกเดียวกันหรือไม่

๓) การวิเคราะห์สารตกค้างจากการยิงปืน: นิติวิทยาศาสตร์จะวิเคราะห์สารตกค้างจากการยิงปืน เช่น เขม่าดินปืน บนมือหรือเสื้อผ้าของผู้ต้องสงสัย เพื่อพิสูจน์ว่าพวกเขายิงปืนหรือไม่

๔) การตรวจสอบวัตถุพยานอื่นๆ: นิติวิทยาศาสตร์จะตรวจสอบวัตถุพยานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืน เช่น เสื้อผ้าของเหยื่อ เศษแก้ว เศษไม้ เพื่อหาหลักฐานเพิ่มเติม

ประโยชน์ของนิติวิทยาศาสตร์อาวุธปืน

- ช่วยในการสืบสวนสอบสวน: นิติวิทยาศาสตร์อาวุธปืนสามารถช่วยให้เจ้าหน้าที่ตำรวจระบุตัวผู้ต้องสงสัย หาหลักฐานเพิ่มเติม และสร้างทฤษฎีคดี

- ช่วยในการพิสูจน์ความบริสุทธิ์: นิติวิทยาศาสตร์อาวุธปืนสามารถช่วยให้ผู้ต้องหาพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนได้ กรณีที่พวกเขาถูกกล่าวหาว่าก่ออาชญากรรมโดยใช้ปืน

- ช่วยในการป้องกันอาชญากรรม: นิติวิทยาศาสตร์อาวุธปืนสามารถช่วยในการป้องกันอาชญากรรม โดยการพัฒนาระบบตรวจสอบอาวุธปืน และการออกกฎหมายควบคุมปืน

สรุป

นิติวิทยาศาสตร์เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการสอบสวนคดีพิเศษ ช่วยให้เจ้าหน้าที่สามารถหาข้อเท็จจริง ระบุตัวผู้กระทำผิด และนำผู้กระทำผิดมาลงโทษได้อย่างยุติธรรม

บทที่ ๔

กฎหมายและคำพิพากษาของศาลที่พนักงานสอบสวนได้นำผลการตรวจทางนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในคดี

กฎหมายที่บัญญัติให้นำนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษมี ดังนี้

๔.๑ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐

มาตรา ๒๕๘ ง. ด้านกระบวนการยุติธรรม

ฯลฯ

(๒) ปรับปรุงระบบการสอบสวนคดีอาญาให้มีการตรวจสอบและถ่วงดุลระหว่างพนักงานสอบสวน กับ พนักงานอัยการอย่างเหมาะสม กำหนดระยะเวลาในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ให้ชัดเจน เพื่อมิให้คดีขาดอายุความ และสร้างความเชื่อมั่นในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวน และพนักงานอัยการในการสอบสวนคดีอาญา รวมทั้งกำหนดให้การสอบสวนต้องใช้ประโยชน์จาก นิติวิทยาศาสตร์ และจัดให้มีบริการทางด้านนิติวิทยาศาสตร์มากกว่าหนึ่งหน่วยงานที่มีอิสระจากกัน เพื่อให้ประชาชนได้รับบริการในการพิสูจน์ข้อเท็จจริงอย่างมีทางเลือก

ฯลฯ

๔.๒ พระราชบัญญัติการให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๕๙

มาตรา ๕ ให้สถาบันมีหน้าที่ในการให้บริการและส่งเสริมงานด้านนิติวิทยาศาสตร์ โดยให้รวมถึงงานดังต่อไปนี้ด้วย

(๑) ช่วยเหลือและสนับสนุนการสืบสวนสอบสวนและการดำเนินคดีอาญาตามที่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามกฎหมายร้องขอ

(๒) ให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์เพื่อการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน การอำนวยความสะดวกยุติธรรม และการทะเบียนราษฎร ตามที่เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือผู้ที่เกี่ยวข้องร้องขอ

(๓) ให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองหรืออำนวยความสะดวกแก่เด็กและเยาวชนตามที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ผู้ปกครอง ผู้ใช้อำนาจปกครองหรือผู้มีส่วนได้เสียโดยตรงร้องขอ

(๔) ให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์เพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่ผู้มีส่วนได้เสียร้องขอ ในกรณีที่เป็นการพิสูจน์ข้อเท็จจริงในคดีอาญา ผู้มีส่วนได้เสียจะร้องขอให้ตรวจซ้ำได้ต่อเมื่อไม่ได้อยู่ในระหว่าง การตรวจพิสูจน์ของหน่วยงานอื่นที่ให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์ และต้องเป็นไปตามมติของคณะกรรมการ เพื่อประโยชน์ในการอำนวยความสะดวกยุติธรรม

(๕) ส่งเสริมและพัฒนาการให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์ของภาคเอกชน

(๖) ร่วมมือกับหน่วยงานของรัฐ องค์กรระหว่างประเทศ และภาคเอกชน ในการพัฒนางานด้านนิติวิทยาศาสตร์ให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล

(๗) ร่วมมือกับหน่วยงานอื่นของรัฐในการวิจัยและพัฒนาเพื่อกำหนดค่าพื้นฐานทางนิติวิทยาศาสตร์การให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์ในกรณีมีการร้องขอตาม (๑) (๒) (๓) และ (๔) ที่เกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวนคดีอาญา ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

๔.๓ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา ๑๓๑ ให้พนักงานสอบสวนรวบรวมหลักฐานทุกชนิดเท่าที่สามารถจะทำได้ เพื่อประสงค์จะทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่าง ๆ อันเกี่ยวกับความผิดที่ถูกกล่าวหา และเพื่อจะรู้ตัวผู้กระทำผิดและพิสูจน์ให้เห็นความผิด หรือความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา

มาตรา ๑๓๑/๑ ในกรณีที่ต้องใช้พยานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์เพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงตามมาตรา ๑๓๑ ให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจให้ทำการตรวจพิสูจน์บุคคล วัตถุ หรือเอกสารใด ๆ โดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ได้

ในกรณีความผิดอาญาที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินสามปี หากการตรวจพิสูจน์ตามวรรคหนึ่ง จำเป็นต้องตรวจเก็บตัวอย่างเลือด เนื้อเยื่อ ผิวหนัง เส้นผมหรือขน น้ำลาย ปัสสาวะ อูจจาระ สารคัดหลั่ง สารพันธุกรรมหรือส่วนประกอบของร่างกายจากผู้ต้องหา ผู้เสียหายหรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบมีอำนาจให้แพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญดำเนินการตรวจดังกล่าวได้ แต่ต้องกระทำเพียงเท่าที่จำเป็นและสมควรโดยใช้วิธีการที่ก่อให้เกิดความเจ็บปวดน้อยที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ ทั้งจะต้องไม่เป็นอันตรายต่อร่างกายหรืออนามัยของบุคคลนั้น และผู้ต้องหา ผู้เสียหายหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องต้องให้ความยินยอม หากผู้ต้องหาหรือผู้เสียหายไม่ยินยอมโดยไม่มีเหตุอันสมควร ผู้ต้องหาหรือผู้เสียหายกระทำการป้องกันขัดขวางมิให้บุคคลที่เกี่ยวข้องให้ความยินยอมโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้สันนิษฐานไว้เบื้องต้นว่าข้อเท็จจริงเป็นไปตามผลการตรวจพิสูจน์ที่หากได้ตรวจพิสูจน์แล้วจะเป็นผลเสียต่อผู้ต้องหาหรือผู้เสียหายนั้น แล้วแต่กรณีค่าใช้จ่ายในการตรวจพิสูจน์ตามมาตรา นี้ ให้ส่งจ่ายจากงบประมาณตามระเบียบที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กระทรวงมหาดไทย กระทรวงยุติธรรม หรือสำนักงานอัยการสูงสุดแล้วแต่กรณี กำหนดโดยได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง

มาตรา ๑๓๒ เพื่อประโยชน์แห่งการรวบรวมหลักฐาน ให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) ตรวจตัวผู้เสียหายเมื่อผู้นั้นยินยอม หรือตรวจตัวผู้ต้องหา หรือตรวจสิ่งของหรือที่ทางอันสามารถอาจใช้เป็นพยานหลักฐานได้ ให้รวมทั้งทำภาพถ่าย แผนที่ หรือภาพวาดจำลองหรือพิมพ์ลายนิ้วมือ ลายมือหรือลายเท้า กับให้บันทึกรายละเอียดทั้งหลายซึ่งน่าจะกระทำให้เกิดความเสียหายแก่คดี

ในการตรวจตัวผู้เสียหายหรือผู้ต้องหาตามวรรคหนึ่ง หากผู้เสียหายหรือผู้ต้องหาเป็นหญิง ให้จัดให้เจ้าพนักงานซึ่งเป็นหญิงหรือหญิงอื่นเป็นผู้ตรวจ ทั้งนี้ ในกรณีที่มีเหตุอันสมควร ผู้เสียหายหรือผู้ต้องหาจะขอให้นำบุคคลใดมาอยู่ร่วมในการตรวจนั้นด้วยก็ได้

(๒) ค้นเพื่อพบสิ่งของ ซึ่งมีไว้เป็นความผิด หรือได้มาโดยการกระทำผิด หรือได้ใช้หรือสงสัยว่าได้ใช้ในการกระทำผิด หรือซึ่งอาจใช้เป็นพยานหลักฐานได้ แต่ต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ว่าด้วยค้น

(ก) หมายถึงบุคคลซึ่งครอบครองสิ่งของ ซึ่งอาจใช้เป็นพยานหลักฐานได้ แต่บุคคลที่ถูกหมายเรียกไม่จำเป็นต้องมาเอง เมื่อจัดส่งสิ่งของมาตามหมายแล้ว ให้ถือเสมือนว่าได้ปฏิบัติตามหมาย

(ข) ยึดไว้ซึ่งสิ่งของที่ค้นพบหรือส่งมามากกว่าไว้ในอนุมาตรา (๒) และ (๓)

มาตรา ๑๔๘ เมื่อปรากฏแน่ชัด หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าบุคคลใดตายโดยผิดธรรมชาติ หรือตายในระหว่างอยู่ในความควบคุมของเจ้าพนักงาน ให้มีการชันสูตรพลิกศพ เว้นแต่ตายโดยการประหารชีวิตตามกฎหมาย การตายโดยผิดธรรมชาตินั้น คือ

(๑) ฆ่าตัวตาย

(๒) ถูกผู้อื่นทำให้ตาย

(๓) ถูกสัตว์ทำร้ายตาย

(๔) ตายโดยอุบัติเหตุ

(๕) ตายโดยยังมีปรากฏเหตุ

มาตรา ๑๕๑ ในเมื่อมีการจำเป็นเพื่อพบเหตุของการตาย เจ้าพนักงานผู้ทำการชันสูตรพลิกศพมีอำนาจสั่งให้ผ่าศพแล้วแยกธาตุส่วนใด หรือจะให้ส่งทั้งศพหรือบางส่วนไปยังแพทย์หรือพนักงานแยกธาตุของรัฐบาลก็ได้

มาตรา ๑๕๒ ให้แพทย์หรือพนักงานแยกธาตุของรัฐบาลปฏิบัติดังนี้

(๑) ทำรายงานถึงสภาพของศพ หรือส่วนของศพตามที่พบเห็นหรือตามที่ปรากฏจากการตรวจพร้อมทั้งความเห็นในเรื่องนั้น

(๒) แสดงเหตุที่ตายเท่าที่จะทำได้

(๓) ลงวันเดือนปีและลายมือชื่อในรายงาน แล้วจัดการส่งไปยังเจ้าพนักงานผู้ทำการชันสูตรพลิกศพ

มาตรา ๑๕๓ ถ้าศพฝังไว้แล้ว ให้ผู้ชันสูตรพลิกศพจัดให้ศพขึ้นเพื่อตรวจดู เว้นแต่จะเห็นว่าไม่จำเป็น หรือจะเป็นอันตรายแก่อนามัยของประชาชน

มาตรา ๑๕๔ ให้ผู้ชันสูตรพลิกศพทำความเห็นเป็นหนังสือแสดงเหตุและพฤติการณ์ที่ตาย ผู้ตายคือใคร ตายที่ไหน เมื่อใด ถ้าตายโดยคนทำร้าย ให้กล่าวว่ามีใครหรือสงสัยว่าใครเป็นผู้กระทำผิดเท่าที่จะทราบได้

ตัวอย่างสรุปย่อคำพิพากษาศาลฎีกาที่ นานิตวิทวิทยาศาสตร์มาใช้ในการสอบสวนและพิพากษาคดีอาญา

๑) คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๑๑/๒๕๕๒ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ และจำเลยที่ ๑ ว่า จำเลยที่ ๒ กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์ไม่สามารถนำผู้เสียหายที่ ๑ มาเบิกความเป็นพยานเนื่องจากผู้เสียหายที่ ๑ ย้ายที่อยู่หาตัวไม่พบแต่โจทก์มีคำให้การของผู้เสียหายที่ ๑ ในชั้นสอบสวน ซึ่งยืนยันว่าผู้เสียหายที่ ๑ ถูกจำเลยทั้งสองกับพวก ช่มขึ้นกระทำชำเราในบ้านเกิดเหตุโดยมีพันตำรวจโทไพวรรณพนักงานสอบสวนมาเบิกความรับรองข้อเท็จจริงดังกล่าว คำให้การของผู้เสียหายที่ ๑ ในชั้นสอบสวนแม้เป็นพยานบอกเล่าแต่ผู้เสียหายที่ ๑ ได้ให้การต่อพนักงานสอบสวน นักจิตวิทยาและพนักงานอัยการโดยมีการบันทึกภาพและเสียงไว้ด้วยตามแถบวีดีทัศน์วัตถุพยานหมาย ว.จ.๑ อันเป็นการปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๓ ทวิ ซึ่งศาลย่อมรับฟังสื่อภาพและเสียงคำให้การของผู้เสียหายที่ ๑ ได้เสมือนหนึ่งเป็นคำเบิกความของผู้เสียหายที่ ๑ ในชั้นพิจารณาของศาล ประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๒ ตรี วรรคท้าย

และมาตรา ๒๒๖/๓ วรรคสอง (๒) ผู้เสียหายที่ ๑ เคยรู้จักกับจำเลยทั้งสองมาก่อนเนื่องจากเรียนหนังสือที่วิทยาลัยเทคนิคราชบุรีด้วยกันประกอบกับ ผู้เสียหายที่ ๑ กับจำเลยทั้งสองไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อน จึงเชื่อว่าผู้เสียหายที่ ๑ ให้การต่อพนักงานสอบสวนตามความเป็นจริง หลังเกิดเหตุผู้เสียหายที่ ๑ พาพันตำรวจโทไพวรรณไปตรวจสถานที่เกิดเหตุ พันตำรวจโทไพวรรณรวบรวมเส้นผมและเส้นขนในห้องเกิดเหตุ ซึ่งตามรายงานการตรวจพิสูจน์เอกสารหมาย ป.จ.๒ การตรวจพิสูจน์วัตถุพยานดังกล่าวได้กระทำตามหลักวิชานิติวิทยาศาสตร์โดยผู้มีความรู้เชี่ยวชาญ จึงมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ห้องเกิดเหตุมิได้เป็นห้องพักอยู่อาศัยของจำเลยทั้งสอง การที่มีเส้นผมและเส้นขนบริเวณอวัยวะเพศของจำเลยทั้งสองอยู่ในห้องเกิดเหตุย่อมบ่งชี้ให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองมีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดคดีนี้อันเป็นการสนับสนุนคำให้การของผู้เสียหายที่ ๑ ในชั้นสอบสวนให้มีน้ำหนักในการรับฟัง จำเลยที่ ๑ ก็นำสืบยอมรับว่าเป็นคนพาผู้เสียหายที่ ๑ ไปบ้านเกิดเหตุ หลังจากผู้เสียหายที่ ๑ ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนแล้ว เจ้าพนักงานตำรวจไปบ้านเกิดเหตุ และควบคุมตัวจำเลยทั้งสองกับพวกรวม ๖ คน ซึ่งอยู่ในบ้านดังกล่าวมาให้ผู้เสียหายที่ ๑ ดูตัวที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองราชบุรี ผู้เสียหายที่ ๑ ได้ชี้ตัวยืนยันว่าเฉพาะจำเลยทั้งสองเท่านั้นที่เป็นคนร้ายร่วมกับพวกข่มขืนกระทำชำเราตน ส่วนบุคคลอื่น ๔ คน ผู้เสียหายที่ ๑ แจ้งว่ามีใครคนร้าย จึงแสดงให้เห็นว่าผู้เสียหายที่ ๑ จำจำเลยทั้งสองได้อย่างแม่นยำ ส่วนที่จำเลยทั้งสองนำสืบปฏิเสธว่ามิได้กระทำความผิดนั้น เห็นว่าไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานโจทก์ได้ พยานหลักฐานโจทก์ประกอบกันมั่นคงรับฟังได้ว่าจำเลยที่ ๑ กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๗ จำเลยที่ ๒ มีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภริยาของตนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น ส่วนฎีกาของจำเลยที่ ๑ ฟังไม่ขึ้น

๒) คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๑๘๒/๒๕๕๒ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "...พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยที่ ๑ ใช้อาวุธมีดแทงนายสุรัตน์ ผู้ตายหลายครั้ง ผู้ตายมีบาดแผลฉีกขาดขอบเรียบบริเวณหน้าอกซ้าย ๔ แผล ที่เอวข้างซ้าย ๑ แผล ที่ศีรษะด้านซ้าย ๑ แผล ที่ใบหูด้านซ้าย ๑ แผล แขนข้างซ้าย ๘ แผล ที่เอวซ้ายด้านหลัง ๑ แผล รวมบาดแผล ๑๖ แผล ที่ศีรษะด้านหลังขวามีรอยบวมขนาดแผลทั้งหมดเกิดจากของมีคม ทำลายปอดและกระเพาะอาหาร ทำให้ถึงแก่ความตาย ตามรายงานการชันสูตรพลิกศพและความเห็นแพทย์ตามรายงานการตรวจศพของสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ กระทรวงยุติธรรม มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ ๑ ว่า จำเลยที่ ๑ มีเจตนาฆ่าผู้ตายหรือไม่ ที่จำเลยที่ ๑ ฎีกาอ้างว่า จำเลยที่ ๑ ไม่มีเจตนาฆ่าผู้ตาย จำเลยที่ ๑ มีเจตนาเพียงเตะผู้ตายเพื่อสังเวยผู้ตายที่เคยทำร้ายร่างกายพี่ชายของจำเลยที่ ๑ จนได้รับบาดเจ็บสาหัสเท่านั้น เห็นว่า การที่จำเลยที่ ๑ เป็นฝ่ายก่อเหตุขึ้นก่อน โดยเตะที่ขาขวาของผู้ตายซึ่งมีรูปร่างเล็กกว่าจำเลยที่ ๑ แม้ผู้ตายเคยมีเรื่องทำร้ายร่างกายพี่ชายจำเลยที่ ๑ จนได้รับบาดเจ็บสาหัสมาก่อนก็ตาม จำเลยที่ ๑ ก็ไม่มีสิทธิที่จะเข้าไปเตะผู้ตายก่อน การที่ผู้ตายซึ่งมีรูปร่างเล็กกว่าจำเลยที่ ๑ ได้ชักอาวุธมีดที่เหน็บไว้ด้านหลังเนื้อพินจำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๑ จับข้อมือขวาของผู้ตายไว้ ได้กอดปล้ำต่อสู้กันจนตกลงไปข้างถนนทั้งสองคน จำเลยที่ ๑ ถูกผู้ตายฟันที่แขนข้างซ้าย ส่วนที่จำเลยที่ ๑ อ้างว่าได้แทงผู้ตายไปหลายครั้ง โดยไม่ทราบว่าคุณที่ใดบ้างนั้น ก็เป็นกรณีที่จำเลยที่ ๑ สมควรใจเข้าสู่ต่อสู้กับผู้ตาย แม้จำเลยที่ ๑ จะนำสืบอ้างว่าผู้ตายชักอาวุธมีดออกมาฟันถูกแขนซ้ายของจำเลยที่ ๑ ก็ตาม ก็เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นขณะที่มีการต่อสู้กัน การที่จำเลยที่ ๑ ใช้อาวุธมีดแทงผู้ตายไปหลายครั้งจนถึงแก่ความตาย เมื่อพิเคราะห์ลักษณะบาดแผลของผู้ตายที่บริเวณหน้าอกซ้าย เอวข้างซ้าย ศีรษะด้านซ้าย ใบหูซ้าย และแขนข้างซ้ายรวม ๑๖ แผล โดยเฉพาะบาดแผลที่หน้าอกซ้ายทะลุ

ช่องซี่โครงซ้ายตัดกระดูกทรวงอกโดนปอดซ้ายกลีบบนและเยื่อหุ้มหัวใจ บาดแผลลึกถึง ๑๖ เซนติเมตร บาดแผลที่ซี่ข้างลึก ๙ เซนติเมตร โดนกระเพาะอาหาร ซึ่งแพทย์ระบุถึงเหตุการณ์ตายว่าบาดแผลของมีคมทำลายปอดและกระเพาะอาหาร จากบาดแผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ ใช้อาวุธมีดแทงผู้ตายโดยแรงหลายครั้งจนบาดแผลลึกถึง ๑๖ เซนติเมตร ทั้งเป็นบริเวณสำคัญของร่างกาย อันเป็นอวัยวะส่วนสำคัญที่จำเลยที่ ๑ ย่อมเล็งเห็นผลว่าอาจทำให้ถึงแก่ความตายได้ เมื่อผู้ตายถึงแก่ความตายจากบาดแผลที่จำเลยที่ ๑ แทง จำเลยที่ ๑ จึงมีความผิดฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ วินิจฉัยนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ที่ ๗ และที่ ๘ ว่า จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ที่ ๗ และที่ ๘ ร่วมกันเป็นผู้สนับสนุนในการกระทำผิดของจำเลยที่ ๑ หรือไม่ แม้ข้อเท็จจริงจะฟังได้ว่า จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๘ เป็นพวกจำเลยที่ ๑ กลับจากงานแต่งงานมาถึงที่เกิดเหตุและอยู่ในเหตุการณ์ขณะที่จำเลยที่ ๑ กำลังต่อสู้กับผู้ตายด้วยก็ตาม แต่โจทก์ก็ไม่มีประจักษ์พยานมาเบิกความยืนยันเลยว่าเห็นจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ที่ ๗ และที่ ๘ ยุยงหรือสนับสนุนอันเป็นการช่วยเหลือ หรือให้ความสะดวกให้จำเลยที่ ๑ แทงผู้ตายให้ถึงแก่ความตายแต่อย่างใด ทั้งขณะมาถึงที่เกิดเหตุ จำเลยที่ ๑ พบกับผู้ตายโดยบังเอิญ และจำเลยที่ ๑ ได้เตะผู้ตายก่อนแล้วทั้งสองได้สมัครใจเข้าต่อสู้กันโดยไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ที่ ๗ และที่ ๘ ได้เข้าไปช่วยเหลือหรือสนับสนุนให้ความสะดวกก่อนหรือขณะที่จำเลยที่ ๑ แทงผู้ตาย โจทก์คงมีแต่นายสมภพ และนายสำเริง มาเบิกความว่าขณะเกิดเหตุพยานทั้งสองพายเรือหาปลาและกบห่างจากจุดเกิดเหตุประมาณคนละ ๑๐๐ เมตร ได้ยินเสียงกลุ่มวัยรุ่นทะเลาะกันและนายสมภพได้ยินเสียงคนตะโกนว่า "เอาให้ตาย" พยานทั้งสองไม่สนใจเข้าไปดูเหตุการณ์คงพายเรือหาปลาและกบกันต่อไป แม้กระทั่งมีเจ้าพนักงานตำรวจมาตรวจสถานที่เกิดเหตุพยานทั้งสองก็ไม่สนใจเข้าไปดูเหตุการณ์ ซึ่งเป็นเรื่องผิดปกติวิสัยเพราะการที่นายสมภพอ้างว่าได้ยินเสียงวัยรุ่นทะเลาะกันห่างประมาณ ๑๐๐ เมตร และได้ยินเสียงคนตะโกนว่า "เอาให้ตาย" ซึ่งเป็นเรื่องคอขาดบาดตายถึงกับจะฆ่ากันให้ตายและแม้แต่เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจมาถึงที่เกิดเหตุ นายสมภพก็ไม่สนใจจะเข้าไปดูเหตุการณ์ ทั้งหลังเกิดเหตุนายสมภพพายเรือมาพบนายสำเริง นายสมภพอ้างว่าได้พูดคุยกับนายสำเริงว่าเมื่อก่อนหน้านี้มีเรื่อง เห็นรถของเจ้าพนักงานตำรวจมา แต่นายสำเริงเองกลับเบิกความว่า นายสมภพไม่ได้เล่าเหตุการณ์อะไรให้ฟังซึ่งแตกต่างกันทั้งตามเหตุผลหากนายสมภพได้ยินเสียงคนตะโกนว่า "เอาให้ตาย" นายสำเริงที่ซึ่งก็พายเรืออยู่ห่างที่เกิดเหตุประมาณ ๑๐๐ เมตร เช่นเดียวกับนายสมภพในขณะที่เป็นเวลากลางคืนเงียบสงัดดังที่นายสมภพเบิกความ นายสำเริงก็น่าจะได้ยินเสียงคนตะโกนว่า "เอาให้ตาย" เช่นเดียวกับนายสมภพ นายสำเริงก็น่าจะได้ยินเสียงคนตะโกนว่า "เอาให้ตาย" เช่นเดียวกับนายสมภพ แต่นายสำเริงกลับเบิกความว่าไม่ได้ยินเสียงร้องตะโกนคำว่า "เอาให้ตาย" แต่อย่างใด ทำให้คำเบิกความของนายสมภพมีพิรุธไม่น่าเชื่อว่าขณะเกิดเหตุนายสมภพจะได้ยินเสียงร้องตะโกนว่า "เอาให้ตาย" จริง และหากมีเสียงคนร้องตะโกนว่า "เอาให้ตาย" จริง ก็อาจจะไม่ใช่เป็นเสียงร้องตะโกนของจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ที่ ๗ และที่ ๘ ก็ได้ แต่อาจจะเป็นเสียงร้องตะโกนของจำเลยที่ ๑ เองก็อาจเป็นได้ เพราะนายสมภพไม่ได้ยืนยันว่าเป็นเสียงตะโกนของจำเลยคนใด พยานโจทก์เท่าที่นำสืบมาจึงยังฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ที่ ๗ และที่ ๘ กระทำการใดๆ อันเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกก่อนหรือในขณะที่จำเลยที่ ๑ ใช้อาวุธมีดแทงผู้ตายจนถึงแก่ความตาย อันเป็นการสนับสนุนในการกระทำผิดของจำเลยที่ ๑ ดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ วินิจฉัย ฎีกาของจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ที่ ๗ และที่ ๘ ฟังขึ้น

และเนื่องจากเป็นเหตุอยู่ในส่วนลักษณะคดีแม่จำเลยที่ ๖ มิได้ฎีกา ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจพิพากษาตลอดไปถึง จำเลยที่ ๖ ด้วย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๓ ประกอบมาตรา ๒๒๕"

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้อภัยโทษแก่จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๘ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษา ของศาลอุทธรณ์ภาค ๑

๓) คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๘๗๘/๒๕๕๗ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นตามที่คู่ความไม่ ได้เถียงกันในชั้นนี้ฟังเป็นยุติได้ว่า จำเลยที่ ๑ เป็นพี่ภริยาของจำเลยที่ ๒ ก่อนเกิดเหตุโจทก์และจำเลยที่ ๒ รู้จัก และทำงานอยู่ด้วยกันที่กรมขนส่งทางอากาศ โจทก์เป็นเจ้าของที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๕๗๔ ตำบลละหาร อำเภอบาง บัวทอง จังหวัดนนทบุรี เนื้อที่ประมาณ ๒๓ ไร่ แต่ถูกกรมทางหลวงเวนคืนที่ดินไป ๑๓ ไร่เศษ เพื่อสร้างทางหลวง พิเศษหมายเลข ๓๗ สายถนนวงแหวนรอบนอกกรุงเทพมหานคร ตอนบ้านคลองเปรม - บรรจบทางหลวงแผ่นดิน หมายเลข ๓๔๐ (บางบัวทอง) โดยโจทก์ได้ค่าทดแทนที่ดินที่ถูกเวนคืน จึงเหลือที่ดินเนื้อที่ ๑๐ ไร่ ๒๓ ตารางวา โจทก์ประสงค์จะขายที่ดินที่เหลือโดยให้จำเลยที่ ๒ เป็นนายหน้า ต่อมาวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๕ โจทก์พบกับ จำเลยที่ ๑ โดยมีจำเลยที่ ๒ อยู่ด้วย โจทก์ลงลายมือชื่อในช่องผู้จะขายในหนังสือสัญญาจะซื้อขายหรือสัญญาวาง มัดจำ และเมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๔๗ จำเลยที่ ๑ ฟ้องโจทก์ว่าโจทก์ผิดสัญญาจะซื้อขายที่ดินแปลงดังกล่าว ขอให้โอนที่ดินแก่จำเลยที่ ๑ ตามสัญญา และชดใช้ค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ย เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๑๒๗/๒๕๔๗ หมายเลขแดงที่ ๔๓๐๔/๒๕๔๘ ของศาลแพ่งธนบุรี ตามสำเนาหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องพร้อมสำเนาสัญญาจะ ซื้อขายหรือสัญญาวางมัดจำและสำเนาโฉนดที่ดิน โจทก์ให้การต่อสู้คดี ต่อมาในวันเวลาเกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ต่างเบิกความในการพิจารณาคดีดังกล่าวทำนองว่า โจทก์ตกลงขายที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๕๗๔ ตำบลละหาร อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี เนื้อที่ ๑๐ ไร่ ๒๓ ตารางวา ให้แก่จำเลยที่ ๑ ในราคา ๑๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตกลงชำระเงินมัดจำ ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนที่เหลือชำระภายใน ๔ ปี ในวันโอนกรรมสิทธิ์ โจทก์และจำเลยที่ ๑ ลงลายมือชื่อในสัญญาจะซื้อขายหรือสัญญาวางมัดจำ และโจทก์ได้รับเงินมัดจำจำนวนดังกล่าวโดยลงลายมือชื่อรับ เงินมัดจำในสำเนาโฉนดที่ดิน และจำเลยที่ ๒ เบิกความตอบคำถามค้านว่า โจทก์ไม่ได้เสนอขายที่ดินในราคา ๘๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และจำเลยที่ ๒ ไม่เคยพูดให้โจทก์ฟังว่ามีนักการเมืองสนใจที่ดินแปลงดังกล่าวตามสำเนา คำให้การ กองพิสูจน์หลักฐานและสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ กระทรวงยุติธรรม ตรวจพิสูจน์ลายมือชื่อในสัญญาจะซื้อ ขายหรือสัญญาวางมัดจำและในสำเนาโฉนดที่ดินแล้วปรากฏว่าเป็นลายมือชื่อของโจทก์ ตามสำเนารายงานการ ตรวจพิสูจน์ ผลคดีศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องตามสำเนาคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ตามสำเนาคำ พิพากษาแนบท้ายคำร้องของโจทก์ฉบับลงวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลย ทั้งสองว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดฐานร่วมกันเบิกความเท็จตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ โจทก์มีตัว โจทก์เป็นพยานเบิกความว่า คำเบิกความของจำเลยทั้งสองเป็นความจริง ความจริงแล้วเดิมที่ดินของโจทก์ถูก เวนคืนบางส่วน โจทก์จึงมอบให้จำเลยที่ ๒ ดำเนินการรังวัดเพื่อตรวจสอบเขตที่ดินจนทราบว่าที่ดินของโจทก์เหลือ เนื้อที่ ๑๐ ไร่ ๒๓ ตารางวา จำเลยที่ ๒ บอกโจทก์ว่ามีนักการเมืองสนใจต้องการซื้อที่ดินของโจทก์ โจทก์จึงเสนอ ขายในราคา ๘๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้ค่านายหน้าแก่จำเลยที่ ๒ ร้อยละ ๓ วันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๗ จำเลยที่ ๒ พาโจทก์ไปพบจำเลยที่ ๑ ที่ห้างสรรพสินค้าเดอะมอลล์ บางแค โดยจำเลยที่ ๒ อ้างว่าจำเลยที่ ๑ เป็นนายหน้าของ นักการเมือง จำเลยที่ ๒ ขอสำเนาโฉนดที่ดินจากโจทก์เพื่อแสดงต่อนักการเมือง และนำแบบพิมพ์เหมือนกับสัญญา

จะซื้อขายหรือสัญญาวางมัดจำ จำนวน ๒ ฉบับ ปรากฏข้อความตามความประสงค์ของโจทก์ว่าประสงค์ขายที่ดิน ๘๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้ค่านายหน้าร้อยละ ๓ ราคาส่วนที่เกินยกให้นายหน้าด้วย สัญญาสิ้นสุดภายในปี ๒๕๔๕ จำเลยที่ ๒ ให้โจทก์ลงลายมือชื่อในช่องผู้จะขาย ส่วนช่องผู้เขียนและพยานมีจำเลยที่ ๒ ลงลายมือชื่อไว้ จากนั้น จำเลยที่ ๒ บอกว่าสัญญาฉบับหนึ่งมีรอยขีดฆ่า สกปรก จึงฉีกทิ้ง โจทก์ให้ทำฉบับใหม่เพื่อจะเก็บไว้เป็นหลักฐาน แต่จำเลยที่ ๒ ทำซ้ำ จึงให้โจทก์ลงลายมือชื่อในแบบพิมพ์ที่ยังไม่ได้กรอกข้อความโดยอ้างว่าจะกรอกข้อความให้ ตรงกับฉบับที่ฉีกทิ้งและจะนำไปให้โจทก์ที่ทำงาน วันรุ่งขึ้นจำเลยที่ ๒ มอบสัญญาให้แก่โจทก์ซึ่งมีข้อความตรง ตามความประสงค์ของโจทก์ แต่ภายหลังเมื่อพ้นกำหนดเวลาโจทก์ได้ฉีกสัญญาดังกล่าวทิ้ง เห็นว่า ได้ความจาก หนังสือแขวงกรมทางปทุมธานี กรมทางหลวง ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ แผ่นที่ ๒ ว่าที่ดินของโจทก์ถูกเวนคืน ๑๓ ไร่ ๒ งาน ๗๒ ตารางวา กำหนดค่าทดแทนที่ดินเนื้อที่ ๑ ไร่ ๒ งาน ๗๘ ตารางวา ตารางวาละ ๒๐,๐๐๐ บาท เนื้อที่ ๑ ไร่ ๒ งาน ๕๘ ตารางวา ตารางวาละ ๑๐,๐๐๐ บาท และเนื้อที่ ๑๐ ไร่ ๑ งาน ๓๖ ตารางวา ตารางวาละ ๕,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๔๐,๘๒๐,๐๐๐ บาท เมื่อพิจารณาประกอบสำเนาราคาประเมินที่ดิน ซึ่งประเมินราคา ที่ดินตามระยะใกล้ไกลจากถนนแล้ว เชื่อว่าค่าทดแทนดังกล่าวกำหนดตามพื้นที่ดินที่อยู่ใกล้หรือไกลจากถนน ที่ดิน ของโจทก์ถูกเวนคืนเพื่อสร้างทางหลวงพิเศษหมายเลข ๓๗ สายถนนวงแหวนรอบนอกกรุงเทพมหานคร ดังนั้น ภายหลังจากการเวนคืน ที่ดินของโจทก์จึงอยู่ติดถนนที่สร้างขึ้นใหม่ ย่อมทำให้ราคาที่ดินสูงขึ้นจากราคาค่าทดแทน แต่ อย่างไรก็ดีที่ดินของโจทก์ที่เหลือเนื้อที่ ๑๐ ไร่ ๒๓ ตารางวา ซึ่งหากคำนวณราคาตามอัตราค่าทดแทนดังกล่าวแล้ว ที่ดินของโจทก์น่าจะมีราคาไม่ต่ำกว่า ๓๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท ผิดปกติวิสัยที่โจทก์จะตกลงขายที่ดินในราคาเพียง ๑๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ก็มีเงินลงทุนอยู่ในกองทุนรวมหุ้นบิรมลสิทธิ - หุ้นกู้ด้อยสิทธิของธนาคารดังกล่าว จำนวน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยปรากฏจากสำเนาสมุดเงินฝากธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) และสำเนาหนังสือ ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) ว่าโจทก์ได้รับเงินปันผลทุก ๓ เดือน มาหลายครั้ง และจะได้รับต้นเงินและเงิน ปันผลงวดสุดท้ายในวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๔๖ ปกติเงินลงทุนดังกล่าวจะมีอายุไถ่ถอนเป็นปี โจทก์จึงได้เงินปันผล เป็นระยะทุก ๓ เดือน มาก่อนแล้ว ไม่มีความจำเป็นที่โจทก์ต้องขายที่ดินในราคาต่ำเช่นนั้น จำเลยทั้งสองนำสืบ ต่อสู้โดยมีจำเลยที่ ๒ เป็นพยานเบิกความว่า โจทก์ขายที่ดินเพื่อนำเงินไปซื้อพระเครื่อง แต่จำเลยทั้งสองไม่ได้นำ สืบให้เห็นว่าโจทก์ซื้อพระเครื่องอะไร จำนวนเท่าใด ราคาเท่าใด จากผู้ใด จำเลยที่ ๑ ก็อยู่ในวงการพระเครื่องซึ่งไม่ ยากที่จะนำพยานมาสืบ แต่กลับไม่นำสืบ จึงไม่น่ารับฟัง ส่วนเงินมัดจำนั้น ได้ความจากสำเนาโฉนดที่ดินว่ามีการลง ลายมือชื่อรับเงินมัดจำ ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ในสำเนาโฉนดที่ดินทุกแผ่นรวม ๖ แผ่น ซึ่งผลการตรวจพิสูจน์ปรากฏ ว่าลายมือชื่อดังกล่าวเป็นลายมือชื่อของโจทก์ แต่ในสัญญาจะซื้อขายหรือสัญญาวางมัดจำมีข้อความว่าผู้จะขายซึ่ง หมายถึงโจทก์ได้รับเงินมัดจำ ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท อยู่แล้ว จึงไม่มีความจำเป็นที่โจทก์จะต้องลงลายมือชื่อรับเงิน มัดจำในสำเนาโฉนดที่ดินทุกแผ่นรวม ๖ แผ่นอีก ประกอบกับโจทก์ไม่ได้เป็นผู้เขียนข้อความการรับเงินมัดจำใน สำเนาโฉนดที่ดิน ส่อแสดงว่าโจทก์เพียงลงลายมือชื่อรับรองสำเนาโฉนดที่ดินเพื่อมอบให้จำเลยที่ ๒ นำไปแสดงแก่ นักการเมืองซึ่งต้องการซื้อที่ดินเท่านั้น จากภาพถ่ายบ้านของจำเลยที่ ๑ เป็นบ้านชั้นเดียว สภาพเก่า รั้วสังกะสี หลังคากระเบื้องปงสังกะสี อยู่ในสวน มีทางเข้าเป็นทางเดินกว้างประมาณ ๑ เมตร สภาพบ้านดังกล่าวแสดงฐานะ ของจำเลยที่ ๑ ว่าจำเลยที่ ๑ ไม่น่าจะมีเงินถึง ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท มาวางมัดจำได้ ที่จำเลยทั้งสองนำสืบในข้อนี้ โดยจำเลยที่ ๑ เป็นพยานเบิกความว่า เดิมจำเลยที่ ๑ มีอาชีพเป็นช่างทอง แล้วเปลี่ยนเป็นให้เช่าพระเครื่อง

สมัยก่อนจำเลยที่ ๑ ยังเปิดบ่อนการพนัน จำเลยที่ ๑ มีเงินเก็บสะสมจากการประกอบอาชีพดังกล่าวโดยเก็บไว้ที่ตู้ข้างเตียงที่บ้านเป็นเงินสด ๑๔,๐๐๐,๐๐๐ บาทเศษ เงินมัดจำ เป็นเงินที่เก็บไว้ที่ตู้ข้างเตียง เมื่อถึงกำหนดโอนที่ดิน จำเลยที่ ๑ เตรียมเงินสด ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท และแคชเชียร์เช็ค ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ไปคอยโจทก์ที่สำนักงานที่ดิน แต่โจทก์ไม่มา จึงแจ้งความไว้เป็นหลักฐาน ตามสำเนารายงานประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐาน เห็นว่า อาชีพของ จำเลยที่ ๑ มีรายได้ไม่แน่นอน จำเลยที่ ๑ ยังเบิกความตอบทนายโจทก์ถามค้านว่า จำเลยที่ ๑ ไม่เคยมีที่ดินเป็นของตนเอง อาศัยอยู่ร่วมกับมารดาและบุตรสาวโดยเช่าที่ดินผู้อื่นปลูกสร้างบ้าน ปัจจุบันหมดสัญญาเช่าแล้ว จึงไม่ได้อยู่อาศัยที่บ้านดังกล่าว และไม่มีรถยนต์ใช้เนื่องจากขายไปแล้ว ดังนั้น อาชีพและสภาพความเป็นอยู่ของ จำเลยที่ ๑ ดังกล่าวผิดวิสัยที่จำเลยที่ ๑ จะมีเงินสดเก็บไว้ที่บ้านถึง ๑๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนที่สำเนารายงานประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐานระบุว่าจำเลยที่ ๑ เตรียมเงินสดและแคชเชียร์เช็คมา ก็ไม่ปรากฏว่าเจ้าพนักงานตำรวจได้ตรวจสอบว่าจำเลยที่ ๑ เตรียมเงินสด ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท มาจริงหรือไม่ ส่วนเงินตามแคชเชียร์เช็ค จำเลยที่ ๑ ก็ได้รับกลับคืนไป โดยจำเลยที่ ๑ ไม่มีบัญชีเงินฝาก จึงต้องเปิดบัญชีเงินฝากเพื่อนำแคชเชียร์เช็คเข้าบัญชีแล้วรับเงินกลับคืนไป โดยไม่ปรากฏหลักฐานว่าเงินยังคงอยู่ที่จำเลยที่ ๑ ขอนำสืบต่อผู้ซื้อของจำเลยทั้งสอง ไม่น่ารับฟัง เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ ๒ และระหว่างจำเลยที่ ๒ กับจำเลยที่ ๑ แล้ว จำเลยที่ ๒ รู้จักโจทก์มา ๒๐ ปี เป็นผู้ได้บังคับบัญชาของโจทก์ตามลำดับยศ คอยช่วยเหลือดูแลโจทก์เกี่ยวกับการรังวัดที่ดินของโจทก์ และลงลายมือชื่อเป็นพยานในสัญญาเช่าระหว่างโจทก์ผู้ให้เช่ากับนายประเสริฐ ผู้เช่า ตามสำเนาหนังสือสัญญาเช่าแสดงว่าโจทก์มีความไว้วางใจและเชื่อใจจำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๒ ก็เป็นผู้เตรียมสัญญาจะซื้อขายหรือสัญญาวางมัดจำมา ส่วนจำเลยที่ ๑ มีความใกล้ชิดจำเลยที่ ๒ โดยเป็นพี่ภริยาของจำเลยที่ ๒ พฤติการณ์เป็นการสะดวกที่จำเลยทั้งสองจะร่วมกันหลอกให้โจทก์ลงลายมือชื่อในแบบพิมพ์สัญญาจะซื้อขายที่ดินหรือสัญญาวางมัดจำที่ยังไม่ได้กรอกข้อความแล้วร่วมกันนำไปกรอกข้อความและนำมาฟ้องโจทก์ พยานหลักฐานโจทก์ สอดคล้องต้องด้วยเหตุผล มีน้ำหนักมั่นคง ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า โจทก์ประสงค์จะขายที่ดินในราคา ๘๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ไม่ได้ตกลงขายที่ดินให้แก่จำเลยที่ ๑ ในราคา ๑๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท และไม่ได้รับเงินมัดจำ ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากจำเลยที่ ๑ การที่จำเลยทั้งสองต่างเบิกความในคดีหมายเลขแดงที่ ๔๓๐๔/๒๕๔๘ ของศาลแพ่งธนบุรี สนับสนุนคำฟ้องในคดีดังกล่าวว่าโจทก์ตกลงขายที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๕๗๔ ตำบลละหาร อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี เนื้อที่ ๑๐ ไร่ ๒๓ ตารางวา ให้แก่จำเลยที่ ๑ ในราคา ๑๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ได้รับชำระเงินมัดจำ ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และโจทก์ไม่ได้ประสงค์จะขายที่ดินในราคา ๘๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท อันเป็นข้อสำคัญในคดี เพราะโจทก์อาจถูกบังคับให้โอนที่ดินและชดใช้ค่าเสียหายได้ จึงเป็นการเบิกความเท็จอันเป็นข้อสำคัญในคดี พยานหลักฐานจำเลยทั้งสองไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานโจทก์ ที่จำเลยทั้งสองฎีกาว่า จำเลยทั้งสองไม่ได้สมคบกันนั้น เห็นว่า แม้จำเลยทั้งสองจะต่างเบิกความเป็นพยาน แต่พฤติการณ์ที่จำเลยทั้งสองร่วมกันหลอกให้โจทก์ลงลายมือชื่อในแบบพิมพ์สัญญาจะซื้อขายที่ดินหรือสัญญาวางมัดจำที่ยังไม่ได้กรอกข้อความแล้วร่วมกันนำไปกรอกข้อความเท็จและนำมาฟ้องโจทก์ เห็นได้ว่าจำเลยทั้งสองเบิกความเท็จโดยมีเจตนาเดียวกันเพื่อสนับสนุนคำฟ้องของจำเลยที่ ๑ ให้จำเลยที่ ๑ ชนะโจทก์ในคดีดังกล่าว มีลักษณะเป็นการแบ่งหน้าที่กัน จึงเป็นตัวการร่วมกันกระทำความผิด ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาว่าจำเลยทั้งสองมีความผิดฐานร่วมกันเบิกความเท็จมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาข้อนี้ของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น แต่ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาว่าจำเลยที่ ๒ กระทำความผิดหลายกรรม

นั้น เห็นว่า จำเลยที่ ๒ เบิกความโดยมีเจตนาเดียวกันเพื่อให้จำเลยที่ ๑ ชนะโจทก์ในคดีก่อน การกระทำของจำเลยที่ ๒ จึงเป็นความผิดกรรมเดียว ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้คู่ความไม่ฎีกาศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕

พิพากษาแก้เป็นว่า การกระทำของจำเลยที่ ๒ เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายบทเดียวกัน แต่ละบทมีโทษเท่ากัน ให้ลงโทษจำคุกจำเลยที่ ๒ มีกำหนด ๓ ปี นอกจากนี้แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

๔) คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๖๒๒/๒๕๕๘ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้โดยคู่ความไม่ได้แย้งกันว่า ก่อนเกิดเหตุจนถึงขณะเกิดเหตุ มีคณะบุคคลซึ่งปกปิดวิธีดำเนินการและมีความมุ่งหมายเพื่อการอันมิชอบด้วยกฎหมาย สมคบกันก่อตั้งขบวนการก่อการร้าย มีวัตถุประสงค์เพื่อแบ่งแยกจังหวัดปัตตานี จังหวัดยะลา จังหวัดนราธิวาส และบางอำเภอของจังหวัดสงขลา ออกจากราชอาณาจักรไทย โดยสะสมกำลังพลและอาวุธ สมคบกันเพื่อก่อการร้ายโดยลอบฆ่าเจ้าหน้าที่ของรัฐ ลอบวางระเบิดเพื่อให้เกิดความหวาดกลัวในหมู่ประชาชน วันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๓ เจ้าหน้าที่ทหาร เจ้าพนักงานตำรวจและเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองพบฐานปฏิบัติการของกลุ่มผู้ก่อความไม่สงบบนเทือกเขาตะเว ที่เกิดเหตุ พบอาวุธปืนลูกซอง ๒ กระบอก พร้อมกระสุนปืนลูกซองหลายนัด เครื่องกระสุนปืน ขนาด ๔๐ มม. หรือกระสุนปืน เอ็ม ๒๐๓ จำนวน ๑ ลูก กระสุนปืนขนาด ๗.๖๒ มม. ๑ นัด เครื่องวิทยุ โทรคมนาคม ๑ เครื่อง วัตถุระเบิด อุปกรณ์ประกอบระเบิดหลายรายการ และสิ่งของเครื่องใช้จำนวนมาก วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๓ เจ้าหน้าที่สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ไปตรวจเก็บวัตถุพยานบนเทือกเขาตะเวที่เกิดเหตุ มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ข้อแรกว่า จำเลยกระทำความผิดฐานเป็นอั้งยี่และร่วมกันก่อการร้ายตามฟ้องหรือไม่ โจทก์มีพยานตำรวจตรีเอกพล เบิกความว่า พยานเป็นผู้บังคับบัญชาของหน่วยปฏิบัติการร่วม ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ทหาร เจ้าพนักงานตำรวจและเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองขึ้นลาดตระเวนตรวจค้นบนเทือกเขาตะเวที่เกิดเหตุ พบอาวุธยุทโธปกรณ์จำนวนมาก ข้าวของเครื่องใช้ของผู้ก่อความไม่สงบ รวมทั้งหมวกไหมพรมสีเขียว ผลการตรวจดีเอ็นเอหรือสารพันธุกรรมโดยเจ้าหน้าที่สถาบันนิติวิทยาศาสตร์พบว่าหมวกไหมพรมสีเขียวดังกล่าวมีสารพันธุกรรมตรงกับสารพันธุกรรมของจำเลย ร้อยตำรวจโทปิยะเชษฐ์ เจ้าหน้าที่สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ เบิกความว่า วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๓ พยานกับเจ้าหน้าที่สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ รวม ๙ คน ขึ้นไปตรวจเก็บวัตถุพยานบนเทือกเขาตะเว จากการสังเกตข้าวของเครื่องใช้ผ่านการใช้มาไม่นาน พยานจะเก็บสารพันธุกรรมหรือลายพิมพ์นิ้วมือแฝงจากวัตถุพยานที่พบในที่เกิดเหตุ วิธีการเก็บ หากวัตถุพยานใดสามารถเก็บโดยใช้สำลีเช็ดก็จะตรวจเก็บในขณะนั้น หากไม่สามารถตรวจเก็บได้ในที่เกิดเหตุก็จะตรวจเก็บใส่ซองของสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ปิดผนึก แล้วพยานจะลงลายมือชื่อกำกับการปิดผนึก รวมทั้งบันทึกชื่อผู้ตรวจเก็บ สถานที่พบและสิ่งของที่บรรจุไว้บนหีบห่อดังกล่าวด้วย มีการตรวจเก็บหมวกไหมพรมได้หลายใบ และพบสารพันธุกรรมของจำเลยที่หมวกไหมพรมสีเขียว พยานทราบว่าจำเลยเคยถูกควบคุมตัวและเก็บตัวอย่างสารพันธุกรรมไว้ในสารบบตั้งแต่ปี ๒๕๕๒ สิบเอกชัยณรงค์ เบิกความว่า ก่อนเกิดเหตุมีการตรวจค้นบ้านยายจำเลย ๒ ครั้ง ครั้งแรกเป็นวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๕๒ หน่วยลาดตระเวนพบเห็นคนถืออาวุธปืนวิ่งออกจากยุงข้าวหลังบ้านยายจำเลย แต่ไม่สามารถจับคนดังกล่าวได้ วันดังกล่าวพบจำเลย พยานจึงส่งจำเลยไปที่ค่ายอิงคยุทธบริหาร ก่อนปล่อยจำเลยไปได้มีการเก็บสารพันธุกรรมของจำเลยไว้ ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๓ เจ้าหน้าที่ทหาร เจ้า

พนักงานตำรวจ และเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองเข้าตรวจค้นบ้านยายจำเลยอีกครั้ง พบกระสุนปืนและซองกระสุนปืนเอ็ม ๑๖ เห็นว่า การตรวจเก็บวัตถุพยานในที่เกิดเหตุกระทำโดยเจ้าหน้าที่สถาบันนิติวิทยาศาสตร์โดยเฉพาะเพียงฝ่ายเดียว ซึ่งกระทำอย่างรัดกุม ทั้งนี้เชื่อว่าเป็นการป้องกันการสืบเปลี่ยนหรือเพิ่มเติมวัตถุพยานที่ตรวจเก็บได้ วัตถุพยานใดสามารถตรวจเก็บสารพันธุกรรมหรือลายพิมพ์นิ้วมือแฝงในที่เกิดเหตุได้ก็จะตรวจเก็บในขณะนั้น วัตถุพยานใดไม่สามารถตรวจเก็บในที่เกิดเหตุได้ก็จะบรรจุของของสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ ปิดผนึก แล้วร้อยตำรวจโทปิยะเชษฐเจ้าหน้าที่สถาบันนิติวิทยาศาสตร์จะลงลายมือชื่อกำกับกับการปิดผนึก รวมทั้งบันทึกชื่อผู้ตรวจเก็บ สถานที่พบและสิ่งของที่บรรจุในหีบห่อ สถานที่เกิดเหตุที่ไปตรวจเก็บวัตถุพยานอยู่บนเทือกเขาตะเว ซึ่งอยู่ในป่าลึก ต้องใช้เวลาเดินทางเข้าไปประมาณ ๒ ชั่วโมง เมื่อนำสารพันธุกรรมที่ได้จากหมวกไหมพรมสีเขียวของกลางไปเปรียบเทียบกับสารพันธุกรรมของจำเลยที่ตรวจเก็บไว้เมื่อปี ๒๕๕๒ ขณะมีการควบคุมตัวจำเลยในครั้งที่ไปตรวจค้นบ้านยายจำเลยครั้งแรก พบว่ามีสารพันธุกรรมตรงกัน และเมื่อมีการตรวจค้นบ้านยายจำเลยอีกครั้งเมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๓ พบกระสุนปืนและซองกระสุนปืนเอ็ม ๑๖ กับพบบัตรประจำตัวประชาชนของจำเลยดังที่ร้อยตำรวจเอกนเรศ พนักงานสอบสวนเบิกความด้วย จำเลยยอมรับว่าหมวกไหมพรมดังกล่าวเป็นของจำเลย แต่อ้างว่าหมวกดังกล่าวถูกเจ้าหน้าที่ยึดไปพร้อมเสื้อผ้าและบัตรประจำตัวประชาชนของจำเลยนั้น เห็นว่า ในวันดังกล่าวเจ้าหน้าที่เข้าตรวจค้นพบอาวุธปืน ซองกระสุนปืนเอ็ม ๑๖ พร้อมบัตรประจำตัวประชาชนของจำเลย เจ้าหน้าที่ย่อมมุ่งประสงค์จะดำเนินคดีแก่จำเลยเกี่ยวกับอาวุธปืนและซองกระสุนปืนดังกล่าวซึ่งอยู่กับบัตรประจำตัวประชาชนของจำเลย พยานหลักฐานที่จะพิสูจน์ความผิดของจำเลยจึงอยู่ที่อาวุธปืน ซองกระสุนปืนและบัตรประจำตัวประชาชนดังกล่าว จึงไม่มีเหตุผลใดที่เจ้าหน้าที่จะยึดหมวกไหมพรมของกลางพร้อมเสื้อผ้าของจำเลย ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับความผิดฐานมีอาวุธปืนดังกล่าวไปเป็นพยานหลักฐานด้วย อีกทั้งจำเลยและนางสาวซาก็ระแวง พยานจำเลยก็เบิกความแตกต่างกันเกี่ยวกับสถานที่ตรวจยึดหมวกไหมพรมดังกล่าว โดยจำเลยอ้างเจ้าหน้าที่ยึดไปจากบ้านจำเลย แต่นางสาวซาก็ระแวงว่ายึดไปจากบ้านยายจำเลย คำพยานจำเลยจึงเป็นพิรุธ ไม่มีน้ำหนักควรแก่การรับฟัง พยานหลักฐานโจทก์มีน้ำหนักเพียงพอให้ฟังได้ว่าเจ้าหน้าที่ตรวจยึดหมวกไหมพรมของกลางจากเทือกเขาตะเว อันเป็นฐานปฏิบัติการของกลุ่มผู้ก่อความไม่สงบ เป็นข้อบ่งชี้ว่าจำเลยร่วมกับขบวนการก่อความไม่สงบ และแม้จะไม่พบสารพันธุกรรมหรือลายพิมพ์นิ้วมือแฝงของจำเลยที่วัตถุพยานรายการอื่นก็น่าเชื่อว่าเป็นเพราะฐานปฏิบัติการดังกล่าวเพิ่งตั้งขึ้นไม่นานดังที่ร้อยตำรวจโทปิยะเชษฐเจ้าหน้าที่สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ซึ่งขึ้นไปเก็บวัตถุพยานบนเทือกเขาตะเวที่เกิดเหตุเบิกความว่า จากการสังเกตเห็นว่าข้าวของเครื่องใช้บนฐานปฏิบัติการผ่านการใช้มาไม่นาน จำเลยจึงอาจขึ้นไปบนฐานไม่กี่ครั้งและยังไม่ได้เกี่ยวข้องกับวัตถุพยานรายการอื่น ส่วนที่จำเลยให้ถ้อยคำต่อสืบเอกชัยณรงค์ว่าจำเลยขึ้นไปประกอบอาหารให้ผู้ก่อความไม่สงบ ก็อาจเป็นข้ออ้างของจำเลยเท่านั้น การไม่พบลายพิมพ์นิ้วมือแฝงหรือสารพันธุกรรมของจำเลยที่วัตถุพยานอื่นจึงหาเป็นข้อพิรุธไม่ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยกระทำความผิดฐานเป็นอั้งยี่และร่วมกันก่อการร้ายตามฟ้อง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๙ พิพากษายกฟ้องนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้น

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ข้อต่อไปว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันหรือไม่ เห็นว่า ความผิดฐานเป็นอั้งยี่ จำเลยกระทำความผิดโดยเป็นสมาชิกของคณะบุคคลซึ่งปกปิดวิธีดำเนินการ และมีความมุ่งหมายเพื่อการอันมิชอบด้วยกฎหมาย ส่วนความผิดฐานก่อการร้ายนั้น จำเลยร่วมกระทำความผิดด้วยการสะสมกำลังพลและอาวุธ จัดหาหรือรวบรวมทรัพย์สิน ให้หรือรับการฝึกการก่อการร้าย เตรียมการอื่นใดหรือ

สมคบกันเพื่อก่อการร้าย การกระทำความผิดทั้งสองฐานดังกล่าว แม้จำเลยจะได้กระทำในช่วงเวลาเดียวกัน แต่การกระทำความผิดนั้นเป็นการกระทำคนละอย่างแตกต่างกันและต่างกรรมต่างวาระกัน ทั้งเจตนาและความมุ่งหมายในการเป็นอั้งยี่และการก่อการร้ายก็เป็นคนละอย่างต่างกัน การกระทำความผิดของจำเลยในความผิดฐานเป็นอั้งยี่และก่อการร้ายจึงเป็นความผิดต่างกรรมต่างวาระกัน มิใช่เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ฎีกาโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้นเช่นกัน

พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๕/๒ (๒) ประกอบมาตรา ๘๓, ๒๐๙ วรรคแรก การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ฐานเป็นอั้งยี่ จำคุก ๓ ปี ฐานร่วมกันก่อการร้าย จำคุก ๕ ปี รวมจำคุก ๘ ปี

๕) คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๒๐/๒๕๖๑ คดีนี้แม้จะไม่มีประจักษ์พยานขณะจำเลยที่ ๒ ใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายก็ตาม แต่พยานหลักฐานของโจทก์ซึ่งประกอบด้วยบันทึกคำรับสารภาพของจำเลยที่ ๒ คำให้การรับสารภาพของจำเลยที่ ๒ ในชั้นสอบสวนพยานบุคคลแวดล้อมกรณี วัตถุพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ที่สอดคล้องเชื่อมโยงเป็นลำดับ ทั้งมีรายละเอียดเอกสารจากหน่วยงานต่าง ๆ ลำดับเหตุการณ์ไว้ทุกขั้นตอนยากที่จะปรุงแต่งขึ้นได้ พยานหลักฐานของจำเลยที่ ๒ ที่อ้างว่าขณะเกิดเหตุอยู่ที่อื่นไม่ได้อยู่ในที่เกิดเหตุก็ดี ถูกทำร้ายจนต้องรับสารภาพก็ดี ไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยที่ ๒ กระทำความผิดตามฟ้องในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๓, ๕๔, ๙๐, ๙๑, ๙๒, ๒๘๘, ๓๗๑ (เดิม) และ พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐ มาตรา ๗, ๘ ทวิ วรรคหนึ่ง, ๗๒ วรรคหนึ่ง, ๗๒ ทวิ วรรคสอง

๖) คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๐๓๓/๒๕๖๒ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า ก่อนเกิดเหตุมีคณะบุคคลซึ่งใช้ชื่อว่า "ขบวนการกู้ชาติรัฐปัตตานี" อันเป็นคณะบุคคลที่ปกปิดวิธีการและมีความมุ่งหมายเพื่อแบ่งแยกดินแดน ยึดอำนาจปกครองของรัฐในจังหวัดปัตตานี จังหวัดยะลา จังหวัดนราธิวาส และบางอำเภอของจังหวัดสงขลา อันเป็นส่วนหนึ่งของราชอาณาจักรไทย แล้วจัดตั้งเป็นประเทศหรือรัฐใหม่ มีอำนาจอธิปไตยเป็นของตนเอง เรียกว่า "รัฐปัตตานีหรือปัตตานีดารุสสลาม" โดยมีการก่อการร้ายร่วมกันฝึกฝนการก่อการร้าย การใช้อาวุธปืน การก่อความไม่สงบในรูปแบบต่างๆ สละกำลังพลหรืออาวุธเพื่อใช้ก่อการร้าย กระทำการเพื่อก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิต หรือความเสียหายแก่ทรัพย์สินของรัฐหรือบุคคลอื่น ฆ่าและพยายามฆ่าเจ้าพนักงานของรัฐและประชาชนผู้บริสุทธิ์เพื่อสร้างความปั่นป่วนให้เกิดความกลัวในหมู่ประชาชน บีบบังคับให้รัฐบาลไทยแบ่งแยกดินแดนตามที่ต้องการ ก่อนเกิดเหตุคดีนี้เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๑ ร้อยโทถนอมพงษ์ ผู้บังคับกองร้อยทหารราบที่ ๑๕๒๒ เดินทางไปปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ขณะไปถึงบริเวณสะพานคู่ บ้านตะโลเว หมู่ที่ ๙ ตำบลปะแต อำเภอยะหา จังหวัดยะลา ถูกคนร้ายข่มขู่โจมตีทำให้กำลังพลเสียชีวิต ๑ คน หลังจากนั้นมีการประชุมร่วมกันระหว่างชุดของร้อยโทไพรัตน์ ผู้บังคับกองร้อยทหารพรานที่ ๔๗๑๖ ผู้เสียหาย กับชุดของร้อยโทถนอมพงษ์ เพื่อออกติดตามคนร้าย เมื่อชุดของผู้เสียหายเดินทางไปถึงจุดเกิดเหตุพบกลุ่มคนร้ายอยู่ที่เพิงพักจึงเกิดการยิงต่อสู้กัน จากนั้นคนร้ายหลบหนีไป หลังเกิดเหตุเจ้าพนักงานตรวจยึดสิ่งของ ๒๕ รายการ ไว้เป็นของกลาง อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และอุปกรณ์ประกอบวัตถุระเบิดของกลางเป็นอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนและวัตถุระเบิดตามกฎหมาย ส่วนวัตถุระเบิดเป็นชนิดที่นายทะเบียนไม่ออกใบอนุญาตให้ได้ และอุปกรณ์ประกอบวัตถุ

ระเบิดของกลางสามารถประกอบรวมกันเป็นวัตถุระเบิดได้ วิทยุสื่อสารของกลางเป็นวิทยุคมนาคมตามกฎหมายที่สามารถใช้งานได้ และเจ้าพนักงานไม่เคยออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ใดมาก่อน พนักงานสอบสวนตรวจสอบการได้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนพบว่าจำเลยไม่เคยได้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนมาก่อน พนักงานสอบสวนยื่นคำร้องขอออกหมายจับจำเลยกับพวก ต่อมาจำเลยถูกควบคุมตัวตามพระราชบัญญัติกฎอัยการศึก พ.ศ.๒๔๕๗ พนักงานสอบสวนจึงไปขอรับตัวจำเลยมาดำเนินคดีโดยแจ้งข้อกล่าวหาในชั้นจับกุมเป็นคดีนี้ จำเลยให้การปฏิเสธ ชั้นสอบสวนพนักงานสอบสวนทำการสอบสวนจำเลยโดยแจ้งข้อกล่าวหาเช่นเดียวกับชั้นจับกุมต่อหน้าทนายความ จำเลยยังคงให้การปฏิเสธ

คงมีปัญหาต้องวินิจฉัยในชั้นนี้ว่า จำเลยกระทำความผิดฐานร่วมกันสะสมกำลังพลหรืออาวุธหรือสมคบกันเพื่อก่อการร้าย และฐานร่วมกันพยายามฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๙ หรือไม่ เห็นว่า พันตรีไพรัตน์ผู้เสียหายและสิบเอกมะตอเฮ พยานโจทก์ทั้งสองเบิกความเป็นลำดับชั้นตอนมีเหตุเชื่อมโยงกันตั้งแต่หลังจากที่พันโทถนอมพงษ์กับพวกถูกผู้ก่อความไม่สงบในพื้นที่ชุ่มโจมตี ผู้เสียหายเรียกสายข่าวมาสอบถามทราบว่าเป็นกลุ่มของนายมะกะตาร์ พร้อมทั้งแจ้งตำแหน่งของฐานปฏิบัติการและวาดแผนที่ให้ จึงร่วมวางแผนกับชุดของพันโทถนอมพงษ์และออกเดินทางไปยังจุดที่รับแจ้งก็พบกับกลุ่มคนร้ายกับฐานปฏิบัติการตามที่ได้รับแจ้ง ซึ่งพื้นที่ดังกล่าวเป็นภูเขาสูงเดินทางเข้าไปลำบากและอันตราย หากไม่ได้รับแจ้งจากสายข่าวจริงคงเป็นการยากที่จะไปพบฐานปฏิบัติการดังกล่าว ครั้นเมื่อพบฐานปฏิบัติการแล้วพยานทั้งสองไปชุ่มดูพบกลุ่มคนร้ายในลักษณะมีอาวุธครบมือไม่น้อยกว่า ๕ คน พยานทั้งสองเบิกความยืนยันว่า กลุ่มคนร้ายที่พยานจำได้คือ จำเลย นายมะกะตาร์ นายแวงสุโฮตี นายรุตสลาม เนื่องจากจำเลยกับพวกมีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับกลุ่มผู้ก่อความไม่สงบในพื้นที่ โดยเฉพาะสิบเอกมะตอเฮเบิกความว่า ก่อนออกปฏิบัติการผู้เสียหายจะนำภาพถ่ายของคนร้ายซึ่งเป็นเป้าหมายที่จะเข้าไปพิสูจน์ทราบมาให้ดูตามที่สายข่าวแจ้งก่อนทุกครั้ง วันเกิดเหตุสิบเอกมะตอเฮนำสำเนาภาพถ่ายของคนร้ายติดตัวไปด้วยแล้วนำออกมาดู และจำได้ว่าแต่ละคนเป็นใครบ้าง จากนั้นมีการชุ่มดูเหตุการณ์อยู่นานประมาณ ๑๕ ถึง ๒๐ นาที จนมั่นใจว่าคนร้ายกลุ่มดังกล่าวคือเป้าหมายที่ผู้เสียหายแจ้งมา ประกอบกับขณะนั้นเป็นเวลากลางวันมีแสงสว่างจากดวงอาทิตย์มองเห็นหน้ากันได้ชัดเจนและคนร้ายกลุ่มดังกล่าวไม่ได้ปิดบังใบหน้า ทั้งตามภาพถ่ายที่เกิดเหตุก็ปรากฏว่าบริเวณที่เกิดเหตุไม่ได้เป็นป่าทึบมากนัก หลังจากนั้นพยานทั้งสองกับพวกเกิดการยิงปะทะกับกลุ่มของจำเลยและพวกประมาณ ๑๐ นาที จำเลยกับพวกหลบหนีไปทางร่องน้ำด้านข้างนาซึ่งมีลักษณะเป็นฐานปฏิบัติการ ผู้เสียหายให้ผู้ใต้บังคับบัญชาเข้าควบคุมพื้นที่และประสานให้ชุดของพันโทถนอมพงษ์กับพวกช่วยควบคุมพื้นที่ โดยพันโทถนอมพงษ์พยานโจทก์เบิกความยืนยันว่า เมื่อกลุ่มคนร้ายหลบหนีไปแล้ว มีเจ้าหน้าที่นิติวิทยาศาสตร์เข้าไปตรวจพื้นที่ได้พบบัตรประจำตัวประชาชนของจำเลยและบัตรประกันสุขภาพของจำเลย ซึ่งสอดคล้องกับคำเบิกความของพันตำรวจโทโอฬาร พนักงานสอบสวนในเบื้องต้นว่าพยานร่วมกับเจ้าหน้าที่ทหารและเจ้าหน้าที่ตรวจพิสูจน์หลักฐานไปตรวจที่เกิดเหตุ พบบัตรประจำตัวประชาชนของจำเลยอยู่ในขนา โดยพยานทำบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุระบุในข้อ ๑๒ ว่า ตรวจยึดบัตรประจำตัวประชาชนของจำเลยและนายอัฒลลาะห์ตอกอยู่ในที่เกิดเหตุ แต่ได้สอบถามเจ้าหน้าที่ชุดที่เข้าไปปะทะกับคนร้ายทราบว่ามีการนำบัตรประจำตัวประชาชนดังกล่าวมาจากกระเปาะแล้ววางไว้เพื่อถ่ายรูป โดยเจ้าหน้าที่ใส่ถุงมือเพื่อป้องกันการปนเปื้อนดีเอ็นเอพร้อมทั้งส่งไปตรวจพิสูจน์ดีเอ็นเอพร้อมกับของกลางอื่น ที่จำเลยเบิกความอ้างว่า บัตรประจำตัว

ประชาชนของจำเลยสูญหายไป จำเลยจึงไปแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธรปะแตแล้วไปทำบัตรประจำตัวประชาชนใหม่ นั่น เป็นเพียงคำกล่าวอ้างลอย ๆ โดยไม่มีหลักฐานการแจ้งความมาแสดงในชั้นพิจารณา หากจำเลยมิได้ร่วมอยู่ในกลุ่มคนร้ายในวันเกิดเหตุ เจ้าหน้าที่จะตรวจยึดมาเป็นของกลางได้อย่างไร และโจทก์ยังมีพยานโจทก์ที่รับสำนวนการสอบสวนมาจากพันตำรวจโทโอฬารเป็นพยานเบิกความรับรองว่า พยานได้สอบปากคำผู้เสียหายและสืบเอกมะตอเฮไว้ และมีรายละเอียดว่า ผู้เสียหายและสืบเอกมะตอเฮยืนยันว่า กลุ่มคนร้ายที่ใช้อาวุธปืนยิงใส่ผู้เสียหายและสืบเอกมะตอเฮ คือ จำเลย นายแวสุโฮตี นายอับดุลละห์ นายรุสลาม และนายสาฮารีดิง กับซึ่งภาพจำเลยกับพวกไว้ จึงเชื่อว่าผู้เสียหายและสืบเอกมะตอเฮจำหน้าจำเลยกับพวกได้จริง พยานโจทก์ดังกล่าวต่างเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติราชการไปตามหน้าที่ ทั้งไม่เคยรู้จักจำเลยเป็นการส่วนตัวมาก่อน จึงไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าจะกลั่นแกล้งหรือใส่ร้ายจำเลยแต่ประการใด เชื่อว่าพยานโจทก์เบิกความไปตามข้อเท็จจริงที่รู้เห็นและทราบมาตามความสัตย์จริง อีกทั้งโจทก์มีร้อยเอกจิรายุทธ์ เจ้าหน้าที่ผู้ซักถามเป็นพยานเบิกความว่า จำเลยให้ถ้อยคำว่า จำเลยเคยถูกเชิญตัวมาที่ศูนย์ซักถามครั้งหนึ่งแล้วมีการปล่อยตัวไป ต่อมาในปี ๒๕๕๑ นายแวสุโฮตีมาชวนจำเลยเข้าไปร่วมกับกลุ่มขบวนการก่อการร้ายอีกครั้ง หลังจากที่จำเลยเข้าร่วมก็ไปพักอาศัยอยู่ที่บริเวณเขาอุเบ็ง ตำบลปะแต อำเภอยะหา จังหวัดยะลา ระหว่างนั้นได้มีการฝึกภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ มีสมาชิกเข้าร่วมฝึกหลายคน และจำเลยให้ข้อมูลว่าซุกซ่อนอาวุธปืนลูกซองในสวนยางพาราในพื้นที่บ้านคลองตาทา หมู่ที่ ๕ ตำบลบาโหย อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา ต่อมาวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ เจ้าหน้าที่ศูนย์ซักถามกับหน่วยในพื้นที่และเจ้าพนักงานตำรวจไปพิสูจน์ทราบ พบอาวุธปืนลูกซองยาว ๕ นัด หมายเลขปืน L ๑๑๓๙๓ พร้อมกระสุนปืนลูกซอง ๑๕ นัด ในการซักถามไม่มีการบังคับหรือทำร้าย ซึ่งการที่จำเลยให้ถ้อยคำต่อผู้ดำเนินกรรวิธีซักถามในฐานะผู้ถูกดำเนินการหรือผู้ต้องสงสัยในฐานะพยานมิใช่คำให้การของผู้ถูกจับที่ไว้ก่อนพนักงานสอบสวนเพราะขณะนั้นจำเลยยังไม่ได้ถูกจับกุม กรณีไม่อยู่ในบังคับตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๔ วรรคสี่ คำรับและถ้อยคำอื่นของจำเลยจึงไม่ต้องห้ามรับฟังตามบทบัญญัติมาตราดังกล่าว ทั้งการสอบปากคำโดยผู้ดำเนินการก็เป็นการปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่โดยชอบ และเป็นการสอบปากคำจำเลยในเบื้องต้นเท่านั้น บันทึกผลการดำเนินตามกรรวิธีและถ้อยคำจำเลยรวมทั้งอาวุธปืนลูกซองยาวพร้อมกระสุนปืนของกลางที่ตรวจยึดได้ จึงเป็นพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นและได้มาโดยชอบ ทั้งการตรวจร่างกายจำเลย และการรายงานว่าร่างกายปกติตามใบสำคัญความเห็นแพทย์ หากจำเลยมิได้ให้ถ้อยคำดังกล่าวจริง ร้อยเอกจิรายุทธ์คงไม่สามารถบันทึกข้อความขึ้นมาเองได้เพราะเหตุการณ์ดังกล่าวอยู่ในความรู้เห็นของจำเลยแต่เพียงผู้เดียว จึงเชื่อว่าจำเลยให้ถ้อยคำด้วยความสมัครใจและร้อยเอกจิรายุทธ์ได้อ่านข้อความให้จำเลยฟังแล้ว ก่อนที่จำเลยจะลงลายมือชื่อในเอกสารดังกล่าว จึงหาเป็นพยานหลักฐานที่ได้มาโดยไม่ชอบดั่งที่จำเลยฎีกาไม่ นอกจากนี้โจทก์ยังมีร้อยตำรวจโทหญิงอลิษา ผู้ตรวจพิสูจน์สารพันธุกรรม (ดีเอ็นเอ) เป็นพยานเบิกความรับรองว่า เกี่ยวกับคดีนี้ทางสถานีตำรวจภูธรปะแตได้ส่งเย็บุกระพุงแก้มของจำเลยมาให้พยานตรวจพิสูจน์ดีเอ็นเอว่ามีรูปแบบดีเอ็นเอแบบใด และเหมือนกับดีเอ็นเอในฐานข้อมูลของศูนย์พิสูจน์หลักฐาน ๑๐ หรือไม่ โดยมีการตรวจดีเอ็นเอจำนวน ๑๖ ตำแหน่ง เมื่อตรวจเปรียบเทียบกับดีเอ็นเอในฐานข้อมูลแล้ว พบว่าดีเอ็นเอของจำเลยเข้าได้กับปากขวดน้ำดื่มของกลางรายการที่ ๓ ที่ส่งมาตรวจพิสูจน์ ซึ่งนำส่งโดยสถานีตำรวจภูธรกาบัง และยังตรงกับรายงานการตรวจพิสูจน์ของสถานีตำรวจภูธรปะแต ตรงกับก้นกรองบุหรี แปรงสีฟัน หมวกของกลาง ซึ่งของกลางดังกล่าวถูกยึดมาเป็นของกลางในคดีที่มีการก่อความไม่

สงบในพื้นที่มาก่อน โดยร้อยตำรวจโทหญิงอริษาเบิกความอธิบายว่า ดีเอ็นเอของบุคคลจะซ้ำกันได้มีด้วยกัน ๒ กรณี คือ กรณีเป็นฝาแฝดแท้เกิดจากไข่ใบเดียวกัน กับอีก ๑ กรณี คือ เหมือนกันโดยบังเอิญ ซึ่งการคำนวณดีเอ็นเอของจำเลยแล้ว พบว่ามีกรณีที่เป็นไปได้เพียง ๑ ใน ๑,๐๐๐ ล้านล้านคน แต่ปัจจุบันประชากรในโลกมีเพียง ๗,๐๐๐ ล้านคนเท่านั้น จึงเป็นไปได้ที่จะมีดีเอ็นเอของบุคคลอื่นเหมือนกับของจำเลย ทั้งการจัดเก็บและรับของกลาง จะมีการถ่ายรูปขณะรับของกลางว่าสมบูรณ์ถูกต้องครบถ้วนตามที่ส่งมาด้วย พยานโจทก์ปากนี้เป็นผู้เชี่ยวชาญและตรวจพิสูจน์ดีเอ็นเอมาแล้วเป็นเวลาหลายปี จึงเชื่อว่าพยานเบิกความไปตามหลักวิชาการทางการแพทย์ด้วยความเป็นจริง ที่จำเลยฎีกาอ้างว่า ผลการจัดเก็บและการตรวจดีเอ็นเอขาดความน่าเชื่อถือนั้น จำเลยก็ไม่มีพยานอื่นใดมาสืบหักล้างผลการตรวจดังกล่าวให้เห็นเป็นอย่างอื่นได้ เมื่อรับฟังประกอบคำเบิกความของผู้เสียหายและสืบเอกมะตอเฮพยานโจทก์ที่ยืนยันว่าจำเลยเป็นหนึ่งในคนร้ายที่ใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายและสืบเอกมะตอเฮ และหลังเกิดเหตุมีการตรวจยึดได้อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด อุปกรณ์การประกอบวัตถุระเบิด วิทยุสื่อสารและของกลางอื่นอีกหลายรายการภายในฐานปฏิบัติการตั้งวินิจัยข้างต้นแล้ว เชื่อว่าจำเลยกับพวก ร่วมกันสะสมกำลังพลหรืออาวุธหรือสมคบกันเพื่อก่อการร้าย พยานหลักฐานที่อยู่ของจำเลยไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานโจทก์ได้ พฤติการณ์ที่จำเลยกับพวกใช้อาวุธปืนยิงใส่ผู้เสียหายและสืบเอกมะตอเฮโดยประสงค์ต่อชีวิต แม้กระสุนปืนจะไม่ถูกผู้เสียหายและสืบเอกมะตอเฮ การกระทำของจำเลยย่อมเป็นความผิดฐานพยายามฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๙ พิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดทั้งสองฐานนั้นชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น ส่วนฎีกาของจำเลยข้ออื่น ๆ นั้นเป็นรายละเอียดปลีกย่อย ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยเพราะไม่ทำให้ผลแห่งคำพิพากษาเปลี่ยนแปลงไป

อนึ่ง คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องจำเลยกับพวกสมคบกันตั้งแต่ห้าคนขึ้นไปกระทำความผิดฐานก่อการร้าย โดยใช้กำลังประทุษร้าย พยายามฆ่าเจ้าพนักงานของรัฐซึ่งกระทำการตามหน้าที่ สะสมกำลังพลหรืออาวุธเพื่อก่อการร้าย กระทำการอื่นใดเพื่อก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิต หรือความเสียหายแก่ทรัพย์สินของรัฐ กระทำการอื่นใดเพื่อก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตหรือความเสียหายแก่ทรัพย์สินของรัฐหรือบุคคลอื่น ก่อให้เกิดหรือน่าจะเกิดความเสียหายทางเศรษฐกิจ อันเป็นการสมคบกันเพื่อก่อทำความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่บัญญัติไว้ในภาค ๒ แห่งประมวลกฎหมายอาญาและความผิดที่จำเลยกับพวกสมคบกันเพื่อก่อทำความผิดโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกอย่างสูงตั้งแต่สิบปีขึ้นไป และจำเลยกับพวก ร่วมกันสะสมกำลังพล อาวุธและทรัพย์สินเพื่อก่อการร้าย อันเป็นการบรรยายฟ้องให้ลงโทษจำเลยกับพวกฐานร่วมกันเป็นซ่องโจร และฐานร่วมกันสะสมกำลังพลหรืออาวุธหรือสมคบกันเพื่อก่อการร้ายในการกระทำความผิดเดียวกัน จึงเป็นการกระทำความผิดโดยมีเจตนาเดียวกัน อันถือเป็นการกระทำอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕

พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดฐานร่วมกันเป็นซ่องโจรและความผิดฐานร่วมกันสะสมกำลังพลหรืออาวุธหรือสมคบกันเพื่อก่อการร้าย เป็นการกระทำความผิดอันเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันสะสมกำลังพลหรืออาวุธหรือสมคบกันเพื่อก่อการร้าย ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๙

๗) คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๓๕๔/๒๕๖๒ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นที่คู่ความไม่ได้โต้แย้งกันรับฟังเป็นยุติว่า ผู้เสียหายที่ ๑ เป็นบุตรของโจทก์ร่วมซึ่งเป็นผู้เสียหายที่ ๒ ขณะเกิดเหตุตามฟ้องข้อ ๑.๑ ผู้เสียหายทั้งสองกับน้องของผู้เสียหายที่ ๑ อีก ๒ คน และจำเลยพักอาศัยอยู่ด้วยกันที่บ้านพัก สำหรับความผิดตามฟ้องข้อ ๑.๒ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์และโจทก์ร่วมไม่อุทธรณ์ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ส่วนความผิดตามฟ้องข้อ ๑.๓ และข้อ ๑.๔ เฉพาะฐานร่วมกันกระทำความผิดก่อกายยังไม่เกินสิบสามปีอันมีลักษณะเป็นการโหมเด็กหญิง ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษายกฟ้อง และสำหรับความผิดตามฟ้องข้อ ๑.๔ เฉพาะฐานร่วมกันพาเด็กก่อกายยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ มีได้วินิจฉัย และมีได้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานนี้มาด้วย ต้องถือว่าศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษายกฟ้อง โจทก์และโจทก์ร่วมไม่ฎีกา จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๑

คงมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยกระทำความผิดฐานกระทำความผิดก่อกายยังไม่เกินสิบสามปีตามฟ้องข้อ ๑.๑ ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ ๑ เป็นเด็กอายุเพียง ๘ ปีเศษ ส่วนจำเลยอายุ ๑๗ ปีเศษ นับว่าอยู่ในวัยเจริญเติบโตมากกว่าผู้เสียหายที่ ๑ มาก การที่จำเลยจะสอดใส่อวัยวะเพศของจำเลยล่วงล้ำเข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหายที่ ๑ ย่อมไม่ใช่เรื่องที่จะกระทำได้ง่าย และหากมีการสอดใส่ล่วงล้ำเข้าไปแล้ว เยื่อพรหมจารีของผู้เสียหายที่ ๑ ก็น่าจะมีการฉีกขาด และมีเลือดออกที่อวัยวะเพศของผู้เสียหายที่ ๑ แต่ข้อเท็จจริงได้ความจากผู้เสียหายที่ ๑ เบิกความตอบคำถามค้านของทนายจำเลยว่า ขณะที่จำเลยนำอวัยวะเพศสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหายที่ ๑ ไม่มีเลือดออก และยังได้ความจากพนักงานสอบสวนว่า พยานได้ส่งตัวผู้เสียหายที่ ๑ ไปตรวจร่างกายที่สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ กระทรวงยุติธรรม และโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ซึ่งแพทย์ผู้ตรวจได้ทำรายงานความเห็นการตรวจชั้นสูตรบาดแผลของแพทย์ และผลการตรวจชั้นสูตรบาดแผลของแพทย์ไว้ตามลำดับ ซึ่งผลการตรวจร่างกายของผู้เสียหายที่ ๑ ปรากฏผลสอดคล้องตรงกันว่า เยื่อพรหมจารีปกติ ไม่มีการฉีกขาด ไม่พบร่องรอยและหลักฐานการมีเพศสัมพันธ์ ประกอบกับจำเลยนำสืบโต้แย้งอยู่ว่า จำเลยเพียงแค่นอนทับผู้เสียหายที่ ๑ และถูกลอยผู้กระชกหนึ่งเท่านั้น กรณีจึงไม่อาจรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยสามารถสอดใส่อวัยวะเพศของจำเลยล่วงล้ำเข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหายที่ ๑ ได้สำเร็จแล้ว อย่างไรก็ดี ข้อเท็จจริงได้ความจากผู้เสียหายที่ ๑ ว่า จำเลยบังคับให้ผู้เสียหายที่ ๑ อมอวัยวะเพศของจำเลยด้วย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ วินิจฉัยว่า คำเบิกความของผู้เสียหายที่ ๑ ในส่วนนี้เป็นการเบิกความตอบคำถามโจทก์ย้อนไปว่าก่อนจำเลยนำอวัยวะเพศสอดใส่เข้าไปภายในอวัยวะเพศของผู้เสียหายที่ ๑ จำเลยได้กระทำการใดก่อนหรือไม่ ในลักษณะเป็นคำถามนำเพื่อเตือนพยาน ทำให้คำพยานของผู้เสียหายที่ ๑ ส่วนนี้มีน้ำหนักให้รับฟังได้น้อยนั้น ศาลฎีกาเห็นว่า คำถามของโจทก์ที่ว่า ก่อนที่จำเลยจะนำอวัยวะเพศสอดใส่เข้าไปภายในอวัยวะเพศของผู้เสียหายที่ ๑ นั้น จำเลยได้กระทำการใดก่อนหรือไม่ เป็นคำถามที่มีได้ชี้แนะหรือกำหนดแนวทางให้ผู้เสียหายที่ ๑ ตอบ และมีได้เพียงแต่ให้ผู้เสียหายที่ ๑ ตอบว่าใช่หรือไม่ใช่เท่านั้น แต่ผู้เสียหายที่ ๑ จะตอบอย่างไรก็ได้ จึงมิใช่คำถามนำ คำเบิกความของผู้เสียหายที่ ๑ จึงมีน้ำหนักให้รับฟังได้ ทั้งยังสอดคล้องกับคำให้การชั้นสอบสวนของผู้เสียหายที่ ๑ ซึ่งผู้เสียหายที่ ๑ ให้การต่อหน้าผู้เสียหายที่ ๒ พนักงานอัยการ นักสังคมสงเคราะห์ และพนักงานสอบสวน โดยเรื่องดังกล่าวเป็นความเลวร้ายที่ผู้เสียหายที่ ๑ ถูกกระทำและได้รับความอับอาย ทั้งผู้กระทำเป็นผู้ที่พักอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกันเปรียบเสมือนญาติ จึงไม่มีเหตุผลใดที่ผู้เสียหายที่ ๑ จะให้การกลับแกล้งจำเลย เชื่อได้

ว่าผู้เสียหายที่ ๑ ให้การไปตามความจริงที่เกิดขึ้น พยานหลักฐานของโจทก์จึงมีน้ำหนักฟังได้ว่า จำเลยใช้อาวุธ
เพศของจำเลยกระทำล้วงล้ำเข้าไปในช่องปากของผู้เสียหายที่ ๑ เพื่อสนองความใคร่ของจำเลย อันเป็นการกระทำ
ความผิดฐานกระทำชำเรา การบังคับให้ผู้เสียหายที่ ๑ อมอวัยวะเพศของจำเลยเป็นส่วนหนึ่งในการกระทำของ
จำเลยตามที่โจทก์บรรยายในฟ้องข้อ ๑.๑ จึงขอที่จะลงโทษจำเลยฐานกระทำชำเราตามฟ้องได้ที่ศาลอุทธรณ์
ภาค ๑ วินิจฉัยว่า การกระทำของจำเลยเป็นเพียงการกระทำอนาจาร และลงโทษในความผิดฐานดังกล่าวมานั้น ไม่
ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น

อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ได้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับ
ที่ ๒๗) พ.ศ.๒๕๖๒ มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๗๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา และให้ใช้ความใหม่
แทน แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องใช้กฎหมายเดิมซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำ
ความผิดบังคับแก่จำเลย

พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๗ วรรคสาม (เดิม) ขณะ
กระทำความผิดจำเลยอายุต่ำกว่าสิบแปดปี ลดมาตราส่วนโทษลงกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๕
จำคุก ๕ ปี ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ คงจำคุก ๓ ปี ๔ เดือน นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์
ภาค ๑

๘) คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๕๙/๒๕๖๓ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่โจทก์และจำเลยไม่ได้เถียงกัน
ในชั้นนี้ฟังได้เป็นที่ยุติว่าผู้เสียหายที่ ๑ และที่ ๒ เป็นสามีภริยา มีบุตรด้วยกัน ๓ คน คือ เด็กหญิง ๖. ผู้เสียหายที่ ๓
ขณะเกิดเหตุอายุ ๙ ปีเศษ เด็กหญิง ก. ผู้เสียหายที่ ๔ ขณะเกิดเหตุอายุ ๕ ปีเศษ และเด็กชาย ร. จำเลยและ
นางสาว ญ. เป็นสามีภริยา มีบุตรด้วยกัน ๓ คน ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายทั้งสี่พักอาศัยอยู่ด้วยกันที่บ้านเลขที่ ๑๒๖
ซึ่งเป็นบ้านของนาย ผ. และนาง อ. บิดามารดาของผู้เสียหายที่ ๒ และนางสาว ญ. นอกจากนี้ยังมีนางสาว ส.
ผู้พิการ กับนางสาว ม. อาศัยอยู่ในบ้านหลังดังกล่าวด้วย เดิมจำเลยและนางสาว ญ. ก็พักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ ๑๒๖
แต่ต่อมานาย ผ. ยกบ้านเลขที่ ๑๒๖/๑ และบอกรื้อให้จำเลยและนางสาว ญ. จำเลยและนางสาว ญ. จึงย้ายออกไป
พักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ ๑๒๖/๑ จนปัจจุบัน เมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ ผู้เสียหายที่ ๑ และที่ ๒ พา
ผู้เสียหายที่ ๓ และที่ ๔ ไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรกุยบุรีให้ดำเนินคดีแก่จำเลยในความผิด
ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตามกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกิน
สิบห้าปี และโดยปราศจากเหตุอันสมควร พรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองเพื่อ
การอนาจารพนักงานสอบสวนส่งตัวผู้เสียหายที่ ๓ และที่ ๔ ไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล ป. ชั้นสอบสวน
ผู้เสียหายที่ ๓ และที่ ๔ ให้การตามบันทึกคำให้การ วันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลย
ได้ ชั้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธ ร้อยตำรวจเอก บ. พนักงานสอบสวนไปตรวจที่เกิดเหตุ จัดทำบันทึกการตรวจ
สถานที่เกิดเหตุคดีอาญา แผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุถ่ายภาพที่เกิดเหตุคดีอาญา และให้ผู้เสียหายที่ ๓ และ
ที่ ๔ ซ้ำภาพถ่ายจำเลย

คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการแรกเป็นปัญหาข้อกฎหมายว่าตามบันทึกการแจ้งข้อ
กล่าวหาพนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาแก่จำเลยเพียงว่า เมื่อเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๙ ถึงเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๙

ต่อเนื่องกันจำเลยกระทำความผิดซ้ำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี โดยเด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม กระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีและพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยว่า เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๙ และระหว่างวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๙ เวลากลางวัน ถึงวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๖๐ จำเลยกระทำความผิดในวันเวลาตามฟ้อง ข้อ ๑.๑, ๑.๒, ๑.๙ และ ๑.๑๐ ทำให้จำเลยไม่เข้าใจข้อหาและพฤติการณ์ในการกระทำความผิดที่ถูกกล่าวหาในช่วงเวลาดังกล่าวการสอบสวนไม่ชอบ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยในความผิดตามฟ้อง ข้อ ๑.๑, ๑.๒, ๑.๙ และ ๑.๑๐ หรือไม่เห็นว่าที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๔ บัญญัติบังคับให้พนักงานสอบสวนต้องแจ้งข้อหาแก่ผู้ต้องหา นั้นมีเจตนารมณ์เพียงเพื่อให้ผู้ต้องหาทราบว่าจะถูกสอบสวนในเรื่องใดและทราบว่าการกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดโดยไม่จำต้องแจ้งทุกข้อหา ทุกตัวบทกฎหมายทุกมาตรา และทุกกระทงความผิดเสมอไป ดังนั้น แม้เดิมพนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยว่ากระทำความผิดในช่วงเวลาใดไว้แต่เมื่อสอบสวนแล้วปรากฏว่าจำเลยกระทำความผิดในช่วงเวลาอื่นด้วยก็สามารถทำการสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำในช่วงเวลาอื่นได้ คดีนี้เมื่อข้อเท็จจริงจากการสอบสวนได้ความเพิ่มเติมว่าจำเลยกระทำความผิดในช่วงวันเวลาอื่นที่ใกล้เคียงกับการกระทำความผิดที่ได้แจ้งข้อหาไว้เดิมย่อมถือได้ว่ามี การสอบสวนในความผิดที่จำเลยกระทำในช่วงวันเวลาอื่นโดยชอบแล้วประกอบกับชั้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธโดยไม่มีรายละเอียดแห่งการปฏิเสธและเพิ่งมาอ้างว่าจำเลยไม่เข้าใจข้อหาและพฤติการณ์ในการกระทำความผิดทำให้ไม่สามารถให้การและนำพยานหลักฐานมาต่อสู้คดีได้ถูกต้องหลังจากที่ศาลล่างทั้งสองมีคำพิพากษาแล้วกรณีไม่น่าเชื่อว่าจำเลยไม่เข้าใจข้อหาและพฤติการณ์ในการกระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้องโจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยในความผิดที่จำเลยกระทำในช่วงเวลาที่มีการสอบสวนได้ความเพิ่มเติมได้ ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้นคดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อไปว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลล่างทั้งสองหรือไม่ เห็นว่า การกระทำผิดฐานกระทำชำเราโดยปกติเป็นเรื่องที่รู้เห็นกันเฉพาะผู้กระทำและผู้ถูกกระทำเท่านั้นเป็นการยากที่หาผู้รู้เห็นเหตุการณ์โดยตรง จึงต้องอาศัยคำเบิกความของผู้เสียหายที่ ๓ และที่ ๔ ผู้ถูกกระทำเป็นสำคัญโดยใช้ผลการตรวจพิสูจน์ทางนิติวิทยาศาสตร์มาพิจารณาประกอบ ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ ๓ อายุ ๙ ปีเศษ ผู้เสียหายที่ ๔ อายุ ๕ ปีเศษ ขณะที่มาเบิกความผู้เสียหายที่ ๓ อายุ ๑๑ ปีเศษ ผู้เสียหายที่ ๔ อายุ ๗ ปีเศษ แม้ผู้เสียหายที่ ๓ และที่ ๔ ไม่ได้ให้การและเบิกความระบุถึงวันเวลาที่เกิดเหตุอย่างชัดเจนแต่ผู้เสียหายที่ ๓ และที่ ๔ เบิกความถึงช่วงเวลาที่เกิดเหตุว่าผู้เสียหายที่ ๓ และที่ ๔ ถูกจำเลยพาไปกระทำชำเราในช่วงวันเวลาใดบ้าง โดยผู้เสียหายที่ ๓ และที่ ๔ เบิกความถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเริ่มตั้งแต่ถูกจำเลยพาไปกระทำชำเราตั้งแต่ครั้งแรกและครั้งต่อมาเป็นลำดับขั้นตอนสมกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น ผู้เสียหายที่ ๓ และที่ ๔ ยังเป็นเด็กวัยเยาว์การถูกกระทำชำเราเป็นเรื่องที่ทำให้ผู้เสียหายที่ ๓ และที่ ๔ มีมลทินติดตัวตลอดชีวิตและทำให้บุคคลในครอบครัวได้รับความอับอายผู้เสียหายที่ ๓ และที่ ๔ ให้การเช่นนี้มาตั้งแต่ในชั้นสอบสวน ต่อหน้าพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการนักสังคมสงเคราะห์ และผู้เสียหายที่ ๑ ซึ่งเป็นมารดา โดยมีการใช้ตุ๊กตาเป็นอุปกรณ์ประกอบการซักถามด้วยที่ผู้เสียหายที่ ๓ และที่ ๔ ไม่ได้ระบุรายละเอียดของวันและเวลาที่เกิดเหตุอย่างชัดเจนอาจเป็นเพราะผู้เสียหายที่ ๓ และที่ ๔ เป็นเด็ก การที่ไปให้การชั้นสอบสวนและมาเบิกความในชั้นพิจารณาหลังจากเกิดเหตุแล้วหลายเดือนอาจทำให้หลงลืมรายละเอียดไปบ้าง และที่ผู้เสียหายที่ ๓ และที่ ๔ ไม่ได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้แก่ผู้ใดฟังหลังเกิดเหตุแต่ละครั้งนั้น ผู้เสียหายที่ ๓ ให้การในชั้นสอบสวนว่า เพราะกลัว

จำเลยจะไม่พาไปเที่ยว ส่วนผู้เสียหายที่ ๔ เบิกความตอบนายจำเลยถามค้านว่า เพราะกลัวจำเลย นอกจากนี้ โจทก์ยังมีพยานตำรวจโทหญิง บ. พนักงานสอบสวนเป็นพยานเบิกความว่า พยานเป็นผู้สอบปากคำผู้เสียหายที่ ๓ และที่ ๔ ร่วมกับพนักงานอัยการ นักสังคมสงเคราะห์ และผู้ปกครองของผู้ร้องทั้งสอง ชั้นสอบสวนผู้เสียหายที่ ๓ และที่ ๔ ให้การตามบันทึกคำให้การโดยมีการบันทึกภาพและเสียงไว้ในแผ่นซีดีบันทึกภาพและเสียงพยานเป็น เจ้าพนักงานของรัฐปฏิบัติกรตามหน้าที่ และขณะที่พยานเข้าเบิกความนายจำเลยไม่ได้ถามค้านให้เห็นว่าการ สอบคำให้การผู้เสียหายที่ ๓ และที่ ๔ ทำโดยมิชอบอย่างไรที่ศาลล่างทั้งสองเห็นว่าพยานหลักฐานโจทก์มีน้ำหนัก พังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยกระทำความผิดดั่งที่โจทก์ฟ้องและพิพากษาลงโทษจำเลยมานั้น ศาลฎีกาเห็น พ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น

อนึ่งระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาได้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๗) พ.ศ.๒๕๖๒ มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๗๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๓) พ.ศ.๒๕๕๘ และให้ใช้ความใหม่แทน แต่ กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงให้ใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลยตามประมวล กฎหมายอาญา มาตรา ๓ พิพากษายืน

๙) คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๗๗/๒๕๖๓ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลย ว่า กรณีมีเหตุสมควรลดโทษประหารชีวิตให้จำเลยเป็นจำคุกแทนหรือไม่ เห็นว่า แม้อคดีนี้จำเลยจะให้การรับ สารภาพ แต่คำรับสารภาพของจำเลยอันจะถือเป็นเหตุบรรเทาโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ ได้นั้น จะต้องเป็นกรณีที่ทำให้ความรู้แก่ศาลอันเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา ศาลจึงจะพิจารณาลดโทษที่ลงแก่จำเลยได้ การพิจารณาของศาลล่างทั้งสองในคดีนี้ปรากฏว่าโจทก์มีพยานหลักฐานทั้งพยานบุคคล พยานวัตถุและพยานพฤติ เหตุแวดล้อมแน่นหนามั่นคง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ที่พบสารพันธุกรรมของจำเลยที่ผ้าห่ม นวมซึ่งคลุมที่นอนของผู้ตาย ที่กางเกงขาสั้นของผู้ตายและเทปใสที่มีเส้นผมติดอยู่ และคราบอสุจิของจำเลยที่ปาก ช่องคลอดของผู้ตาย เป็นข้อบ่งชี้ให้เห็นว่าคนร้ายที่ข่มขืนกระทำชำเราและฆ่าผู้ตายจะเป็นใครอื่นไปไม่ได้นอกจาก จำเลย แม้โจทก์ไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่ศาลก็ได้อาศัยพยานหลักฐานของโจทก์ดังกล่าวเป็น ข้อสำคัญในการวินิจฉัยชี้ขาดข้อเท็จจริงและพิพากษาลงโทษจำเลยได้โดยไม่มีความจำเป็นต้องอาศัยคำรับสารภาพ ของจำเลยอีก ทั้งตามรูปคดีที่โจทก์นำสืบก็มีเหตุผลน่าเชื่อว่าจำเลยได้ให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนเพราะ จำนนต่อพยานหลักฐาน หากใช้รับสารภาพเพราะสำนึกในความผิดไม่ ดังนี้ คำรับสารภาพของจำเลยทั้งในชั้น สอบสวนและชั้นพิจารณาในกรณีเช่นนี้ ไม่ถือว่าเป็นการให้ความรู้แก่ศาลอันเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา จึงไม่มี เหตุบรรเทาโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ อันจะพึงลดโทษให้แก่จำเลยได้ ที่ศาลล่างทั้งสอง พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

๑๐) คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๐๑๔/๒๕๖๓ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ผู้เสียหายทั้งสามสืบเ็ดเป็นคนต่างด้าว สัญชาติเมียนมาเข้ามาและอยู่ในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ผู้เสียหายที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๕ ที่ ๗ ที่ ๘ และที่ ๙ เป็นเด็กอายุต่ำกว่า ๑๘ ปี โรงงานที่เกิดเหตุเลขที่ ๒๐๙/๑๓ ตั้งขึ้นและประกอบกิจการโรงงานจำพวกที่ ๓ โดย ไม่ได้รับใบอนุญาต จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ เป็นผู้ร่วมประกอบกิจการโรงงานดังกล่าวและร่วมกันเป็นนายจ้าง วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๘ ผู้เสียหายที่ ๑๑ และที่ ๑๒ ซึ่งเป็นสามีภริยากันและทำงานอยู่ที่โรงงานดังกล่าวหลบหนีออก

จากโรงงาน วันรุ่งขึ้นผู้เสียหายที่ ๑๑ ถูกคนนำกลับไปที่โรงงาน ผู้เสียหายที่ ๑๒ แจ้งมูลนิธิเครือข่ายส่งเสริมคุณภาพชีวิตแรงงานหรือมูลนิธิ LPN เจ้าหน้าที่มูลนิธิสอบผู้เสียหายที่ ๑๒ แล้ว มีหนังสือแจ้งกรมสอบสวนคดีพิเศษ กระทรวงยุติธรรมทราบ พนักงานสอบสวนกรมสอบสวนคดีพิเศษ ขออนุมัติศาลชั้นต้นออกหมายค้นโรงงานที่เกิดเหตุ วันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ เจ้าหน้าที่กรมสอบสวนคดีพิเศษ เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองสมุทรสาคร เจ้าหน้าที่สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ เจ้าหน้าที่กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้าตรวจค้นโรงงานดังกล่าว พบจำเลยทั้งสามและคนงานแกะเปลือกกุ้งอยู่ในโรงงาน คนงานที่อยู่ภายในโรงงานเป็นคนต่างด้าวสัญชาติเมียนมา ๗๗ คน โดยเป็นแรงงานต่างด้าวที่มีเอกสารการเข้ามาและอยู่ในราชอาณาจักรโดยถูกต้องตามกฎหมาย ๔๒ คน เป็นแรงงานต่างด้าวที่ไม่มีเอกสารการเข้ามาและอยู่ในราชอาณาจักร ๓๕ คน ซึ่งมีผู้เสียหายทั้งสามสืบเฝ้าตรวมอยู่ด้วย จำเลยที่ ๑ รับว่าเป็นเจ้าของโรงงานดังกล่าว ในวันเดียวกันนั้นเจ้าพนักงานตำรวจพบผู้เสียหายที่ ๑๑ ทำงานอยู่ที่โรงงานแห่งหนึ่งในย่านเดียวกันนั้น เจ้าหน้าที่สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ยึดเอกสารสมุดบัญชีธนาคาร เครื่องบันทึกกล้องวงจรปิด เครื่องบันทึกข้อมูลคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นของกลาง ตามแบบบันทึกการเก็บพยานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ พนักงานตรวจแรงงาน สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดสมุทรสาคร เข้าสอบสภาพการจ้างแรงงานและสอบปากคำนายจ้างและลูกจ้างในโรงงานที่เกิดเหตุตามบันทึกคำให้การจำเลยที่ ๑ ผู้เสียหายทั้งสามสืบเฝ้าถูกส่งตัวไปสถานคุ้มครองสวัสดิภาพผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ จังหวัดปทุมธานี ทีมสหวิชาชีพทำการสอบปากคำผู้เสียหายที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ ที่ ๖ ที่ ๗ ที่ ๘ ที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๙ ที่ ๒๑ ที่ ๒๒ ที่ ๒๓ ที่ ๒๗ ที่ ๓๐ และที่ ๓๑ ตามรายงานการประชุม เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยทั้งสาม พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาจำเลยทั้งสาม จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธตามบันทึกคำให้การ ความผิดตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ.๒๕๓๕ พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.๒๕๔๑ และพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.๒๕๔๖ สำหรับจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ร่วมกันกระทำผิดฐานค้ามนุษย์แก่ผู้เสียหายที่ ๓ ที่ ๔ ที่ ๖ และที่ ๑๐ ถึงที่ ๓๑ หรือไม่ และจำเลยที่ ๓ ร่วมกันกระทำผิดฐานค้ามนุษย์แก่ผู้เสียหายที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๕ ที่ ๗ ที่ ๘ และที่ ๙ หรือไม่ กับปัญหาตามฎีกาของจำเลยที่ ๑ ว่าจำเลยที่ ๑ กระทำผิดฐานค้ามนุษย์แก่ผู้เสียหายที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๕ ที่ ๗ ที่ ๘ และที่ ๙ หรือไม่ เห็นว่า พยานหลักฐานโจทก์ไม่มีน้ำหนักเพียงพอให้รับฟังได้ว่า จำเลยที่ ๑ หรือที่ ๒ ช่มชู้หรือใช้กำลังบังคับผู้เสียหายทั้งสามสืบเฝ้าให้ทำงานแกะเปลือกกุ้งในโรงงานที่เกิดเหตุ จึงขาดองค์ประกอบความผิดฐานค้ามนุษย์ตามมาตรา ๖ (๑) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.๒๕๕๑ อย่างไรก็ดีตามมาตรา ๖ (๒) ซึ่งเป็นกรณีผู้เสียหายเป็นเด็กอายุต่ำกว่าสิบแปดปี ไม่จำเป็นต้องอาศัยองค์ประกอบในส่วนวิธีการช่มชู้ ใช้กำลังบังคับ แม้สมัครใจทำงานก็เข้าองค์ประกอบความผิดได้หากผู้กระทำความผิดรับผู้เสียหายที่เป็นเด็กไว้โดยมีเจตนาแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ โดยมาตรา ๔ นิยามคำว่า แสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ หมายความว่า การแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณี การผลิตหรือเผยแพร่วัตถุหรือสื่อลามก การแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่น การเอาคนลงเป็นทาส การนำคนมาขอทาน การบังคับใช้แรงงานหรือบริการ การบังคับตัดอวัยวะเพื่อการค้าหรือการอื่นใดที่คล้ายคลึงกันอันเป็นการขูดรีดบุคคล ไม่ว่าบุคคลนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม จึงต้องพิจารณาว่าจำเลยที่ ๑ จัดให้อยู่อาศัยหรือรับไว้ซึ่งผู้เสียหายที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๕ ที่ ๗ ที่ ๘ และที่ ๙ โดยมีเจตนาแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบที่เป็นการอื่นใดที่คล้ายคลึงกันอันเป็นการขูดรีดบุคคล

ด้วยหรือไม่ คำว่า “การอื่นใดที่คล้ายคลึงกันอันเป็นการชู้ตริตบุคคล” เป็นนิยามที่มุ่งหมายถึงการกระทำอย่างอื่นที่มีลักษณะของการบีบบังคับเพื่อหาผลประโยชน์ในรูปแบบอื่นของการเอาใจเอาเปรียบอย่างไม่เป็นธรรม ในกรณีนี้ หากทำงานไม่ครบเวลาทำงานที่กำหนดจะถูกตัดค่าจ้างและจะไม่ได้รับค่าจ้างในวันนั้นซึ่งเริ่มทำงานตั้งแต่เวลา ๒ หรือ ๓ นาฬิกา ถึง ๑๘ นาฬิกา จำเลยที่ ๑ เปิดโรงงานทุกวัน หากไม่มีกึ่งลงจึงหยุดงาน มีเวลาพักประมาณ ๑๒ ถึง ๑๓ นาฬิกา ที่เข้าไปสอบปากคำเบิกความยืนยันการสอบปากคำและทำบันทึกดังกล่าว จำเลยที่ ๑ ไม่ได้โต้แย้งความถูกต้องของบันทึกคำให้การ จึงมีน้ำหนักให้รับฟังว่าเวลาตั้งแต่ ๒ นาฬิกา ถึง ๑๘ นาฬิกา เป็นเวลาทำงานปกติของโรงงาน ที่จำเลยที่ ๑ ฎีกาว่า เวลาทำงานดังกล่าวเป็นเรื่องที่คนงานเคยทำงานตามกันมาไม่ใช่เป็นกฎระเบียบของโรงงาน และเป็นระยะเวลาที่คนงานพูดโดยรวม ๆ ไม่ใช่เวลาแน่นอนจึงฟังไม่ขึ้น และแม้ผู้เสียหายเวลาพักงานแล้วแต่ตกลงกันเองแต่ก็ได้ความว่าเป็นการพักสั้น ๆ เพื่อรับประทานอาหารเช้าระหว่างวันจึงไม่ใช่ข้อที่ทำให้เห็นว่าคนงานเลือกกำหนดเวลาทำงานเองทั้งวัน ในส่วนวันหยุดที่เป็นวันพระใหญ่บ้าง วันเข้าพรรษาบ้าง วันออกพรรษาบ้างนั้น ก็เป็นเพียงวันหยุดตามประเพณีเท่านั้นไม่ใช่สิ่งบ่งชี้ว่าคนงานสามารถเลือกกำหนดวันหยุดทำงานปกติเมื่อไรอย่างไรก็ได้ จ่ายค่าจ้างเป็นกิโลตามที่ทำได้ โดยเฉลี่ยแล้วจะได้เงินคนละ ๒๐๐ บาท ต่อวัน ข้อเท็จจริงรับฟังผู้เสียหายเป็นเด็กและเป็นลูกจ้างต้องทำงานตั้งแต่เวลา ๒ หรือ ๓ นาฬิกา จนถึง ๑๘ นาฬิกา เฉลี่ยวันละ ๑๕ ชั่วโมง ต่อวันทุกวัน และได้รับค่าจ้างเฉลี่ยแล้วไม่ถึง ๒๐๐ บาท ต่อวันซึ่งเทียบกับเวลาทำงานแล้วถือว่าต่ำมาก ทั้งหากทำงานไม่ครบกำหนดเวลาก็จะไม่ได้ค่าจ้าง โดยไม่มีวันหยุดปกติและไม่ได้ค่าล่วงเวลาและค่าจ้างพิเศษ มีเวลาพักระหว่างทำงานในช่วงรับประทานอาหารเช้าและกลางวันครั้งละไม่เกิน ๑๕ ถึง ๓๐ นาที และต้องทำงานเหมือนผู้ใหญ่ แสดงให้เห็นถึงเจตนาเอาใจเอาเปรียบอย่างไม่เป็นธรรมและเป็นการชู้ตริตโดยจำเลยที่ ๑ ได้รับประโยชน์อันเป็นมูลค่าส่วนเกินจากการทำงานปกติของลูกจ้างโดยให้ทำงานเกินเวลาและเกินความคุ้มค่าการทำงานของลูกจ้างอย่างมาก แต่ลูกจ้างกลับได้รับค่าจ้างในอัตราค่าจ้างที่ต่ำกว่าปริมาณงานที่ทำ โดยอาศัยเงื่อนไขว่าหากทำงานไม่ครบเวลาทำงานต่อวันจะไม่ได้รับค่าจ้างในวันนั้นมาเป็นวิธีการบังคับให้ผู้เสียหายไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องยอมทำงานให้ได้ค่าจ้างครบ อันเป็นการบีบบังคับเอาใจเอาเปรียบอย่างไม่เป็นธรรมเข้าองค์ประกอบของเจตนาที่แสวงหาประโยชน์โดยวิธีการอื่นใดที่คล้ายคลึงกันอันเป็นการชู้ตริตบุคคล จำเลยที่ ๑ จึงมีความผิดฐานกระทำการค้ำมนุษย์แก่ผู้เสียหายที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๕ ที่ ๗ ที่ ๘ และที่ ๙ พิพากษาแก่เป็นว่า จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ มีความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.๒๕๕๑ มาตรา ๖ (๒) (เดิม), ๕๒ วรรคสอง (เดิม) ฐานร่วมกันค้ำมนุษย์ จำคุกคนละ ๖ ปี และมีความผิดตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๖๓ วรรคหนึ่ง ฐานร่วมกันพาคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านด่านตรวจคนเข้าเมือง ไม่ผ่านการอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่และไม่มีหนังสือเดินทาง จำคุกคนละ ๒ ปี เมื่อรวมกับโทษจำคุกจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ในความผิดฐานอื่นแล้ว คงจำคุกจำเลยที่ ๑ มีกำหนด ๙ ปี ๒๐ เดือนและปรับ ๒๐,๐๐๐ บาท จำคุกจำเลยที่ ๒ มีกำหนด ๙ ปี ๒๖ เดือน และปรับ ๒๐,๐๐๐ บาท นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

๑๑) คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๗๒๐/๒๕๖๔ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า โจทก์ร่วม จำเลยที่ ๑ นางสาวอรอนงค์ นางสาวอนูรี และนางประภัสสร เป็นพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน ส่วนจำเลยที่ ๒ เป็นสามีของจำเลยที่ ๑ นางสาวอรอนงค์ นางสาวอนูรี และนางประภัสสร จำเลยที่ ๑ และนางประภัสสร เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ร่วมในที่ดินอันเป็นที่ตั้งของบ้านเลขที่ ๒๘๗ และ ๒๘๗/๑ นางสาวอรอนงค์ และนางสาวอนูรี พักอาศัยอยู่บ้านเลขที่ ๒๘๗

ส่วนจำเลยทั้งสองและบุตรพักอาศัยอยู่บ้านเลขที่ ๒๘๗/๑ จำเลยทั้งสองมีบุตรด้วยกันสามคน คือนางสาวฐิติรัตน์ นางสาวสมชนก และนางสาวจารุภัทร เมื่อวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๖ นางสาวอรอนงค์ ถึงแก่ความตายต่อมาวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๖ โจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอตั้งโจทก์ร่วมเป็นผู้จัดการมรดกของนางสาวอรอนงค์ ผู้ตาย ต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ เป็นคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๒๑๔/๒๕๕๖ จำเลยที่ ๑ ยื่นคำร้องคัดค้านอ้างว่า ก่อนถึงแก่ความตาย นางสาวอรอนงค์ ได้ทำพินัยกรรมยกทรัพย์สินทั้งหมดที่มีอยู่ในปัจจุบันและในอนาคตให้แก่บุตรทั้งสามคนของจำเลยทั้งสองแล้ว ระหว่างพิจารณาคดีศาลแพ่งกรุงเทพใต้มีคำสั่งให้ส่งพินัยกรรมที่จำเลยที่ ๑ ผู้คัดค้านอ้างส่งไปตรวจพิสูจน์ลายมือชื่อผู้ทำพินัยกรรมว่าเป็นลายมือชื่อของนางสาวอรอนงค์ หรือไม่ ที่กองพิสูจน์หลักฐานกลาง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยส่งพินัยกรรมฉบับที่ประทับตรา “คู่ฉบับ” ไปตรวจพิสูจน์เปรียบเทียบกับลายมือชื่อของนางสาวอรอนงค์ ในบัตรตัวอย่างลายมือชื่อธนาคารนางสาวอรอนงค์ ในหนังสือมอบอำนาจ ลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๓ ในภาพถ่ายสำเนาทะเบียนบ้านและในภาพถ่ายบัตรประจำตัวประชาชน ต่อมาพันตำรวจเอก พิษณุ ผู้ตรวจพิสูจน์รายงานผลการตรวจพิสูจน์ลงความเห็นว่าไม่ใช่ลายมือชื่อของบุคคลคนเดียวกัน เมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ จำเลยทั้งสองเบิกความเป็นพยานผู้คัดค้านต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ต่อมาจำเลยที่ ๑ ผู้คัดค้านยื่นคำร้องขอถอนคำคัดค้าน ศาลแพ่งกรุงเทพใต้มีคำสั่งอนุญาตแล้วจึงมีคำสั่งตั้งโจทก์ร่วมผู้ร้องเป็นผู้จัดการมรดกของนางสาวอรอนงค์ ผู้ตาย ส่วนคดีนี้ ระหว่างพิจารณาศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ส่งพินัยกรรมฉบับที่ประทับตรา “ต้นฉบับ” ไปตรวจพิสูจน์ที่สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ กระทั่งตรวจยุติธรรมว่าลายมือชื่อในช่องผู้ทำพินัยกรรมเป็นของนางสาวอรอนงค์ หรือไม่ โดยให้เปรียบเทียบกับลายมือชื่อนางสาวอรอนงค์ ในบัตรตัวอย่างลายมือชื่อของธนาคาร อ. ลายมือชื่อในช่องเจ้าของบัญชีและผู้มอบฉันทะของใบถอนเงิน ต่อมาร้อยตำรวจเอกหญิง รัตนาพร และคณะผู้ตรวจสอบรายงานผลการตรวจพิสูจน์ลงความเห็นว่า เป็นลายมือชื่อของบุคคลคนเดียวกัน

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ร่วมว่า จำเลยที่ ๑ กระทำผิดตามฟ้องโจทก์หรือไม่ เห็นว่า ตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ฉบับลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๗ มีข้อความบันทึกไว้ว่า ทนายผู้คัดค้านขอให้นำส่งต้นฉบับพินัยกรรมของนางสาวอรอนงค์ เพื่อนำส่งตรวจพิสูจน์ลายมือชื่อในพินัยกรรม ส่วนคำให้การพยานผู้คัดค้านของจำเลยที่ ๑ ฉบับลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ จำเลยที่ ๑ เบิกความว่า “...รายละเอียดปรากฏตามต้นฉบับพินัยกรรมและคู่ฉบับพินัยกรรมที่มีข้อความตรงกัน” ประกอบกับต้นฉบับพินัยกรรมเป็นเอกสารที่จำเลยที่ ๑ ในฐานะผู้คัดค้านได้อ้างส่งเป็นพยานหลักฐานในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๒๑๔/๒๕๕๖ ของศาลแพ่งกรุงเทพใต้ โดยระบุเอกสารจำนวน ๒ แผ่น ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่า พินัยกรรมทั้งสองฉบับถูกอ้างเป็นพยานหลักฐานต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้พร้อมกัน และโจทก์ร่วมทราบอยู่แล้วว่าพินัยกรรมของนางสาวอรอนงค์ มี ๒ ฉบับ มีข้อความถูกต้องตรงกัน โดยประทับตรา “ต้นฉบับ” ฉบับหนึ่ง และประทับตรา “คู่ฉบับ” อีกฉบับหนึ่ง ที่โจทก์ร่วมฎีกาว่า การตรวจพิสูจน์พินัยกรรมที่ประทับตรา “ต้นฉบับ” โดยสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ กระทั่งยุติธรรม เป็นเอกสารคนละฉบับกับพินัยกรรมที่ประทับตรา “คู่ฉบับ” จึงนำมารับฟังหักล้างผลการตรวจพิสูจน์ของกองพิสูจน์หลักฐานกลาง สำนักงานตำรวจแห่งชาติไม่ได้นั้น เห็นว่า เมื่อพินัยกรรมทั้งต้นฉบับและคู่ฉบับเป็นเอกสารที่ระบุชื่อผู้ทำพินัยกรรมคนเดียวกัน ถูกอ้างเป็นพยานหลักฐานในเวลาเดียวกัน เชื่อว่าเป็นการจัดทำโดยบุคคลคนเดียวกันและในคราวเดียวกัน การตรวจพิสูจน์พินัยกรรมแต่ละฉบับโดยผู้ตรวจพิสูจน์ต่างรายกันหาได้ต้องห้ามที่จะนำมารับฟังเพื่อชี้แจงน้ำหนักพยานของแต่ละฝ่ายไม่ ปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยว่า ลายมือชื่อผู้ทำพินัยกรรมเป็นลายมือชื่อของนางสาวอรอนงค์ โจทก์และโจทก์ร่วมมีผลตำรวจ

ตรีพิชญ ผู้ตรวจพิสูจน์พินัยกรรมฉบับประทับตราคู่ฉบับในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๒๑๘/๒๕๕๖ ของศาลแพ่งกรุงเทพใต้ เป็นพยานเบิกความว่า พยานตรวจพิสูจน์ลายมือชื่อผู้ทำพินัยกรรมโดยการเปรียบเทียบคุณสมบัติการเขียนลายมือชื่อ แสดงให้เห็นโดยทำลูกศรชี้กำหนดไว้โดยระบุไว้ในตอนล่างว่าเป็นการเปรียบเทียบจากเอกสารใด พยานลงความเห็นว่ามี ความแตกต่างกันโดยตัวอักษรที่ปรากฏในลายมือชื่อของนางสาวอรอนงค์ในคู่ฉบับพินัยกรรมมีอัตราส่วนระหว่างความ สูงมากกว่าความกว้าง ส่วนในเอกสารเปรียบเทียบมีอัตราส่วนของความกว้างมากกว่าความสูง ลูกศรที่ชี้กำกับในรายงาน การตรวจพิสูจน์ แผ่นที่ ๕ ถึงแผ่นที่ ๗ เป็นการชี้ให้เห็นว่าตำแหน่งนั้น ๆ มีคุณสมบัติการเขียนที่แตกต่างกัน ซึ่งพยานลง ความเห็นในระดับ “ไม่ใช่ลายมือชื่อของบุคคลคนเดียวกัน” อันเป็นระดับสูงสุดของการตรวจลายมือชื่อ ได้แก่ “ใช่”, “น่าจะใช่”, “คล้ายคลึงแต่ไม่ยืนยัน”, “ไม่ยืนยัน”, “มีลักษณะต่างแต่ไม่ยืนยัน”, “น่าจะไม่ใช่ลายมือชื่อของบุคคลคน เดียวกัน” และ “ไม่ใช่ลายมือชื่อของบุคคลคนเดียวกัน” พยานเห็นว่าลายมือชื่อในคู่ฉบับพินัยกรรมมีลักษณะของเส้น ช้ำและเร็วปนกันแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนไม่ชำนาญในการเขียนลายมือชื่อนี้ และพยานเบิกความตอบคำถามค้านทนาย จำเลยทั้งสองว่า การเขียนซ้ำลงดูจากลายเส้นมีลักษณะสั้น ขอบไม่เรียบ เฉพาะกรณีผู้ป่วยจะมีลักษณะซ้ำอย่างสม่า เสมอ ส่วนจำเลยที่ ๑ มีรอยตำรวจเอกหญิงรัตนพร เป็นพยานเบิกความว่า พยานขึ้นทะเบียนเป็นผู้เชี่ยวชาญของศาล ยุติธรรม พยานตรวจพิสูจน์ลายมือชื่อของนางสาวอรอนงค์ ที่ปรากฏในช่องผู้ทำพินัยกรรมตามพินัยกรรมต้นฉบับ เอกสาร กับตัวอย่างลายมือชื่อตามเอกสารเปรียบเทียบกันปรากฏว่า มีคุณสมบัติของการเขียนและรูปร่างตัวอักษรเป็น อย่างเดียวกันเหมือนกัน ได้แก่ ตัวอักษร ร.เรือ ของชื่อนางสาวอรอนงค์ ที่ทำเครื่องหมายลูกศรสีแดงมีลักษณะม้วน เหมือนกัน ส่วนสระอู มีลักษณะโค้งเหมือนกัน รวมถึงลักษณะการเขียนตัวอักษร น.หนู เป็นอย่างเดียวกัน พยาน ตรวจสอบด้วยมาตรฐานของผู้เชี่ยวชาญและมีความเห็นว่าลายมือชื่อในช่องผู้ทำพินัยกรรมกับลายมือชื่อที่นำมา เปรียบเทียบนั้นมีลักษณะเป็นอย่างเดียวกัน ยืนยันว่าเป็นลายมือชื่อของบุคคลคนเดียวกัน พยานเป็นเจ้าของสำนวนและ จะมืองค์คณะอีกสองคนเป็นผู้ตรวจสอบโดยองค์คณะทั้งสองมีความเห็นเช่นเดียวกับพยาน และพยานเบิกความตอบ ทนายโจทก์ร่วมถามค้านว่า การตรวจพิสูจน์ของกองพิสูจน์หลักฐานกลาง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และสถาบันนิติ วิทยาศาสตร์ กระทรวงยุติธรรม ใช้หลักการเดียวกัน คือ เปรียบเทียบกับลายมือชื่อตัวอย่างในเอกสารอื่น ๆ การทำ เครื่องหมายลูกศรสีแดงแสดงจุดที่เหมือนกัน แต่ไม่ได้แสดงเครื่องหมายในจุดที่แตกต่างกัน เนื่องจากในการเขียนลายมือ ชื่อแต่ละครั้งไม่สามารถเขียนได้เหมือนกันทุกครั้งทุกเวลา เห็นว่า การตรวจพิสูจน์ลายมือชื่อผู้ทำพินัยกรรมโดยพล ตำรวจตรีพิชญ เป็นการตรวจหาตำแหน่งที่แตกต่างกันของลายมือชื่อในช่องผู้ทำพินัยกรรมกับลายมือชื่อของนางสาวอ รอนงค์ ในเอกสารตัวอย่าง แต่ที่พลตำรวจตรีพิชญ พยานโจทก์และโจทก์ร่วมเบิกความว่า ลายมือชื่อในคู่ฉบับพินัยกรรม มีลักษณะของลายเส้นซ้ำและเร็วปนกันแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนไม่ชำนาญในการเขียนลายมือชื่อนี้ นั้น ไม่ปรากฏว่าพยาน ได้ระบุเหตุผลดังกล่าวในรายงานผลการตรวจพิสูจน์ อีกทั้งไม่ได้ระบุว่าตัวอักษรใด ตำแหน่งใดที่เส้นมีลักษณะสั้น ขอบ ไม่เรียบที่แสดงว่าเป็นการเขียนซ้ำกลับเร็วตามที่พยานเบิกความถึง ส่วนร้อยตำรวจเอกหญิงรัตนพร ผู้ตรวจพิสูจน์ เอกสารซึ่งขึ้นทะเบียนเป็นผู้เชี่ยวชาญของศาลยุติธรรม เบิกความยืนยันว่า วิธีการตรวจพิสูจน์ลายมือชื่อผู้ทำพินัยกรรม ใช้หลักการเดียวกันกับการตรวจพิสูจน์ของกองพิสูจน์หลักฐานกลาง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ แต่การตรวจพิสูจน์ของ สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ กระทรวงยุติธรรม กระทำในรูปแบบองค์คณะโดยองค์คณะต้องเห็นชอบด้วยกับผลการตรวจ และความเห็นร่วมกันทั้งสามคน แม้ผลการตรวจพิสูจน์และความเห็นตรงกันข้ามกับการตรวจพิสูจน์โดยพลตำรวจตรี พิชญ ก็มีข้อพิรุธ ส่วนที่โจทก์ร่วมฎีกาว่า พลตำรวจตรี พิชญ มีอายุงานและประสบการณ์มากกว่าน่าจะเชื่อกว่านั้น เห็น

ว่า ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญนั้นได้มีกฎหมายบังคับว่าศาลจะต้องเลือกฟังจากผู้ตรวจพิสูจน์ที่มีอายุงานมากกว่าแต่อย่างใด ประกอบกับศาลฎีกาตรวจสอบลายมือชื่อผู้ทำพินัยกรรมในพินัยกรรมทั้งฉบับที่ประทับตรา “ต้นฉบับ” และฉบับที่ประทับตรา “คู่ฉบับ” ซึ่งปรากฏอยู่ในภาพแสดงประกอบรายงานการตรวจพิสูจน์ โดยการเปรียบเทียบกับตัวอย่างลายมือชื่อเจ้าของบัญชีธนาคาร อ. แผ่นที่ ๑ ถึงแผ่นที่ ๓ ซึ่งเป็นเอกสารที่อยู่ในความครอบครองของบุคคลภายนอกซึ่งเป็นคนกลางแล้วพบว่า ลักษณะการเขียนตัวอักษรและลีลาการเขียนคล้ายคลึงกันมาก ทั้งพฤติการณ์แห่งคดีที่นางสาวอรอนงค์ เป็นพี่สาวของจำเลยที่ ๑ เป็นป่าของหลานที่มีชื่อเป็นผู้รับพินัยกรรมพักอาศัยอยู่ในบ้านซึ่งปลูกสร้างใกล้เคียงกันในรั้วเดียวกัน อ. เป็นโสดไม่มีคู่สมรสและบุตร การทำพินัยกรรมยกทรัพย์สินของตนเองให้แก่หลานที่มีความใกล้ชิดสนิทสนมกันจึงไม่เป็นพิรุณสงสัยแต่อย่างใด ที่โจทก์ร่วมฎีกาว่า พยานจำเลยปากนางสาวจารุภัทรและนางสาวสมชนกเบิกความแตกต่างกันในเรื่องการเดินทางมายังบ้านของนางสาวอรอนงค์ ในวันทำพินัยกรรมนั้น เห็นว่า วันที่ทำพินัยกรรมห่างจากวันที่พยานทั้งสองเบิกความเป็นเวลากว่าสิบห้าปี ความจำยอมเลื่อนไปบ้าง ข้อแตกต่างของพยานในเรื่องการเดินทางเป็นรายละเอียดปลีกย่อยอันเป็นพลความ ไม่ถือเป็นข้อพิรุณสงสัยถึงขนาดรับฟังไม่ได้ว่านางสาวอรอนงค์ มิได้ทำพินัยกรรม ข้อเท็จจริงฟังได้ว่านางสาวอรอนงค์ ได้ทำพินัยกรรม และคู่ฉบับตามสำเนาพินัยกรรมในรายงานการตรวจพิสูจน์จริง จำเลยที่ ๑ จึงไม่มีความผิดฐานปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอม และการเบิกความถึงพินัยกรรมดังกล่าวจึงไม่มีความผิดฐานเบิกความเท็จ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ร่วมฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

๑๒) คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๔๘๕ - ๓๔๘๖/๒๕๖๔ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ในวันเวลาตามฟ้องมีคณะบุคคลจำนวนมากกว่าห้าคนซึ่งปกปิดวิธีดำเนินการและมีความมุ่งหมายเพื่อการอันมิชอบด้วยกฎหมายสมคบกันก่อตั้งขบวนการก่อการร้ายชื่อ “ขบวนการ ก.” มีวัตถุประสงค์เพื่อแบ่งแยกจังหวัดปัตตานี จังหวัดยะลา จังหวัดนราธิวาส และบางอำเภอของจังหวัดสงขลาเป็นรัฐอิสระโดยสะสมกำลังพลและอาวุธ สมคบกันเตรียมการและวางแผนเพื่อก่อการร้ายหรือกระทำความผิดใด ๆ อันเป็นส่วนหนึ่งของแผนการก่อการร้าย ใช้กำลังประทุษร้ายหรือขู่เชิญว่าจะใช้กำลังประทุษร้ายด้วยการฆ่า พยายามฆ่าเจ้าพนักงานของรัฐและประชาชนทั่วไป วางเพลิงเผาทรัพย์สินของทางราชการและประชาชนทั่วไป โดยมีความมุ่งหมายเพื่อขู่เชิญหรือบังคับรัฐบาลไทยให้กระทำการหรือไม่กระทำการใด เมื่อวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๖๐ เวลากลางคืนก่อนเที่ยง ขณะที่ผู้ร้องที่ ๑ ถึงผู้ร้องที่ ๑๐ กำลังปฏิบัติหน้าที่อยู่ภายในจุดตรวจร่วมสามฝ่าย ริมถนนสาย ๔๑๐ มีคนร้ายหลายคนใช้อาวุธปืนระดมยิงและใช้วัตถุระเบิด น้ำมันเบนซินบรรจุขวดและจุดไฟขว้างเข้าไปภายในจุดตรวจร่วมสามฝ่าย เจ้าหน้าที่ภายในจุดตรวจร่วมสามฝ่ายจึงขอกำลังสนับสนุน พันตำรวจโท สฐ. ผู้ร้องที่ ๑๗ ร้อยตำรวจโท พ. ผู้ร้องที่ ๑๑ สิบตำรวจโท ท. ผู้ร้องที่ ๑๒ สิบตำรวจโท ต. ผู้ร้องที่ ๑๓ สิบตำรวจโท ง. ผู้ร้องที่ ๑๔ สิบตำรวจโท ศ. ผู้ร้องที่ ๑๕ และสิบตำรวจตรี ก. ผู้ร้องที่ ๑๖ เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรกรงปินัง ออกเดินทางเข้าไปที่จุดตรวจร่วมสามฝ่ายเพื่อช่วยเหลือผู้ร้องที่ ๑ ถึงที่ ๑๐ โดยผู้ร้องที่ ๑๒ และที่ ๑๖ ขับและซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ไป ๑ คัน ส่วนผู้ร้องอื่นทั้งห้าคนนั่งรถยนต์หุ้มเกราะของทางราชการ ระหว่างทางถูกคนร้ายโปรยตะปูเรือใบที่ถนนและตัดต้นไม้ขวางถนน มีการยิงต่อสู้กับคนร้ายหลายคนจากการกระทำของกลุ่มคนร้ายดังกล่าวเป็นเหตุให้ผู้ร้องที่ ๒ ที่ ๔ ที่ ๕ ที่ ๖ ที่ ๗ ที่ ๑๗ ได้รับบาดเจ็บเป็นอันตรายแก่กายสาหัสและเป็นเหตุให้ผู้ร้องที่ ๑ ที่ ๓ ที่ ๘ ที่ ๙ ที่ ๑๐ ได้รับอันตรายแก่กายและจิตใจ จากการที่คนร้ายขว้างระเบิดและน้ำมันเบนซินบรรจุขวดเข้าไปที่จุดตรวจร่วมสามฝ่าย ทำให้เกิดการระเบิด

อันเป็นการร่วมกันทำให้เกิดการระเบิดจนเป็นอันตรายแก่ผู้เสียหายที่ ๑ ถึงที่ ๑๐ เพลิงลูกไหม้ภายในอาคาร ซึ่งใช้เป็นที่อยู่อาศัยอันเป็นการร่วมกันวางเพลิงเผาโรงเรียนที่อยู่อาศัย ทำให้ทรัพย์สินของทางราชการและทรัพย์สินของผู้ร้องได้รับความเสียหาย พวกของคนร้ายอีกส่วนหนึ่งซึ่งแบ่งหน้าที่กันทำยังวางระเบิดเสาไฟฟ้าส่องสว่างริมถนนหลายแห่งทำให้เสาไฟฟ้าซึ่งเป็นทรัพย์สินที่มีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์หักโค่นหลายต้น ตัดต้นไม้ขวางถนน โปรงตะปูเรือใบและวางระเบิดแสวงเครื่องบนถนนสาย ๓๐๑๕ ซึ่งเป็นทางหลวงอันเป็นการปิดกั้นทางหลวงวงวัดฤๅที่แหลมหรือมีคมบนทางหลวง หลังเกิดเหตุเจ้าพนักงานตรวจยึดวัตถุพยานเป็นของกลางหลายรายการ ผลการตรวจพิสูจน์พลอกกระสุนปืนของกลางแล้ว บางส่วนเป็นเครื่องกระสุนปืนที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้และบางส่วนเป็นเครื่องกระสุนปืนที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ได้ ผลการตรวจพิสูจน์ชิ้นส่วนแบตเตอรี่ เศษชิ้นส่วนพลาสติก แผงวงจรวิทยุสื่อสาร สายไฟอ่อน และเศษเหล็กเส้นตัดเป็นท่อนของกลาง ปรากฏว่าเป็นเศษชิ้นส่วนของวัตถุระเบิดแสวงเครื่อง ซึ่งเป็นวัตถุระเบิดที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้ได้ ศูนย์พิสูจน์หลักฐาน ๑๐ ศูนย์นิติวิทยาศาสตร์จังหวัดชายแดนภาคใต้ จัดทำระบบ FIDS ระบบเชื่อมโยงฐานข้อมูลนิติวิทยาศาสตร์จังหวัดชายแดนภาคใต้ (Forensic Integrated Database System) พบข้อมูล DNA ของบุคคลหลายคน โดยมีจำเลยที่ ๑ ด้วย หลังเกิดเหตุวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๐ เจ้าพนักงานโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติกฏอัยการศึก พ.ศ. ๒๕๕๗ และพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.๒๕๕๘ นำนาย ม. นาย อ. นาย บ. จำเลยทั้งสิบสามและผู้ต้องสงสัยรายอื่นอีกหลายคนไปซักถามที่ค่ายวังพญาและค่ายอิงคยุทธบริหาร นาย ม. นาย อ. และนาย บ. ให้ถ้อยคำตามลำดับ ต่อมาส่งบุคคลดังกล่าวต่อพนักงานสอบสวน ชั้นสอบสวนนาย ม. นาย อ. และนาย บ. ให้การ จำเลยทั้งสิบสามให้การ ก่อนนำคดีมาฟ้องโจทก์ยื่นคำร้องขอนาย ม. นาย อ. และนาย บ. เข้าสืบพยานไว้ก่อน ศาลชั้นต้นอนุญาตและสืบพยานดังกล่าวในวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๖๐

จำเลยที่ ๑ ที่ ๙ และที่ ๑๐ ฎีกาว่า ตามประมวลกฎหมายอาญาความผิดฐานร่วมกันก่อการร้ายโดยใช้กำลังประทุษร้าย มาตรา ๑๓๕/๑ (๑) ฐานก่อการร้ายตาม มาตรา ๑๓๕/๒ (๒) ฐานเป็นอั้งยี่ตามมาตรา ๒๐๙ และฐานเป็นช่องโจรตามมาตรา ๒๑๐ ตามลักษณะความผิดและมีเจตนาประการเดียวเพื่อก่อการร้าย จึงเป็นกรรมเดียวที่ผิดกฎหมายหลายบท เห็นว่า แม้ความผิดฐานช่องโจรตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๑๐ วรรคสอง และฐานร่วมกันก่อการร้ายโดยรู้ว่ามีผู้ก่อการร้ายแล้วกระทำการใด ๆ อันเป็นการช่วยปกปิดไว้ตามมาตรา ๑๓๕/๒ (๒) เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๙ ได้วินิจฉัยไว้และโจทก์มิได้ฎีกาโต้แย้ง แต่ความผิดฐานเป็นอั้งยี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๐๙ เป็นความผิดทันทีเมื่อผู้นั้นได้เข้าเป็นสมาชิกของคณะบุคคลซึ่งปกปิดวิธีดำเนินการและมีความมุ่งหมายเพื่อก่ออันมิชอบด้วยกฎหมาย และความผิดฐานร่วมกันก่อการร้ายโดยใช้กำลังประทุษร้ายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๕/๑ (๑) เป็นการกระทำที่ล่วงเลยการเตรียมการหรือสะสมกำลังพลหรืออาวุธเพื่อก่อการร้ายหรือรู้ว่าจะมีผู้ก่อการร้ายและปกปิดไว้แล้ว กล่าวคือ มีการลงมือโจมตีหรือใช้วัตถุระเบิด พยายามฆ่าเจ้าหน้าที่ของรัฐแล้ว จึงเป็นความผิดต่างกรรมกับการก่อการร้ายตามมาตรา ๑๓๕/๒ (๒) การกระทำความผิดทั้งสามฐานดังกล่าว แม้จะได้กระทำในช่วงเดียวกัน แต่เป็นการกระทำคนละอย่างแตกต่างกันและต่างกรรมต่างวาระ ทั้งเจตนาและความมุ่งหมายก็เป็นคนละอย่างต่างกัน จึงเป็นความผิดต่างกรรมต่างวาระกันมิใช่เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทดังที่จำเลยที่ ๑ ที่ ๙ และ ที่ ๑๐ ฎีกามา ฎีกาของจำเลยที่ ๑ ที่ ๙ และที่ ๑๐ ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ ๑ ที่ ๓ ถึงที่ ๕ และที่ ๑๒ ความผิดฐานร่วมกันก่อการร้ายโดยใช้กำลัง ประทุษร้าย ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้ได้ไว้ในครอบครองกับฐานร่วมกันใช้อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน และวัตถุระเบิดที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้ได้ในการกระทำความผิดฐานพยายามฆ่าเจ้าพนักงาน ฐานร่วมกันฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่และโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ฐานร่วมกันวางเพลิงเผาโรงเรือนที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัย ฐานร่วมกันก่อให้เกิดระเบิดจนน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่น ฐานร่วมกันทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่าหรือทำให้ไร้ประโยชน์ซึ่งทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ ฐานร่วมกันปิดทางหลวง หรือวางวัตถุที่แหลมหรือมีคมในลักษณะที่อาจเกิดอันตรายหรือเสียหายแก่ยานพาหนะหรือบุคคล และฐานยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช้เหตุในเมือง หมู่บ้านหรือที่ชุมนุมชน เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันใช้อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน และวัตถุระเบิดที่นายทะเบียนไม่อาจออกให้ได้ในการกระทำความผิดฐานพยายามฆ่าเจ้าพนักงาน ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ ความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืน ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานร่วมกันมีอาวุธปืนไม่มีเครื่องหมายทะเบียนของเจ้าพนักงานประทับไว้และเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันมีอาวุธปืนไม่มีเครื่องหมายทะเบียนของเจ้าพนักงานประทับไว้และเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ จำเลยที่ ๙ และที่ ๑๐ มีความผิดฐานรู้ว่าผู้มีผู้จะก่อการร้ายแล้วกระทำการใดอันเป็นการช่วยปกปิดไว้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๕/๒ (๒) จำคุกคนละ ๓ ปี ลดโทษให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ที่ ๙ ที่ ๑๐ และที่ ๑๒ ภาระหนึ่งหนึ่งในสาม ลงโทษจำเลยที่ ๑ ที่ ๓ ถึงที่ ๕ และที่ ๑๒ ฐานร่วมกันใช้อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน และวัตถุระเบิดที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้ได้ในการกระทำความผิดฐานพยายามฆ่าเจ้าพนักงานเปลี่ยนโทษจำคุกตลอดชีวิตเป็นจำคุก ๕๐ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๓ ลดโทษหนึ่งในสามแล้ว คงจำคุกคนละ ๓๓ ปี ๔ เดือน ฐานรู้ว่าผู้มีผู้จะก่อการร้ายแล้วกระทำการใดอันเป็นการช่วยปกปิดไว้ คงจำคุกคนละ ๒ ปี ฐานเป็นอั้งยี่ จำคุกคนละ ๑ ปี ๔ เดือน ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ ๘ เดือน ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนไม่มีเครื่องหมายทะเบียนของเจ้าพนักงานประทับไว้ และเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ ๑ ปี ๔ เดือน รวมจำคุกจำเลยที่ ๑ ที่ ๓ ถึงที่ ๕ และที่ ๑๒ คนละ ๓๗ ปี ๒๐ เดือน ลงโทษจำเลยที่ ๒ ฐานเป็นอั้งยี่ จำคุก ๑ ปี ๔ เดือน ฐานรู้ว่าผู้มีผู้จะก่อการร้ายแล้วกระทำการใดอันเป็นการช่วยปกปิดไว้ คงจำคุก ๒ ปี รวมจำคุกจำเลยที่ ๒ มีกำหนด ๓ ปี ๔ เดือน ลงโทษจำเลยที่ ๙ และที่ ๑๐ ฐานรู้ว่าผู้มีผู้จะก่อการร้ายแล้วกระทำการใดอันเป็นการช่วยปกปิดไว้คงจำคุกคนละ ๒ ปี ให้ยกฟ้องจำเลยที่ ๙ และที่ ๑๐ ในความผิดฐานอื่นนอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๙

๑๓) คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๙๒/๒๕๖๕ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้โต้แย้งกันในชั้นฎีการับฟังได้ว่า เด็กหญิง ร. ผู้เสียหายที่ ๒ เกิดเมื่อวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๕๐ ขณะเกิดเหตุอายุ ๑๒ ปี ๙ เดือนเศษ เป็นบุตรของนาย จ. กับนาง อ. ผู้เสียหายที่ ๑ ซึ่งอยู่กินฉันสามีภรรยาโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรส ภายหลังผู้เสียหายที่ ๑ กับนาย จ. เลิกรากัน ผู้เสียหายที่ ๒ พักอาศัยอยู่กับผู้เสียหายที่ ๑ ที่บ้านไม่ทราบเลขที่ ซึ่งเป็นบ้านชั้นเดียว

ทำด้วยปูนมีสภาพเก่า แพทย์หญิงสุริสาเป็นผู้ตรวจชั้นสูตรบาดแผลผู้เสียหายที่ ๒ ผลการตรวจร่างกายภายนอก ไม่พบร่องรอยการทำร้ายร่างกาย ผลการตรวจร่างกายภายใน พบรอยฉีกขาดใหม่บริเวณเยื่อพรหมจารีที่ ๔ นาฬิกา และ ๘ นาฬิกา ไม่พบอสุจิ

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า พยานหลักฐานโจทก์มีน้ำหนักรับฟังได้ว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ ๒ มีอายุเพียง ๑๒ ปีเศษ ผู้เสียหายที่ ๒ ไม่เคยรู้จักจำเลย หรือมีเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อนเบิกความเป็นลำดับตั้งแต่ก่อนเกิดเหตุเห็นจำเลยนั่งดื่มสุราอยู่ในกลุ่มเดียวกับบิดาของผู้เสียหายที่ ๒ ใกล้ที่พักของผู้เสียหายที่ ๒ จนกระทั่งถูกจำเลยล่วงละเมิดทางเพศโดยมีสาระสำคัญสอดคล้องกับคำให้การชั้นสอบสวนที่ให้การไว้ต่อหน้าพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการและนักสังคมสงเคราะห์ ทั้งยังมีผู้เสียหายที่ ๑ เบิกความสนับสนุน ซึ่งการถูกล่วงละเมิดทางเพศเป็นเรื่องน่าอับอายเสื่อมเสียชื่อเสียงวงศ์ตระกูล หากไม่มีเหตุการณ์ถูกล่วงละเมิดทางเพศเกิดขึ้นแล้วผู้เสียหายที่ ๒ คงไม่แต่งเรื่องราวจนเพื่อใส่ร้ายปรักปรำจำเลยให้ต้องรับโทษ แม้หลังเกิดเหตุผู้เสียหายที่ ๒ ไปพบเพื่อนแต่ไม่ได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้เพื่อนฟังทันทีก็ไม่ใช่อุปสรรคเพราะเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องน่าอับอาย แต่เมื่อผู้เสียหายที่ ๒ พบผู้เสียหายที่ ๑ ซึ่งเป็นมารดา ผู้เสียหายที่ ๒ ได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ผู้เสียหายที่ ๑ ทราบในทันทีและมีการแจ้งความดำเนินคดีต่อเจ้าพนักงานตำรวจในวันเดียวกัน ส่วนที่แพทย์หญิงสุริสาตรวจร่างกายผู้เสียหายที่ ๒ ไม่พบตัวอสุจิ แต่พบรอยฉีกขาดใหม่บริเวณเยื่อพรหมจารีที่ ๔ นาฬิกา และ ๘ นาฬิกา ซึ่งการพบรอยฉีกขาดใหม่แสดงให้เห็นว่าบาดแผลดังกล่าวยังไม่ได้มีการสมานของเนื้อเยื่อ น่าเชื่อว่าเป็นบาดแผลที่เกิดขึ้นมาไม่เกิน ๑ วัน และแพทย์หญิงสุริสายังตอบทนายจำเลยถามค้านว่า เยื่อพรหมจารีของผู้เสียหายที่ ๒ มีการฉีกขาดในลักษณะเป็นเส้นตรงที่บริเวณ ๔ นาฬิกา และ ๘ นาฬิกา ซึ่งเป็นลักษณะที่พบได้ในคดีข่มขืนกระทำชำเราแม้ไม่ได้ความว่าแพทย์หญิงสุริสาทำการตรวจด้วยวิธีการใดหรือใช้เครื่องมือใดในการตรวจภายใน ผู้เสียหายที่ ๒ ก็ได้ทำให้ผลการตรวจชั้นสูตรร่างกายของผู้เสียหายที่ ๒ เป็นพิรุณไม่น่าเชื่อถือตามที่จำเลยฎีกา นำเชื่อว่าแพทย์หญิงสุริสาทำการตรวจร่างกายผู้เสียหายที่ ๒ ตามวิธีการแพทย์อย่างถูกต้องและให้ความเห็นตามหลักวิชาโดยไม่มีส่วนได้เสียใด ๆ จึงนำมารับฟังเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยได้ ส่วนการตรวจไม่พบร่องรอยการทำร้ายนั้น ได้ความจากแพทย์หญิงสุริสาตอบทนายจำเลยถามค้านอีกว่า การถูกมัดหรือรัดด้วยเชือกหากไม่ได้มัดไว้โดยแรงจนทำให้เส้นเลือดฝอยแตกก็อาจไม่พบรอยบวมช้ำ อาจจะเป็นแค่รอยแดง รอยแดงดังกล่าวไม่เกิน ๑ วัน ก็สามารถจางหายได้ ฉะนั้น การที่ไม่พบร่องรอยซ้ำตามร่างกายของผู้เสียหายที่ ๒ จึงไม่ได้ขัดแย้งกับคำเบิกความของผู้เสียหายที่ ๒ ดังที่จำเลยอ้างในฎีกา ส่วนที่จำเลยอ้างในฎีกาว่า ขณะเกิดเหตุจำเลยไม่ได้ใช้อาวุธใด ๆ ชูบังคับผู้เสียหายที่ ๒ ให้เกิดความกลัวนั้น เห็นว่า จำเลยเป็นชายฉกรรจ์อายุ ๒๙ ปี รูปร่างสูงกว่า ๑๗๕ เซนติเมตร อยู่ในอาการมีเมสุราย่อมทำให้ผู้เสียหายที่ ๒ ซึ่งเป็นเพียงเด็กผู้หญิงอายุ ๑๒ ปีเศษ ไม่ได้มีร่างกายใหญ่โตผิดปกติกว่าเด็กผู้หญิงทั่วไปที่จะสู้แรงชายฉกรรจ์ได้และเกิดความกลัวที่ถูกทำร้ายจึงไม่กล้าร้องขอความช่วยเหลือ การที่ผู้เสียหายที่ ๒ มีได้ร้องขอให้เพื่อนหรือชาวบ้านใกล้เคียงช่วยเหลือจึงไม่เป็นข้อพิรุณ อีกทั้งภายหลังเกิดเหตุมีการตรวจพบกางเกงชั้นในแบบชายระบุว่าสีฟ้าหรือสีน้ำเงินวางอยู่บนพื้นปลายที่นอนในห้องนอนที่เกิดเหตุ ซึ่งจำเลยให้การในชั้นสอบสวนรับว่าวันเกิดเหตุจำเลยสวมกางเกงชั้นในสีน้ำเงิน แม้รายงานการตรวจเก็บวัตถุพยานเอกสาร ระบุวัตถุพยานที่ตรวจเก็บจากบ้านเกิดเหตุตามข้อ ๗.๑.๕ เป็นกางเกงชั้นใน สีน้ำเงิน ยี่ห้อรอซโซ (ของผู้ชาย) แต่ตามบันทึกข้อความเอกสาร ระบุกางเกงชั้นในสำหรับผู้ชาย ยี่ห้อ ROSSO และมีลายมือเขียนตกเติมว่า สีเทา นั้น ได้ความจากพันตำรวจ

โทพิรุณพัฒน์ ซึ่งทำหน้าที่ตรวจพิสูจน์วัตถุของกลางดังกล่าวตอบโจทก์ถามถึงว่า วัตถุพยานที่ทำการตรวจรับต้องเก็บไว้ในซองปิดผนึก หากมีร่องรอยการเปิดปิดไม่เรียบร้อยจะส่งคืนไม่ทำการตรวจให้ กางเกงชั้นในผู้ชายสีกรมท่าคือตัวเดียวกับที่บรรจุในซองหีบห่อที่ส่งตรวจดีเอ็นเอ แม้พันตำรวจโทพิรุณพัฒน์มิได้ตรวจเก็บวัตถุพยานดังกล่าวด้วยตนเอง แต่การตรวจเก็บทำโดยพนักงานสอบสวนร่วมกับเจ้าพนักงานตำรวจของศูนย์นิติวิทยาศาสตร์จังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อนและไม่มีส่วนได้เสียในคดี น่าเชื่อว่าปฏิบัติหน้าที่อย่างตรงไปตรงมาโดยจัดเก็บวัตถุพยานที่พบใส่ซองปิดผนึกเรียบร้อยก่อนนำส่งตรวจพิสูจน์ต่อไป เมื่อผลการตรวจพิสูจน์เสื่อยึดคอกลมแขนสั้นสีดำขอบสีแดง เสื่อยชั้นในสตรีสีขาว กางเกงชั้นในผู้ชายสีกรมท่า และธนบัตรฉบับละ ๑๐๐ บาท ของกลาง พบสารพันธุกรรม (DNA) ลักษณะปนเปื้อนของบุคคลมากกว่าหนึ่งคนติดอยู่ แต่เป็นสารพันธุกรรม (DNA) ที่เข้ากันได้กับสารพันธุกรรม (DNA) ของจำเลย จึงน่าจะเชื่อว่างเกงชั้นในสำหรับผู้ชายเป็นตัวเดียวกับกางเกงชั้นในผู้ชายสีกรมท่าที่ส่งและมีการตรวจพิสูจน์ เพียงแต่เขียนตกเติมระบุสีผิดไปเท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้นจำเลยนำสืบเจอสมกับพยานหลักฐานของโจทก์โดยรับว่าเข้าไปในบ้านที่เกิดเหตุจริง แต่อ้างลอย ๆ ว่าเป็นเพราะตนเมาสุรา พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมานี้ น้ำหนักรับฟังได้ว่า ในวันเกิดเหตุจำเลยเข้าไปในห้องนอนที่เกิดเหตุภายในบ้านที่พักอาศัยของผู้เสียหายทั้งสองแล้วกระทำชำเราผู้เสียหายที่ ๒ ซึ่งเป็นเด็ก แต่สำหรับความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากมารดาเพื่อการอนาจารนั้น เห็นว่า “พราก” ตามพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔ หมายความว่า ทำให้จากไป พาไปเสียจาก ทำให้แยกออกจากกัน หรือแยกออกไป ดังนั้น คำว่า “พราก” ในความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาโดยปราศจากเหตุอันสมควร จึงหมายความว่าพาไปหรือแยกเด็กออกไปจากอำนาจปกครองดูแล ทำให้อำนาจปกครองดูแลของบิดามารดาเด็กถูกรบกวนหรือถูกระทบกระเทือนโดยบิดามารดาเด็กไม่รู้เห็นยินยอมด้วย อันเป็นการล่วงละเมิดอำนาจปกครองของบิดามารดาเด็ก เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายที่ ๒ ภายในบ้านพักที่ผู้เสียหายที่ ๒ พักอาศัยอยู่กับผู้เสียหายที่ ๑ แม้จะได้ความว่าหลังจากที่จำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายที่ ๒ และออกจากบ้านพักดังกล่าวแล้ว จำเลยเรียกให้ผู้เสียหายที่ ๒ ออกจากบ้านเพื่อให้เงินและมีการโอบกอดผู้เสียหายที่ ๒ ดังที่ผู้เสียหายที่ ๒ ให้การต่อพนักงานสอบสวน แต่การกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำต่อเนื่องกันในบริเวณบ้านที่เกิดเหตุตนเอง จำเลยมิได้พาผู้เสียหายที่ ๒ ไปที่อื่นอันเป็นการพาไปหรือแยกออกไปจากอำนาจปกครองดูแลของผู้เสียหายที่ ๑ ที่ทำให้อำนาจปกครองดูแลของผู้เสียหายที่ ๑ ถูกรบกวนหรือถูกระทบกระเทือน การกระทำของจำเลยยังไม่เป็นความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากมารดาเพื่อการอนาจาร เมื่อข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิดฐานดังกล่าว จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการละเมิดต่อผู้เสียหายที่ ๑ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๙ พิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานนี้และให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายที่ ๑ นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยในข้อนี้ฟังขึ้น

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์ในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๑๗ วรรคสาม และยกคำร้องของผู้ร้องที่ ๑ สำหรับดอกเบี้ยในต้นเงินค่าสินไหมทดแทนให้จำเลยชำระอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับถัดจากวันกระทำละเมิด (วันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๖๒) จนถึงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ หลังจากนั้นให้ชำระอัตราร้อยละ ๕ ต่อปี ไปจนกว่าจะชำระเสร็จ โดยหากมีการปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยตามมาตรา ๗ โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาเมื่อใด ก็ให้ปรับเปลี่ยนไปตามนั้น แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ตามที่ขอ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๙ ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์และชั้นฎีกาให้เป็นพับ

๑๔) คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๔๔๔/๒๕๖๖ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติในชั้นนี้โดยจำเลยที่ ๑ ไม่ได้ฎีกาโต้เถียงว่า โจทก์ซื้อและนำเข้าแม่ม้าไอซีบีทิส ซึ่งมีลูกติดท้องมาจากการประมูลขายที่ประเทศออสเตรเลีย ซึ่งระบุว่ามีการผสมพันธุ์กับพ่อม้าชื่อแอนโทเนียส ต่อมาแม่ม้าไอซีบีทิสคลอดลูกม้าไอซีบีทิสหรือภายหลังชื่อมาร์ชโยธิน เป็นเพศผู้ โจทก์ได้ไปแจ้งลูกม้าเกิดใหม่ตามกฎระเบียบของสำนักงานสมุดทะเบียนประวัติสายพันธุ์ม้าแข่งแห่งประเทศไทย โดยระบุพ่อม้าชื่อแอนโทเนียส แม่ม้าชื่อไอซีบีทิส วันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๔ สำนักงานสมุดทะเบียนประวัติสายพันธุ์ม้าแข่งแห่งประเทศไทย มีหนังสือแจ้งโจทก์ถึงผลการตรวจดีเอ็นเอลูกม้าขัดแย้ง โดยระบุว่ามีการดึงขนตรวจดีเอ็นเอสองครั้ง คือวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๒ และวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๕๔ ตามหนังสือดังกล่าวระบุให้โจทก์ตรวจสอบความถูกต้องกับผู้ชายแม่ม้าอีกครั้ง โจทก์จึงดึงขนแม่ม้าและลูกม้าไอซีบีทิส และมีการส่งไปตรวจเปรียบเทียบดีเอ็นเอที่ห้องแล็บ เวทเจิน (Vetgen) สหรัฐอเมริกา ผลการตรวจระบุว่าแม่ม้าไอซีบีทิส และพ่อม้าแอนโทเนียส อยู่ในเกณฑ์ที่เป็นแม่และพ่อของลูกม้า และไม่สามารถถูกต้องออกจากการเป็นแม่และพ่อของลูกม้า ต่อมาวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๕ และวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๕ โจทก์มีหนังสือข้อความอนุเคราะห์จำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้จัดการสำนักงานสมุดทะเบียนประวัติสายพันธุ์ม้าแข่งแห่งประเทศไทย เพื่อให้ออกเล่มทะเบียนให้แก่ลูกม้าไอซีบีทิส แต่จำเลยที่ ๑ มีหนังสือตอบกลับว่า ไม่สามารถจดทะเบียนให้ลูกม้าจากแม่ม้าไอซีบีทิสได้ เพราะผลการตรวจสอบดีเอ็นเอทั้งสองครั้งปรากฏว่าผลขัดแย้ง ต่อมาวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๕ โจทก์ประสงค์ให้ตรวจดีเอ็นเอลูกม้าไอซีบีทิสอีกครั้ง จึงนำลูกม้าไอซีบีทิสไปดึงขนเก็บเป็นตัวอย่างเพื่อตรวจดีเอ็นเอที่สมาคมแห่งประเทศไทย ร. และมีการส่งไปตรวจเปรียบเทียบที่ห้องแล็บมหาวิทยาลัย จ. และวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๕ จำเลยที่ ๑ มีหนังสือแจ้งผลการตรวจเปรียบเทียบดีเอ็นเอของแม่ม้าและลูกม้าไอซีบีทิส ว่าไม่ขัดแย้งกัน ส่วนผลการตรวจเปรียบเทียบดีเอ็นเอของลูกม้าไอซีบีทิส และพ่อม้าแอนโทเนียส ทั้งผลการตรวจของห้องแล็บมหาวิทยาลัย จ. ที่มีอยู่กับที่ได้รับมาจากประเทศออสเตรเลียและสหรัฐอเมริกาปรากฏว่าขัดแย้ง สำนักงานสมุดทะเบียนประวัติสายพันธุ์ม้าแข่งแห่งประเทศไทยจึงไม่สามารถทำการจดทะเบียนให้ลูกม้าไอซีบีทิสได้ และในวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ได้มีการประชุมของสมาคมแห่งประเทศไทย ร. เพื่อหาทางแก้ไข และได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการร่วมเพื่อพิจารณาตรวจสอบหาข้อเท็จจริงถึงเรื่องดังกล่าว ต่อมามีมติของคณะกรรมการให้มีการดึงขนของลูกม้าไอซีบีทิส เพื่อไปตรวจที่ประเทศญี่ปุ่น แต่เจ้าหน้าที่ไม่แจ้งที่อยู่ของห้องแล็บที่จะส่งตรวจให้โจทก์ทราบ โจทก์จึงไม่ยอมชำระค่าส่งและยกเลิกการส่งไปตรวจที่ประเทศญี่ปุ่น ต่อมาวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๖ โจทก์ได้ฟ้องร้องสมาคมแห่งประเทศไทย ร. จำเลยที่ ๑ และพลเอก บ. ในข้อหาละเมิด เรียกค่าเสียหาย คดีหมายเลขดำที่ ๒๐๖๑/๒๕๕๖ ของศาลแพ่ง ระหว่างพิจารณาคดีดังกล่าวโจทก์ได้มอบอำนาจให้นาง ร. ภริยาโจทก์ยื่นหนังสือถึงพลเอก บ. ในฐานะประธานคณะกรรมการร่วม ขอแจ้งพ่อพันธุ์ม้าเพื่อการขอตรวจพันธุ์ม้าใหม่ โดยมีการระบุชื่อพ่อม้าจำนวน ๑๒ ตัว และได้มีการส่งตรวจเปรียบเทียบดีเอ็นเอของลูกม้าไอซีบีทิส กับพ่อม้าจำนวน ๑๒ ตัว ดังกล่าวไปยังห้องแล็บมหาวิทยาลัย จ. วันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๖ ห้องแล็บมหาวิทยาลัย จ. มีหนังสือรายงานผลการตรวจสอบหาลักษณะดีเอ็นเอของม้าโดยปรากฏผลการตรวจเปรียบเทียบดีเอ็นเอของพ่อม้าไคแลน แม่ม้าและลูกม้าไอซีบีทิสว่าผลการตรวจไม่ขัดแย้ง ซึ่งแสดงว่าลูกม้าไอซีบีทิสเป็นลูกม้าของพ่อม้าไคแลน และสำนักงานสมุดทะเบียนประวัติสายพันธุ์ม้าแข่งแห่งประเทศไทยได้รับจดทะเบียนให้ลูกม้าไอซีบีทิส และออกสมุดทะเบียนประวัติสายพันธุ์ม้าแข่ง โดยระบุชื่อพ่อม้าไคแลน และโจทก์ได้ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องคดีแพ่งดังกล่าว ภายหลังโจทก์ได้รับสมุด

ทะเบียนประวัติสายพันธุ์ม้าแข่งของม้ารัชโยธินแล้ว โจทก์ได้ส่งขนม้าไปยังสำนักงานสมุดทะเบียนประวัติสายพันธุ์ม้าแข่งแห่งประเทศไทยและสำนักงานสมุดทะเบียนประวัติสายพันธุ์ม้าแข่งแห่งประเทศไทย เพื่อทำการตรวจเปรียบเทียบทางนิติวิทยาศาสตร์ และผลการตรวจปรากฏว่าพ่อม้าของลูกม้าไอซี่บีทส์ คือ พ่อม้าแอนโทเนียส เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ในระหว่างการพิจารณาคดีนี้ได้มีการส่งขนม้าของม้ารัชโยธินไปยังสำนักงานสมุดทะเบียนประวัติสายพันธุ์ม้าแข่งแห่งประเทศไทยเพื่อทำการตรวจพิสูจน์ดีเอ็นเอว่าตัวอย่างขนม้าของแม่ม้าและลูกม้าไอซี่บีทส์ ตรงกับดีเอ็นเอของพ่อม้าไคแลน หรือพ่อม้าแอนโทเนียส ปรากฏว่า สำนักงานสมุดทะเบียนประวัติสายพันธุ์ม้าแข่งแห่งประเทศไทยได้ส่งขนม้าเข้าตรวจในห้องแล็บ ของมหาวิทยาลัย ม. ประเทศนิวซีแลนด์ ผลการตรวจดังกล่าวปรากฏว่าดีเอ็นเอของพ่อม้าที่ตรงกับลูกม้าไอซี่บีทส์ คือ ดีเอ็นเอของพ่อม้าแอนโทเนียส ส่วนพ่อม้าไคแลน ผลการตรวจปรากฏว่ามีดีเอ็นเอต่างกับลูกม้าไอซี่บีทส์ จึงไม่สามารถเป็นพ่อลูกกันได้

คดีมีปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ ๑ ว่า คำฟ้องของโจทก์ในความผิดฐานปลอมเอกสารเป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) หรือไม่ คดีนี้ โจทก์บรรยายฟ้องว่า โจทก์นำลูกม้าที่เกิดจากแม่ม้าไอซี่บีทส์ และพ่อม้าชื่อแอนโทเนียส หรือแอนโทเนียส พร้อมหลักฐานลูกม้าไปจดทะเบียนประวัติสายพันธุ์ม้าแข่งกับจำเลยที่ ๑ เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๒ จำเลยที่ ๑ ได้อ้างว่าทำการตรวจสอบดีเอ็นเอถึงสองครั้ง ผลการตรวจดีเอ็นเอลูกม้ากับพ่อม้าไม่ตรงกัน จำเลยที่ ๑ จึงไม่รับจดทะเบียนประวัติสายพันธุ์ลูกม้าในประเทศไทยให้กับโจทก์ โจทก์ทราบในภายหลังว่าสำนักงานตรวจสอบสายพันธุ์ม้าและโรคติดต่อทางโลหิต คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัย จ. ไม่เคยทำการตรวจสอบดีเอ็นเอลูกม้าเทียบกับพ่อม้าแอนโทเนียส ซึ่งเป็นพ่อม้าที่แท้จริงแต่ประการใด แต่จำเลยที่ ๑ ได้แจ้งผลในเอกสารการตรวจดีเอ็นเอ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ว่าลูกม้ามีดีเอ็นเอไม่ตรงกับพ่อม้าดังกล่าว อันเป็นข้อความอันเป็นเท็จ นอกจากนี้เอกสารใบรับรองการผสมพันธุ์ได้บันทึกการผสมพันธุ์ระหว่างแม่ม้าไอซี่บีทส์ กับพ่อม้าแอนโทเนียส มิได้ทำการผสมพันธุ์กับพ่อม้าไคแลน จึงเป็นไปได้ที่ลูกม้าจะมีดีเอ็นเอตรงกับพ่อม้าไคแลน เมื่อจำเลยที่ ๑ ได้รับเอกสารรายงานผลการตรวจสอบหลักขณะดีเอ็นเอของม้า ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๖ จากจำเลยที่ ๒ แจ้งว่าผลการตรวจดีเอ็นเอของลูกม้ากับดีเอ็นเอของพ่อม้าไคแลน ไม่ขัดแย้งกัน อันเป็นข้อความอันเป็นเท็จและจำเลยที่ ๑ ได้ทำการจดบันทึกทะเบียนลูกม้าลงในสมุดทะเบียนประวัติสายพันธุ์ม้าแข่งแห่งประเทศไทย โดยระบุพ่อม้าชื่อไคแลน อันเป็นผลให้ลูกม้าของโจทก์ได้รับการจดทะเบียนผิดไปจากความเป็นจริง เอกสารดังกล่าวจึงเป็นเอกสารปลอม เห็นว่า คำฟ้องดังกล่าวครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๔ แล้ว ส่วนข้อเท็จจริงเรื่องว่าเป็นการปลอมลายมือชื่อของผู้อื่นลงในเอกสารฉบับใดขึ้นมาหรือจำเลยที่ ๑ กรอกข้อความหรือตัดทอนข้อความในเอกสารฉบับใดซึ่งมีลายมือชื่อของผู้อื่น โดยไม่ได้รับความยินยอมจากผู้อื่นหาใช่องค์ประกอบความผิดตามที่จำเลยที่ ๑ ฎีกามาไม่ ฎีกาของจำเลยที่ ๑ ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ ๑ ข้อต่อไปว่า จำเลยที่ ๑ กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ เห็นว่า โจทก์บรรยายฟ้องถึงการกระทำความผิดฐานปลอมเอกสารของจำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๑ ออกหนังสือจดหมายที่ ๑๑๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ซึ่งลงนามโดยจำเลยที่ ๑ ตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข ๓ ซึ่งตรงกับเอกสารหมายเลข ๔ และการที่จำเลยที่ ๑ ออกเอกสารการจดบันทึกทะเบียนลูกม้าลงในสมุดทะเบียนประวัติสายพันธุ์ม้าแข่งแห่งประเทศไทย ตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข ๖ ซึ่งตรงกับเอกสารหมายเลข ๖

๑๔ หรือ จ.๔๑ เมื่อข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่า จำเลยที่ ๑ เป็นผู้จัดการสมุดทะเบียนประวัติสายพันธุ์ม้าแข่ง สำนักงานสมุดทะเบียนประวัติสายพันธุ์ม้าแข่งแห่งประเทศไทย อยู่ในกำกับดูแลของสมาคมแห่งประเทศไทย ร. ทำหน้าที่รับผิดชอบในการจดทะเบียนรูปพรรณพ่อแม่ม้า แม่ม้า และลูกม้าที่นำเข้าหรือเกิดในประเทศไทย รวมทั้งจัดทำเอกสารบรรยายรูปพรรณและบันทึกข้อมูลจำเพาะสำหรับใช้ในการตรวจรูปพรรณม้า เมื่อหนังสือตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข ๓ และเอกสารการจดทะเบียนลูกม้าลงในสมุดทะเบียนประวัติสายพันธุ์ม้าแข่งแห่งประเทศไทย ตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข ๖ ซึ่งตรงกับเอกสารหมายเลข จ.๑๔ หรือ จ.๔๑ ซึ่งจำเลยที่ ๑ เป็นผู้จัดทำขึ้น แม้ข้อความในเอกสารบางส่วนอาจเป็นข้อความเท็จหรือไม่ก็ตาม แต่ก็หาทำให้จำเลยที่ ๑ มีความผิดฐานปลอมเอกสารดังกล่าวไม่ เพราะจำเลยที่ ๑ มีอำนาจหน้าที่ในการจัดทำเอกสารดังกล่าว ส่วนความผิดฐานใช้เอกสารปลอม ซึ่งโจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ ๑ นำเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข ๑ ไปประกาศโฆษณาในหนังสือพิมพ์ม้าแข่งตามสำเนาเอกสารหนังสือโปรแกรมม้าแข่ง ฉบับวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ถือว่าจำเลยที่ ๑ ใช้เอกสารปลอมดังกล่าวนั้น ก็ไม่ปรากฏจากทางนำสืบของโจทก์ซึ่งเป็นผู้มีภาระการพิสูจน์ในเรื่องนี้จะได้ยินยันว่าจำเลยที่ ๑ เป็นผู้นำเอกสารดังกล่าวไปลงโฆษณาไว้จริงหรือไม่ ทั้งเมื่อตรวจดูเอกสารดังกล่าวแล้วก็ไม่ปรากฏข้อความใดที่แสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ เป็นผู้นำเอกสารดังกล่าวไปลงโฆษณา พยานหลักฐานของโจทก์ที่นำสืบมาในความผิดฐานใช้เอกสารปลอมจึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟังลงโทษจำเลยที่ ๑ ส่วนการที่ศาลอุทธรณ์ฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยที่ ๑ ปลอมเอกสารดีเอ็นเอโปรไฟล์พ่อแม่ม้าไคแลน โดยการนำรหัสดีเอ็นเอโปรไฟล์ของพ่อแม่ม้าที่แท้จริงไปใส่เป็นรหัสดีเอ็นเอในเอกสารดีเอ็นเอโปรไฟล์ของพ่อแม่ม้าไคแลน แล้ววินิจฉัยว่าเอกสารหมายเลข จ.๑๔ หรือ จ.๔๑ เป็นเอกสารปลอม การที่จำเลยที่ ๑ นำเอกสารหมายเลขดังกล่าวไปใช้เพื่อแลกกับการที่โจทก์ถอนฟ้องคดีแพ่งจึงเป็นการใช้เอกสารปลอมนั้น เป็นข้อเท็จจริงนอกคำฟ้อง ไม่สามารถนำมารับฟังได้ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๑ ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ ๑ ข้างต้นฟังขึ้น ส่วนฎีกานอกจากนี้ไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลง จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย

พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง

สรุปการนำนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในการสอบสวนดำเนินคดีพิเศษตามที่กฎหมายบัญญัติมีประโยชน์

ดังนี้

- ๑) ช่วยให้การสอบสวนมีประสิทธิภาพมากขึ้น
- ๒) ช่วยให้ผู้ต้องหาตัวผู้กระทำผิดได้เร็วขึ้น
- ๓) ช่วยให้ผู้พิสูจน์ความผิดของผู้กระทำผิดได้แม่นยำยิ่งขึ้น
- ๔) ช่วยให้เกิดความเป็นธรรมในกระบวนการยุติธรรม

ดังนั้นการนำนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในการสอบสวนคดีพิเศษจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อกระบวนการยุติธรรม ช่วยให้การสอบสวนคดีพิเศษมีประสิทธิภาพและแม่นยำยิ่งขึ้น ส่งผลให้เกิดความเป็นธรรมต่อทั้งผู้ถูกกล่าวหาและผู้เสียหายและเป็นการอำนวยความยุติธรรมอย่างยิ่ง

บทที่ ๕

ปัญหาการนำนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในการสอบสวนคดีพิเศษ

การใช้หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มีบทบาทสำคัญในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษ เพิ่มความแม่นยำ รวดเร็ว และช่วยให้คลี่คลายคดีได้ อย่างไรก็ดี ยังมีอุปสรรคหลายประการที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพดังนี้

๕.๑ **ขาดแคลนบุคลากรผู้เชี่ยวชาญ:** สาเหตุการขาดแคลนหลักสูตรนิติวิทยาศาสตร์ มีดังนี้

๑) มีเพียงไม่กี่มหาวิทยาลัยในประเทศไทยที่เปิดสอนหลักสูตรนิติวิทยาศาสตร์

๒) หลักสูตรที่มีอยู่บางแห่งก็เปิดรับนักเรียนน้อย

๓) เงินเดือนและสวัสดิการ:

- เงินเดือนของนิติวิทยาศาสตร์ในภาครัฐค่อนข้างต่ำ

- สวัสดิการไม่ดึงดูดใจ

๔) ความก้าวหน้าในสายงาน:โอกาสก้าวหน้าในสายงานค่อนข้างจำกัด

๕) ภาพลักษณ์ของงาน:หลายคนมองงานนิติวิทยาศาสตร์ว่าน่ากลัว น่าเบื่อ

๕.๑.๑ **ผลกระทบ**

๑) การล่าช้าของคดี:

๒) การขาดแคลนนิติวิทยาศาสตร์ทำให้การตรวจพิสูจน์หลักฐานล่าช้า

๓) ส่งผลกระทบต่อความล่าช้าของคดี

๕.๑.๒ **ความผิดพลาดของคดี:**

๑) การขาดแคลนนิติวิทยาศาสตร์ที่มีประสบการณ์

๒) เพิ่มความเสี่ยงต่อความผิดพลาดของคดี

๕.๑.๓ **การสูญเสียหลักฐาน:**

๑) การเก็บรักษาหลักฐานไม่ถูกต้อง

๒) ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพของการสืบสวน

แนวทางแก้ไข

๑) ส่งเสริมการศึกษา

๒) สนับสนุนให้มหาวิทยาลัยเปิดสอนหลักสูตรนิติวิทยาศาสตร์

๓) เพิ่มทุนการศึกษา

๔) พัฒนาเงินเดือนและสวัสดิการ:

๕) เพิ่มเงินเดือนให้ทัดเทียมกับสาขาอื่น

๖) เพิ่มสวัสดิการ เช่น ทุนการศึกษา บุตร

๗) พัฒนาโอกาสก้าวหน้าในสายงาน:

๘) สร้างระบบอาวุโส

๙) พัฒนาระบบการฝึกอบรม

๑๐) ส่งเสริมภาพลักษณ์ของงาน:

๑๑) ประชาสัมพันธ์งานนิติวิทยาศาสตร์

ผลลัพธ์ที่คาดหวัง

๑) มีจำนวนนิติวิทยาศาสตร์เพียงพอ:

๒) เพิ่มประสิทธิภาพการตรวจพิสูจน์หลักฐาน

๓) เร่งรัดการคลี่คลายคดี

๔) ลดความผิดพลาดของคดี:

๕) เพิ่มความน่าเชื่อถือของกระบวนการยุติธรรม

๖) รักษาหลักฐาน:

๗) เพิ่มประสิทธิภาพการสืบสวน

ตัวอย่างประเทศที่ประสบความสำเร็จ

สหรัฐอเมริกา:

๑) มีหน่วยงานนิติวิทยาศาสตร์ที่ทันสมัย มีบุคลากรนิติวิทยาศาสตร์ที่มีประสบการณ์

๒) สหราชอาณาจักร:

- มีหลักสูตรนิติวิทยาศาสตร์ที่มีคุณภาพ

- มีระบบการฝึกอบรมนิติวิทยาศาสตร์ที่มีประสิทธิภาพ

สรุป

การขาดแคลนบุคลากรผู้เชี่ยวชาญทางด้านนิติวิทยาศาสตร์เป็นปัญหาใหญ่ที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพของกระบวนการยุติธรรม ภาครัฐควรมีแนวทางแก้ไขอย่างจริงจังเพื่อเพิ่มจำนวนนิติวิทยาศาสตร์ที่มีคุณภาพ

- ประเทศไทยมีจำนวนนักนิติวิทยาศาสตร์ที่ไม่เพียงพอต่อจำนวนคดีพิเศษ

- ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านยังมีจำกัด

- ขาดแคลนบุคลากรที่มีทักษะการวิเคราะห์ข้อมูลทางนิติวิทยาศาสตร์

๕.๒. ปัญหาเทคโนโลยีล้ำสมัย: สาเหตุที่เทคโนโลยีนิติวิทยาศาสตร์ล้ำสมัย เนื่องจากเทคโนโลยีนิติวิทยาศาสตร์มีบทบาทสำคัญในการสืบสวนสอบสวนอาชญากรรม ช่วยให้เจ้าหน้าที่สามารถเก็บหลักฐาน วิเคราะห์ข้อมูล และระบุตัวผู้กระทำผิดได้แม่นยำมากขึ้น อย่างไรก็ตาม เทคโนโลยีนิติวิทยาศาสตร์บางประเภทอาจล้ำสมัยได้ เกิดจากสาเหตุหลักๆ ดังนี้

๕.๒.๑ การพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ เทคโนโลยีมีการพัฒนาอย่างรวดเร็วอยู่เสมอ เทคโนโลยีใหม่ ๆ มักมี ประสิทธิภาพ แม่นยำ และรวดเร็วกว่าเทคโนโลยีเก่า ตัวอย่างเช่น

๑) เทคนิคการตรวจดีเอ็นเอ: เทคนิคการตรวจดีเอ็นเอมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เทคนิคใหม่ ๆ ช่วยให้ นักนิติวิทยาศาสตร์สามารถวิเคราะห์ดีเอ็นเอได้ละเอียดมากขึ้น แม้จะมีปริมาณน้อย หรืออยู่ในสภาพที่เสื่อมโทรมก็ตาม

๒) เครื่องมือวิเคราะห์: เครื่องมือวิเคราะห์ทางนิติวิทยาศาสตร์มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เครื่องมือใหม่ ๆ ช่วยให้นักนิติวิทยาศาสตร์สามารถวิเคราะห์หลักฐานได้แม่นยำ รวดเร็ว และละเอียดมากขึ้น

๕.๒.๒ **ขาดแคลนทรัพยากร** การพัฒนาและใช้งานเทคโนโลยีนิติวิทยาศาสตร์ใหม่ ๆ จำเป็นต้องใช้ทรัพยากรจำนวนมาก เช่น งบประมาณ เครื่องมือ และบุคลากรที่มีทักษะเฉพาะทาง

๑) งบประมาณ: หน่วยงานนิติวิทยาศาสตร์มักมีงบประมาณจำกัด ส่งผลต่อการจัดซื้อเครื่องมือใหม่ ๆ หรือการพัฒนาทักษะของบุคลากร

๒) เครื่องมือ: เครื่องมือวิเคราะห์ทางนิติวิทยาศาสตร์บางชนิดมีราคาแพง หน่วยงานนิติวิทยาศาสตร์บางแห่งอาจไม่มีงบประมาณเพียงพอสำหรับจัดซื้อเครื่องมือเหล่านี้

๓) บุคลากร: บุคลากรที่มีทักษะเฉพาะทางด้านนิติวิทยาศาสตร์มีจำนวนจำกัด ส่งผลต่อการใช้งานเทคโนโลยีใหม่ ๆ

๕.๒.๓ **กฎหมายและระเบียบข้อบังคับ** กฎหมายและระเบียบข้อบังคับบางฉบับอาจจำกัดการใช้งานเทคโนโลยีนิติวิทยาศาสตร์ใหม่ ๆ ตัวอย่างเช่น

๑) กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล: กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลอาจจำกัดการเก็บและวิเคราะห์ข้อมูลทางนิติวิทยาศาสตร์

๒) ระเบียบการควบคุมการส่งออก: ระเบียบการควบคุมการส่งออกอาจจำกัดการซื้อเครื่องมือวิเคราะห์ทางนิติวิทยาศาสตร์จากต่างประเทศ

๕.๒.๔ **การขาดความตระหนัก** เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องบางรายอาจไม่ทราบถึงเทคโนโลยีนิติวิทยาศาสตร์ใหม่ ๆ ส่งผลต่อการใช้งานเทคโนโลยีเหล่านี้

แนวทางแก้ไข

- การสนับสนุนจากภาครัฐ: ภาครัฐควรสนับสนุนงบประมาณสำหรับการพัฒนาและใช้งานเทคโนโลยีนิติวิทยาศาสตร์ใหม่ ๆ

- การพัฒนาทักษะบุคลากร: หน่วยงานนิติวิทยาศาสตร์ควรพัฒนาทักษะของบุคลากรให้สามารถใช้งานเทคโนโลยีใหม่ ๆ ได้

- การปรับปรุงกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ: กฎหมายและระเบียบข้อบังคับควรได้รับการปรับปรุงให้ทันสมัย รองรับการใช้งานเทคโนโลยีใหม่ ๆ

- การรณรงค์ประชาสัมพันธ์: หน่วยงานนิติวิทยาศาสตร์ควรทำการรณรงค์ประชาสัมพันธ์ให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทราบถึงเทคโนโลยีนิติวิทยาศาสตร์ใหม่ ๆ

ผลลัพธ์

การพัฒนาเทคโนโลยีนิติวิทยาศาสตร์ ช่วยให้เจ้าหน้าที่สามารถเก็บหลักฐาน วิเคราะห์ข้อมูล และระบุตัวผู้กระทำผิดได้แม่นยำมากขึ้น เพิ่มประสิทธิภาพในการสืบสวนสอบสวน

๕.๓. **ปัญหากระบวนการเก็บหลักฐานนิติวิทยาศาสตร์** การเก็บหลักฐานนิติวิทยาศาสตร์เป็นขั้นตอนสำคัญในกระบวนการสืบสวนสอบสวนและการพิสูจน์ความจริง แต่กระบวนการนี้ยังมีอุปสรรคและปัญหาอยู่หลายประการ ดังนี้

๕.๓.๑ การขาดแคลนบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญ:

- ประเทศไทยมีจำนวนผู้เชี่ยวชาญด้านนิติวิทยาศาสตร์ที่ไม่เพียงพอต่อจำนวนคดี
- พนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องอาจไม่มีความรู้และทักษะที่เพียงพอในการเก็บหลักฐาน

อย่างถูกต้อง

๕.๓.๒ อุปกรณ์และเทคโนโลยีที่ล้าสมัย:หน่วยงานที่เกี่ยวข้องอาจขาดแคลนอุปกรณ์และเครื่องมือที่ทันสมัยสำหรับการเก็บหลักฐาน เทคโนโลยีที่ใช้ในการเก็บหลักฐานอาจไม่สามารถวิเคราะห์หลักฐานบางประเภทได้

๕.๓.๓ การขาดมาตรฐานและแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจน:

- ยังไม่มีมาตรฐานและแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจนสำหรับการเก็บหลักฐาน
- วิธีการเก็บหลักฐานอาจแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับหน่วยงานและเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบ

๕.๓.๔ สภาพแวดล้อมและสถานที่เกิดเหตุ:

- สภาพแวดล้อมและสถานที่เกิดเหตุอาจไม่เอื้ออำนวยต่อการเก็บหลักฐาน
- สภาพอากาศ ฝุ่นละออง และมลภาวะต่างๆ อาจส่งผลต่อคุณภาพของหลักฐาน

๕.๓.๕ การปนเปื้อนและการสูญเสียหลักฐาน:

- หลักฐานอาจถูกปนเปื้อนจากบุคคล สิ่งของ หรือสภาพแวดล้อม
- หลักฐานอาจสูญเสียหรือถูกทำลายระหว่างการรักษาหรือขนส่ง

๕.๓.๖ ปัญหาทางกฎหมาย:

- กฎหมายบางประการอาจจำกัดการเก็บหลักฐานบางประเภท
- กระบวนการเก็บหลักฐานอาจขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชน

แนวทางแก้ไข:

- ๑) พัฒนาหลักสูตรและฝึกอบรมบุคลากรด้านนิติวิทยาศาสตร์
- ๒) จัดหาอุปกรณ์และเครื่องมือที่ทันสมัยสำหรับการเก็บหลักฐาน
- ๓) กำหนดมาตรฐานและแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจนสำหรับการเก็บหลักฐาน
- ๔) พัฒนาระบบเก็บรักษาและขนส่งหลักฐานที่มีประสิทธิภาพ
- ๕) ศึกษาและแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเก็บหลักฐาน

ผลลัพธ์ที่คาดหวัง:

- ๑) เพิ่มประสิทธิภาพการเก็บหลักฐาน
- ๒) เพิ่มความน่าเชื่อถือของหลักฐาน
- ๓) ช่วยให้การสืบสวนสอบสวนและการพิสูจน์ความจริงมีความแม่นยำ

ตัวอย่าง:

๑) คดีฆาตกรรมที่ไม่มีพยานบุคคล หลักฐานนิติวิทยาศาสตร์ เช่น ลายนิ้วมือ ดีเอ็นเอ หรือร่องรอยเขียน เล็บ อาจเป็นหลักฐานสำคัญที่นำไปสู่การจับกุมผู้ร้าย

๒) คดีอุบัติเหตุจราจร หลักฐานนิติวิทยาศาสตร์ เช่น ร่องรอยยางรถ รอยเบรก หรือรอยเฉี่ยวชน อาจเป็นหลักฐานสำคัญที่ช่วยให้ตำรวจสามารถระบุสาเหตุของอุบัติเหตุ

สรุป:

การเก็บหลักฐานนิติวิทยาศาสตร์เป็นขั้นตอนสำคัญในกระบวนการยุติธรรม แม้จะยังมีอุปสรรคและปัญหาอยู่หลายประการ แต่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกำลังพยายามแก้ไขและพัฒนา

๕.๔. ปัญหาระบบฐานข้อมูลนิติวิทยาศาสตร์

ระบบฐานข้อมูลนิติวิทยาศาสตร์มีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนงานสืบสวนสอบสวนและพิสูจน์หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ แต่ระบบฐานข้อมูลเหล่านี้ยังเผชิญกับปัญหาหลายประการ ดังนี้

๕.๔.๑ ปัญหาความเข้ากันได้ ระบบฐานข้อมูลนิติวิทยาศาสตร์ในประเทศไทยยังขาดความเข้ากันได้ระหว่างหน่วยงานต่างๆ ส่งผลให้เกิดปัญหาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลและทำงานร่วมกัน หน่วยงานแต่ละแห่งมีระบบและรูปแบบฐานข้อมูลของตัวเอง ทำให้ยากต่อการค้นหาและเปรียบเทียบข้อมูล

๕.๔.๒ ปัญหาความครบถ้วนและถูกต้องของข้อมูล ข้อมูลในระบบฐานข้อมูลบางครั้งอาจไม่ครบถ้วนหรือถูกต้อง อาจเกิดจากความผิดพลาดของมนุษย์ ขั้นตอนการป้อนข้อมูล หรืออุปกรณ์ที่ใช้เก็บข้อมูล

๕.๔.๓ ปัญหาความปลอดภัยของข้อมูล ระบบฐานข้อมูลนิติวิทยาศาสตร์มักมีข้อมูลที่มีความอ่อนไหวสูง เช่น ข้อมูลประวัติอาชญากรรม ข้อมูล DNA ข้อมูลลายนิ้วมือ

๕.๔.๔ ปัญหาการเข้าถึงข้อมูล การเข้าถึงข้อมูลในระบบฐานข้อมูลนิติวิทยาศาสตร์มักถูกจำกัดเฉพาะบุคคลที่ได้รับอนุญาตเท่านั้น

๕.๕.๕ ปัญหาการขาดแคลนบุคลากร หน่วยงานนิติวิทยาศาสตร์ขาดแคลนบุคลากรที่มีทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ

แนวทางการแก้ไข

๑) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานระบบฐานข้อมูลนิติวิทยาศาสตร์ให้มีความเป็นมาตรฐาน

๒) พัฒนาระบบฐานข้อมูลกลางเพื่อเชื่อมโยงข้อมูลจากหน่วยงานต่างๆ

๓) กำหนดมาตรฐานการจัดเก็บข้อมูลและควบคุมคุณภาพ

๔) พัฒนาระบบรักษาความปลอดภัยข้อมูล

๕) กำหนดแนวทางการเข้าถึงข้อมูล

๖) พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมบุคลากร

ตัวอย่างประเทศที่ประสบความสำเร็จ

- สหรัฐอเมริกา: มีระบบฐานข้อมูลนิติวิทยาศาสตร์ระดับชาติ (CODIS)

- อังกฤษ: มีระบบฐานข้อมูลลายนิ้วมือ (National Automated Fingerprint Identification System)

ผลลัพธ์ที่คาดหวัง

๑) เพิ่มประสิทธิภาพการสืบสวนสอบสวน

๒) เพิ่มความแม่นยำในการพิสูจน์หลักฐาน

๓) ลดระยะเวลาในการคลี่คลายคดี

๔) เพิ่มความโปร่งใสและความน่าเชื่อถือของระบบงานนิติวิทยาศาสตร์

สรุป

ระบบฐานข้อมูลนิติวิทยาศาสตร์ที่มีประสิทธิภาพ จะช่วยสนับสนุนงานสืบสวนสอบสวนและพิสูจน์หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์

๕.๕ ปัญหาเกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกับนิติวิทยาศาสตร์: ได้แก่

๕.๕.๑ กฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกับนิติวิทยาศาสตร์มีจำนวนมากและกระจัดกระจาย กฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกับนิติวิทยาศาสตร์มีอยู่หลายฉบับ กระจัดอยู่ในหลายหน่วยงาน ทำให้ยากต่อการค้นหาและติดตามความเปลี่ยนแปลง ตัวอย่างกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่

๑) ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

๒) พระราชบัญญัติสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ กระทรวงยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๒๗

๕.๕.๒ กฎหมายบางฉบับล้าสมัย กฎหมายบางฉบับที่เกี่ยวข้องกับนิติวิทยาศาสตร์มีการประกาศใช้มานานแล้ว ไม่ได้ปรับปรุงให้ทันสมัยกับเทคโนโลยีและวิธีการทางนิติวิทยาศาสตร์ที่เปลี่ยนแปลงไป

๕.๕.๓ ปัญหาการรวบรวมพยานหลักฐานนิติวิทยาศาสตร์ของพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ ได้แก่

๑) อำนาจของพนักงานสอบสวน: กฎหมายไทยให้อำนาจพนักงานสอบสวนในการเลือกพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ ซึ่งอาจนำไปสู่ความคลาดเคลื่อน เนื่องจากพนักงานสอบสวนอาจไม่มีความเชี่ยวชาญด้านนี้

๒) กฎหมายเกี่ยวกับการชันสูตรพลิกศพ: ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๑/๑ วรรคสอง กำหนดให้ชันสูตรพลิกศพเฉพาะคดีอาญาที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินสามปี ทำให้คดีอื่น ๆ อาจไม่ได้รับการตรวจสอบอย่างละเอียด

๕.๕.๔ ปัญหาการวิเคราะห์หลักฐานนิติวิทยาศาสตร์ ได้แก่

๑) มาตรฐานการวิเคราะห์: ยังไม่มีมาตรฐานการวิเคราะห์หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ที่ชัดเจน ทำให้ผลการวิเคราะห์จากแต่ละหน่วยงานอาจมีความแตกต่างกัน

๒) ความน่าเชื่อถือของผลการวิเคราะห์: ผลการวิเคราะห์ทางนิติวิทยาศาสตร์อาจถูกตั้งคำถามเรื่องความน่าเชื่อถือ โดยเฉพาะในคดีที่มีความซับซ้อน

๕.๕.๕ ปัญหาการนำเสนอพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ในชั้นศาล ได้แก่

๑) ความรู้ความเข้าใจของผู้พิพากษา: ผู้พิพากษาอาจไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ ทำให้ยากต่อการตัดสินคดี

๒) การนำเสนอพยานหลักฐาน: ผู้เชี่ยวชาญด้านนิติวิทยาศาสตร์อาจไม่คุ้นเคยกับกระบวนการทางกฎหมาย ทำให้การนำเสนอพยานหลักฐานไม่ชัดเจน

๕.๕.๖ ขาดกลไกการประสานงานระหว่างหน่วยงานนิติวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับนิติวิทยาศาสตร์มีจำนวนมาก แต่ขาดกลไกการประสานงานที่มีประสิทธิภาพ ทำให้เกิดปัญหาความล่าช้าและความซ้ำซ้อนในการทำงาน

๕.๕.๗ ขาดบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญด้านนิติวิทยาศาสตร์ยังมีจำนวนไม่เพียงพอ

๕.๕.๘ ปัญหาเรื่องจริยธรรม การดำเนินงานทางนิติวิทยาศาสตร์ต้องคำนึงถึงจริยธรรมหลายประการ เช่น การรักษาความลับของข้อมูล การไม่เลือกปฏิบัติต่อบุคคล

๕.๖ ปัญหาการตรวจพิสูจน์ทางนิติวิทยาศาสตร์ แบ่งปัญหาได้ดังนี้

๕.๖.๑ ปัญหาการตรวจพิสูจน์ทางนิติวิทยาศาสตร์ในห้องปฏิบัติการ

๑) ปัญหาการตรวจลายนิ้วมือ ฝ่ามือ ฝ่าเท้า การตรวจลายนิ้วมือ ฝ่ามือ ฝ่าเท้า เป็นวิธีการพิสูจน์เอกลักษณ์บุคคลที่มีประสิทธิภาพ แต่ก็มีข้อจำกัดและปัญหาอยู่บ้าง ดังนี้

๑.๑) รอยนิ้วมืออาจไม่ชัดเจนหรือถูกทำลาย

- รอยนิ้วมืออาจเลือนหายไปหรือถูกทำลายจากสภาพอากาศ ความร้อน ความชื้น สารเคมี หรือรอยแผลเป็น

- รอยนิ้วมือที่เปียกหรือสกปรกก็ตรวจสอบได้ยาก

- วัสดุบางชนิดไม่เก็บรอยนิ้วมือไว้ เช่น พลาสติก โลหะเรียบ

๑.๒) การตรวจลายนิ้วมือต้องใช้เวลา

- การตรวจลายนิ้วมือแฝงต้องใช้เวลาและความชำนาญของเจ้าหน้าที่

- เทคโนโลยีการตรวจลายนิ้วมืออัตโนมัติช่วยให้การตรวจสอบรวดเร็วขึ้น แต่ก็ยังมีข้อจำกัด

- การเปรียบเทียบรอยนิ้วมือกับฐานข้อมูลอาจใช้เวลานาน

๑.๓) ฐานข้อมูลลายนิ้วมืออาจไม่สมบูรณ์

- ฐานข้อมูลลายนิ้วมืออาจไม่มีข้อมูลของบุคคลทุกคน

- ข้อมูลในฐานข้อมูลอาจไม่ถูกต้องหรือเป็นปัจจุบัน

๑.๔) ปัญหาจริยธรรม

- การเก็บข้อมูลลายนิ้วมืออาจเป็นการละเมิดความเป็นส่วนตัว

- การใช้เทคโนโลยีลายนิ้วมืออาจนำไปสู่การเฝ้าระวังและควบคุมประชาชน

๑.๕) ความถูกต้องแม่นยำ

- แม้ว่าลายนิ้วมือจะเป็นเอกลักษณ์เฉพาะบุคคล แต่ก็มีความเป็นไปได้ไม่น้อยมากที่ลายนิ้วมือสองคนจะเหมือนกัน ๑๐๐%

- การวิเคราะห์ลายนิ้วมืออาจเกิดข้อผิดพลาดจากการตีความของเจ้าหน้าที่

๑.๖) เทคโนโลยี

- เทคโนโลยีการตรวจลายนิ้วมือมีการพัฒนาอยู่เสมอ แต่ก็ยังมีข้อจำกัด

- เทคโนโลยีใหม่ ๆ อาจมีราคาแพงและเข้าถึงได้ยาก

๑.๗) ความปลอดภัย

- ข้อมูลลายนิ้วมืออาจถูกขโมยหรือแฮ็กได้

- การใช้เทคโนโลยีลายนิ้วมืออาจมีความเสี่ยงด้านความปลอดภัย

๑.๘) ความยินยอม

- บุคคลอาจไม่ยินยอมให้เก็บข้อมูลลายนิ้วมือ

- การบังคับให้เก็บข้อมูลลายนิ้วมืออาจเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน

แนวทางแก้ไข

- พัฒนาเทคนิคการตรวจลายนิ้วมือให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
- พัฒนารฐานข้อมูลลายนิ้วมือให้สมบูรณ์และเป็นปัจจุบัน
- กำหนดกฎหมายและระเบียบเกี่ยวกับการเก็บและใช้ข้อมูลลายนิ้วมือ
- สร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับปัญหาจริยธรรมของเทคโนโลยีลายนิ้วมือ
- พัฒนาระบบความปลอดภัยสำหรับข้อมูลลายนิ้วมือ
- ให้ความสำคัญกับความยินยอมของบุคคล

สรุป

การตรวจลายนิ้วมือ ฝ่ามือ ฝ่าเท้า เป็นวิธีการพิสูจน์เอกลักษณ์บุคคลที่มีประสิทธิภาพ แต่ก็มีข้อจำกัดและปัญหาอยู่บ้าง จำเป็นต้องมีแนวทางแก้ไขเพื่อพัฒนาเทคโนโลยีนี้ให้มีประสิทธิภาพ ปลอดภัย และเป็นธรรม

๕.๖.๒ **ปัญหาการตรวจเอกสาร** การตรวจเอกสารทางนิติวิทยาศาสตร์เป็นกระบวนการที่ซับซ้อนและท้าทาย มีปัญหาหลายประการที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการตรวจสอบ ซึ่งอาจส่งผลต่อผลลัพธ์และความน่าเชื่อถือของการวิเคราะห์ แบ่งปัญหาออกได้ดังนี้

๑) ปัญหาทั่วไป

- การขาดมาตรฐานสากล: ยังไม่มีมาตรฐานสากลที่เป็นที่ยอมรับสำหรับการตรวจเอกสารทางนิติวิทยาศาสตร์ วิธีการและเทคนิคที่ใช้แตกต่างกันไปในแต่ละห้องปฏิบัติการ สิ่งนี้อาจนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ไม่สอดคล้องกันและทำให้ยากต่อการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์จากแหล่งต่างๆ

- ความซับซ้อนของเอกสาร: เอกสารอาจมีรูปแบบและเนื้อหาที่หลากหลาย ทำให้ยากต่อการวิเคราะห์ ตัวอย่างเช่น เอกสารบางฉบับอาจเขียนด้วยลายมือ บางฉบับอาจพิมพ์ด้วยเครื่องพิมพ์ บางฉบับอาจเป็นลายพิมพ์ดีด สิ่งนี้อาจทำให้ยากต่อการระบุเอกลักษณ์ของผู้เขียนและตรวจสอบความถูกต้องของเอกสาร

- การปนเปื้อน: เอกสารอาจปนเปื้อนด้วยลายนิ้วมือ ดีเอ็นเอ หรือร่องรอยอื่นๆ ที่อาจทำให้ยากต่อการระบุเอกลักษณ์ของผู้เขียน

- การปลอมแปลง: เอกสารอาจถูกปลอมแปลงหรือแก้ไข ทำให้ยากต่อการตรวจสอบความถูกต้อง

๒) ปัญหาเฉพาะ

- การตรวจลายเซ็น: ลายเซ็นอาจถูกปลอมแปลงได้ง่าย ทำให้ยากต่อการระบุเอกลักษณ์ของผู้ลงนาม

- การวิเคราะห์ลายมือ: ลายมืออาจแตกต่างกันไปตามกาลเวลาและสภาวะต่างๆ ทำให้ยากต่อการระบุเอกลักษณ์ของผู้เขียน

- การตรวจสอบเอกสารปลอม: เอกสารปลอมอาจมีความซับซ้อนและยากต่อการตรวจจับ

- การตรวจสอบลายนิ้ว: ลายนิ้วอาจถูกปลอมแปลงได้ง่าย ทำให้ยากต่อการตรวจสอบความถูกต้องของเอกสาร

แนวทางแก้ไข

๑) การพัฒนามาตรฐานสากลสำหรับการตรวจเอกสารทางนิติวิทยาศาสตร์

- ๒) การฝึกอบรมนักนิติวิทยาศาสตร์อย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับเทคนิคการตรวจสอบเอกสารล่าสุด
- ๓) การใช้เทคโนโลยีใหม่ในการวิเคราะห์เอกสาร
- ๔) การพัฒนาความร่วมมือระหว่างห้องปฏิบัติการนิติวิทยาศาสตร์ในหลายหน่วยงานภายในและภายนอกประเทศ

สรุป

การตรวจเอกสารทางนิติวิทยาศาสตร์เป็นกระบวนการที่มีความสำคัญ แต่ก็มีมีความท้าทาย มีปัญหาหลายประการที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการตรวจสอบ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อผลลัพธ์และความน่าเชื่อถือของการวิเคราะห์ การพัฒนามาตรฐานสากล การฝึกอบรมนักนิติวิทยาศาสตร์อย่างต่อเนื่อง และการใช้เทคโนโลยีใหม่ จะช่วยปรับปรุงความแม่นยำและความน่าเชื่อถือของการตรวจสอบเอกสาร

๕.๖.๓ ปัญหาการตรวจอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน การตรวจอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนทางนิติวิทยาศาสตร์มีบทบาทสำคัญในการสืบสวนสอบสวนคดีอาญา แต่ยังมีปัญหาหลายประการที่ทำลายประสิทธิภาพและความน่าเชื่อถือของงานตรวจดังนี้

- ๑) การตรวจเปรียบเทียบรอยร่องบนกระสุนปืน
 - รอยร่องบนกระสุนปืน เกิดขึ้นจากการเสียดสีกับเกลียวลำกล้องปืน ซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของแต่ละกระบอก แต่การตรวจเปรียบเทียบรอยร่องเหล่านี้มีความซับซ้อนและอาจเกิดข้อผิดพลาดได้ง่าย

ปัญหาในการตรวจพิสูจน์ทางนิติวิทยาศาสตร์

- รอยร่องบนกระสุนปืนอาจคล้ายคลึงกันจากปืนต่างกระบอก
- รอยร่องอาจเลือนหายไปหรือถูกบดบังได้
- เทคโนโลยีการตรวจเปรียบเทียบรอยร่องยังมีข้อจำกัด

ผลลัพธ์

- ผลการตรวจอาจไม่ชัดเจนหรือสรุปได้
- อาจเกิดข้อผิดพลาดในการระบุตัวอาวุธปืน

๒) การตรวจเขม่าดินปืน เขม่าดินปืน เป็นอนุภาคขนาดเล็กที่เกิดจากการเผาไหม้ดินปืน มักพบอยู่บนมือ เสื้อผ้า และบริเวณที่เกิดเหตุ

ปัญหาในการตรวจพิสูจน์ทางนิติวิทยาศาสตร์

- เขม่าดินปืนอาจปนเปื้อนจากแหล่งอื่นได้ง่าย
- การตรวจหาเขม่าดินปืนอาจยุ่งยากและใช้เวลานาน
- เทคโนโลยีการตรวจเขม่าดินปืนยังมีข้อจำกัด

ผลลัพธ์

- ผลการตรวจอาจไม่ชัดเจนหรือสรุปได้
- อาจเกิดข้อผิดพลาดในการระบุตัวผู้กระทำผิด

๓) การขาดแคลนข้อมูลและทรัพยากร

- ข้อมูลเกี่ยวกับอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน ยังมีจำกัด

- อุปกรณ์และเครื่องมือ ที่ใช้ในการตรวจพิสูจน์มีราคาแพง
- บุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญ ยังมีจำนวนไม่เพียงพอ

ผลลัพธ์

- ประสิทธิภาพการตรวจอาจด้อยลง
- เกิดความล่าช้าในการตรวจพิสูจน์

๔) ปัญหาทางกฎหมาย

- กฎหมายเกี่ยวกับอาวุธปืน มีความซับซ้อนและแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ
- การตีความกฎหมาย เกี่ยวกับหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์อาจคลุมเครือ

ผลลัพธ์

- เกิดข้อจำกัดในการนำผลการตรวจไปใช้ในกระบวนการยุติธรรม
- อาจเกิดข้อผิดพลาดในการตัดสินคดี

แนวทางการแก้ไข

- พัฒนาระบบฐานข้อมูลเกี่ยวกับอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน
- พัฒนาเทคโนโลยีการตรวจพิสูจน์อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน
- เพิ่มจำนวนบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญ
- พัฒนากฎหมายและระเบียบเกี่ยวกับหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์
- ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

ตัวอย่างปัญหา

- คดีฆาตกรรมที่มีการใช้อาวุธปืน แต่ไม่พบรอยนิ้วมือหรือ DNA บนอาวุธปืน
- คดีลอบยิงที่ไม่พบตัวผู้กระทำความผิด
- คดีปล้นทรัพย์ที่มีการใช้อาวุธปืน แต่ผู้ต้องหาปฏิเสธข้อกล่าวหา

ผลกระทบ

- การสืบสวนสอบสวนคดีอาญาอาจล่าช้าหรือไม่มีประสิทธิภาพ
- ผู้กระทำความผิดอาจลอยนวล
- เกิดความไม่เป็นธรรมในกระบวนการยุติธรรม

สรุป

การตรวจอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนทางนิติวิทยาศาสตร์มีบทบาทสำคัญในการสืบสวนสอบสวนคดีอาญา แต่ยังมีปัญหาหลายประการที่อาจเกิดข้อจำกัดในการนำผลการตรวจไปใช้ในกระบวนการยุติธรรมและอาจเกิดข้อผิดพลาดในการตัดสินคดี

๕.๖.๔ ปัญหาการตรวจทางเคมี การตรวจเคมีทางนิติวิทยาศาสตร์มีบทบาทสำคัญในการสืบสวนสอบสวนคดีอาญา โดยใช้หลักการทางเคมีเพื่อวิเคราะห์หลักฐานต่างๆ เช่น สารเสพติด ยาพิษ สารเคมี โลหะหนัก ฯลฯ อย่างไรก็ตาม การตรวจเคมีทางนิติวิทยาศาสตร์ก็เผชิญกับปัญหาหลายประการ ดังนี้

๑) ความซับซ้อนของสารเคมี ปัจจุบันมีสารเคมีหลายพันชนิดที่มีโครงสร้างและคุณสมบัติแตกต่างกัน การตรวจวิเคราะห์สารเคมีเหล่านี้จึงต้องใช้เทคนิคที่ซับซ้อนและเครื่องมือที่มีความละเอียดสูง

๒) ปริมาณสารเคมีที่น้อย ในบางกรณี ปริมาณสารเคมีที่พบในหลักฐานมีจำนวนน้อยมาก ทำให้ยากต่อการตรวจวิเคราะห์

๓) การปนเปื้อน หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์อาจปนเปื้อนจากสารเคมีอื่นๆ ได้ง่าย

๔) การตีความผล การตีความผลการตรวจเคมีทางนิติวิทยาศาสตร์อาจมีความซับซ้อนและต้องการผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์

๕) ต้นทุน การตรวจเคมีทางนิติวิทยาศาสตร์มีราคาแพง

๖) ระยะเวลา การตรวจเคมีทางนิติวิทยาศาสตร์อาจใช้เวลานาน

๗) กฎหมายและข้อบังคับ กฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการตรวจเคมีทางนิติวิทยาศาสตร์อาจมีความซับซ้อน

๘) จริยธรรม การตรวจเคมีทางนิติวิทยาศาสตร์อาจเกี่ยวข้องกับประเด็นทางจริยธรรม เช่น การเก็บตัวอย่าง DNA

๙) การขาดแคลนบุคลากร บุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญด้านการตรวจเคมีทางนิติวิทยาศาสตร์มีจำนวนจำกัด

๑๐) เทคโนโลยี เทคโนโลยีใหม่ๆ สำหรับการตรวจเคมีทางนิติวิทยาศาสตร์มีการพัฒนาอยู่เสมอ แต่บางครั้งห้องปฏิบัติการอาจไม่มีงบประมาณเพียงพอที่จะจัดซื้อเครื่องมือใหม่

แนวทางการแก้ไข

- พัฒนาวิธีการตรวจวิเคราะห์สารเคมีที่ซับซ้อนและมีประสิทธิภาพ

- พัฒนาวิธีการตรวจวิเคราะห์สารเคมีที่มีปริมาณน้อย

- ป้องกันการปนเปื้อนของหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์

- พัฒนาวิธีการตีความผลการตรวจเคมีทางนิติวิทยาศาสตร์

- หาแหล่งเงินทุนสนับสนุนการตรวจเคมีทางนิติวิทยาศาสตร์

- พัฒนาระบบการตรวจเคมีทางนิติวิทยาศาสตร์ให้รวดเร็วยิ่งขึ้น

- ศึกษาและปรับปรุงกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการตรวจเคมีทางนิติวิทยาศาสตร์

- พัฒนามาตรฐานทางจริยธรรมสำหรับการตรวจเคมีทางนิติวิทยาศาสตร์

- พัฒนาหลักสูตรการศึกษาและฝึกอบรมบุคลากรด้านการตรวจเคมีทางนิติวิทยาศาสตร์

- สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ๆ สำหรับการตรวจเคมีทางนิติวิทยาศาสตร์

ตัวอย่างปัญหา

- คดีฆาตกรรม: พบสารเคมีที่ไม่รู้จักในร่างกายของเหยื่อแต่มีปริมาณเล็กน้อยมากไม่สามารถเก็บตรวจพิสูจน์ทางนิติวิทยาศาสตร์ได้

- คดีลักลอบค้ายา: ตรวจพบสารเสพติดในปริมาณน้อยมากในสิ่งของต้องสงสัยไม่สามารถเก็บตรวจพิสูจน์ทางนิติวิทยาศาสตร์ได้

- คดีวางเพลิง: ตรวจพบสารเคมีที่ใช้ในการวางเพลิงในที่เกิดเหตุแต่มีปริมาณเล็กน้อยมากไม่สามารถเก็บตรวจพิสูจน์ทางนิติวิทยาศาสตร์ได้

ผลกระทบ

- ปัญหาการตรวจเคมีทางนิติวิทยาศาสตร์อาจส่งผลกระทบต่อความถูกต้องของกระบวนการยุติธรรม
- อาจทำให้ผู้บริสุทธิ์ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด
- อาจทำให้ผู้กระทำความผิดลอยนวล

๕.๖.๕ ปัญหาการตรวจทางฟิสิกส์ การตรวจฟิสิกส์ทางนิติวิทยาศาสตร์มีบทบาทสำคัญในการสืบสวนคดีอาชญากรรม โดยใช้หลักการทางฟิสิกส์และเทคโนโลยีเพื่อวิเคราะห์หลักฐานและหาข้อสรุปเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม การตรวจประเภทนี้ยังมีข้อจำกัดและปัญหาอยู่หลายประการ ดังนี้

๑) ข้อจำกัดทางเทคโนโลยี: ได้แก่

- เครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการตรวจบางชนิดมีราคาแพง ใช้งานยาก และจำเป็นต้องมีผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางในการใช้งาน

- เทคโนโลยีบางอย่างยังมีข้อจำกัดในการวิเคราะห์หลักฐานที่มีขนาดเล็กหรือเสื่อมสภาพ
- การพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ ๆ อยู่เสมอ ทำให้เจ้าหน้าที่ต้องเรียนรู้และปรับตัวอยู่ตลอดเวลา

๒) ความผิดพลาดของมนุษย์:

- การวิเคราะห์หลักฐานทางฟิสิกส์ต้องอาศัยการตีความของผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งอาจเกิดข้อผิดพลาดจากความรู้ ความเข้าใจ ประสบการณ์ หรืออคติของผู้วิเคราะห์

- ขั้นตอนการตรวจบางขั้นตอนมีความละเอียดอ่อนและเสี่ยงต่อการปนเปื้อนหรือสูญเสียหลักฐาน

๓) ปัญหาเกี่ยวกับหลักฐาน:

- หลักฐานทางฟิสิกส์บางชนิดอาจหาพบได้ยาก หรืออาจถูกทำลายหรือสูญเสียไป
- หลักฐานบางชนิดอาจไม่ชัดเจนหรือเพียงพอที่จะสรุปข้อเท็จจริงได้
- การตีความหลักฐานอาจขัดแย้งกัน หรือสามารถอธิบายได้ด้วยทฤษฎีที่แตกต่างกัน

๔) ปัญหาทางจริยธรรม:

- การเก็บรวบรวมและวิเคราะห์หลักฐานทางฟิสิกส์อาจเกี่ยวข้องกับประเด็นทางจริยธรรม เช่น การละเมิดความเป็นส่วนตัว

- ผลลัพธ์ของการตรวจอาจส่งผลกระทบต่อชีวิตและเสรีภาพของบุคคล

๕) ปัญหาทางกฎหมาย:

- กฎหมายและระเบียบเกี่ยวกับการตรวจหลักฐานทางฟิสิกส์อาจมีความซับซ้อนและแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ

- ผลลัพธ์ของการตรวจอาจไม่เป็นที่ยอมรับในศาล

ตัวอย่างปัญหาที่พบบ่อย:

- การวิเคราะห์รอยนิ้วมือ: รอยนิ้วมืออาจไม่ชัดเจนหรือเพียงพอที่จะระบุตัวบุคคล
- การวิเคราะห์ดีเอ็นเอ: ดีเอ็นเออาจปนเปื้อนหรือสูญเสียไป

- การวิเคราะห์ร่องรอยการเฉี่ยวชน: ร่องรอยอาจไม่ชัดเจนหรือเพียงพอที่จะสรุปสาเหตุของอุบัติเหตุ

แนวทางการแก้ไข:

- พัฒนาเทคโนโลยีใหม่ ๆ ให้มีประสิทธิภาพ แม่นยำ และใช้งานง่าย
- ฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ให้มีความรู้ ความเข้าใจ และทักษะในการตรวจหลักฐาน
- กำหนดมาตรฐานและแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจน
- พัฒนาระบบควบคุมคุณภาพ
- ร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

สรุป:

การตรวจพิสูจน์ทางนิติวิทยาศาสตร์เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการสืบสวนคดีอาชญากรรม แต่ยังมีข้อจำกัดและปัญหาอยู่หลายประการ จำเป็นต้องมีการพัฒนาเทคโนโลยี ฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ กำหนดมาตรฐาน และสร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อให้การตรวจหลักฐานทางพิสูจน์มีความแม่นยำ ยุติธรรม และเป็นประโยชน์ต่อกระบวนการยุติธรรม

๕.๖.๖ ปัญหาการตรวจทางชีววิทยาและดีเอ็นเอ (DNA) การตรวจทางชีววิทยาและดีเอ็นเอ (DNA) ทางนิติวิทยาศาสตร์ เป็นเครื่องมือที่ทรงพลังในการพิสูจน์ความผิดและระบุตัวบุคคล แต่ก็ยังมีข้อจำกัดและปัญหาอยู่หลายประการ ดังนี้

๑) การเก็บตัวอย่าง:

- ตัวอย่างอาจปนเปื้อนได้ง่ายจากสิ่งแวดล้อมหรือบุคคลอื่น
- ตัวอย่างอาจมีปริมาณน้อยหรือคุณภาพไม่ดี especially ในกรณีที่เกิดหรือเสื่อมสภาพ
- การเก็บรักษาตัวอย่างที่ไม่เหมาะสม ส่งผลต่อคุณภาพและประสิทธิภาพในการตรวจ

๒) เทคนิคการตรวจ:

- เทคนิคการตรวจบางชนิดมีความซับซ้อน ใช้เวลานาน และต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์
- เทคนิคการตรวจบางชนิด มีความไวต่อสิ่งปนเปื้อน ส่งผลต่อผลลัพธ์ของการตรวจ
- เทคโนโลยีใหม่ ๆ มักมีราคาแพง จำกัดการเข้าถึง

๓) การตีความผล:

- การตีความผลการตรวจ อาจมีความซับซ้อน ขึ้นอยู่กับความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ประสบการณ์ และความเชี่ยวชาญของผู้วิเคราะห์

- ผลการตรวจ อาจไม่ชัดเจน หรือ เกิดข้อสงสัย จำเป็นต้องมีการตรวจเพิ่มเติม
- ประเด็นทางจริยธรรม เกี่ยวกับการใช้ข้อมูลทางพันธุกรรม

๔) ปัญหาทางกฎหมาย:

- กฎหมายเกี่ยวกับการเก็บรักษา การใช้ และการเปิดเผยข้อมูลทางพันธุกรรม ยังมีความไม่ชัดเจน
- ประเด็นเกี่ยวกับความเป็นส่วนตัว และสิทธิของบุคคล
- การใช้ข้อมูลทางพันธุกรรม อาจนำไปสู่การเลือกปฏิบัติ หรือ การละเมิดสิทธิ

ตัวอย่างปัญหา

- กรณีคราบเลือดที่พบในที่เกิดเหตุ อาจปนเปื้อนจากบุคคลอื่น ทำให้ยากต่อการระบุตัวบุคคล
- กรณีตัวอย่างดีเอ็นเอมีปริมาณน้อย อาจทำให้ไม่สามารถตรวจสอบได้
- กรณีผลการตรวจดีเอ็นเอ ไม่ชัดเจน จำเป็นต้องมีการตรวจเพิ่มเติม
- กรณีการใช้ข้อมูลทางพันธุกรรม โดยไม่ได้รับความยินยอมจากบุคคลศาลอาจไม่รับฟังเป็น

พยานหลักฐานในการพิจารณาพิพากษาคดีได้

แนวทางการแก้ไข

- พัฒนาระบบการเก็บรักษา และการตรวจตัวอย่าง ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
- พัฒนากฎหมาย และ แนวทางปฏิบัติ เกี่ยวกับการใช้ข้อมูลทางพันธุกรรม
- สร้างความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการตรวจทางชีววิทยา และ ดีเอ็นเอ แก่สาธารณชน
- ส่งเสริมจริยธรรม ในการใช้ข้อมูลทางพันธุกรรม

สรุป การตรวจทางชีววิทยาและดีเอ็นเอทางนิติวิทยาศาสตร์เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพแต่ยังมีข้อจำกัดและปัญหาจำเป็นต้องมีการพัฒนาและแก้ไขเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและความน่าเชื่อถือ

๕.๖.๗ การตรวจยาเสพติด การตรวจยาเสพติดทางนิติวิทยาศาสตร์มีบทบาทสำคัญในการบังคับใช้กฎหมายและระบบยุติธรรม แต่ก็เผชิญกับปัญหาและอุปสรรคหลายประการ ดังนี้

๑) ความซับซ้อนของยาเสพติด: ยาเสพติดมีหลายชนิด แต่ละชนิดมีโครงสร้างทางเคมีและวิธีการตรวจที่แตกต่างกัน การตรวจหาสารเสพติดบางชนิดมีความซับซ้อนและต้องการเทคโนโลยีขั้นสูง

๒) การปนเปื้อน: ยาเสพติดสามารถปนเปื้อนได้ง่ายจากสิ่งแวดล้อม อุปกรณ์ หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการตรวจ ส่งผลต่อความถูกต้องของผลตรวจ

๓) ความผิดพลาดของมนุษย์: การตรวจยาเสพติดต้องอาศัยทักษะและความชำนาญของเจ้าหน้าที่ ความผิดพลาดของมนุษย์อาจเกิดขึ้นได้ ส่งผลต่อผลตรวจและความน่าเชื่อถือ

๔) ค่าใช้จ่าย: เทคโนโลยีและอุปกรณ์ที่ใช้ในการตรวจยาเสพติดมีราคาสูง ส่งผลต่องบประมาณของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

๕) ระยะเวลา: การตรวจยาเสพติดบางชนิดใช้เวลานาน ส่งผลต่อกระบวนการสืบสวนและสอบสวน

๖). กฎหมายและข้อบังคับ: กฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการตรวจยาเสพติดอาจมีความยุ่งยากและซับซ้อน

๗) การเข้าถึง: การเข้าถึงเทคโนโลยีและอุปกรณ์ที่ใช้ในการตรวจยาเสพติดอาจจำกัดในบางพื้นที่

๘) การตีความผล: การตีความผลตรวจยาเสพติดอาจมีความซับซ้อนและต้องการผู้เชี่ยวชาญ

๙) ความเป็นส่วนตัว: การตรวจยาเสพติดอาจส่งผลต่อความเป็นส่วนตัวของบุคคล

๑๐) จริยธรรม: การตรวจยาเสพติดอาจเกี่ยวข้องกับประเด็นจริยธรรม เช่น การเลือกปฏิบัติ

แนวทางการแก้ไข

- พัฒนาเทคนิคการตรวจที่มีความไวและจำเพาะสูงขึ้น
- กำหนดมาตรฐานสำหรับการเก็บตัวอย่างและการตรวจวิเคราะห์
- พัฒนาระบบการฝึกอบรมผู้เชี่ยวชาญ

- ทบทวนและปรับปรุงกฎหมายให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน
- คำนึงถึงหลักจริยธรรมในการตรวจยาเสพติด

ตัวอย่าง

- สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ พัฒนาระบบตรวจสอบยาเสพติดในเส้นผม เพิ่มประสิทธิภาพการตรวจและป้องกันปัญหาการเสพติดในเด็ก
- กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ร่วมกับสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ นำร่องใช้ "เส้นผม" ตรวจสารเสพติดในเด็กและเยาวชนกลุ่มเสี่ยง สถิติดำเนินคดีลดลง ๒๕%

สรุป

การตรวจยาเสพติดทางนิติวิทยาศาสตร์เป็นเครื่องมือสำคัญในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด แต่ยังมีปัญหาหลายประการที่ต้องแก้ไข พัฒนาเทคนิคการตรวจ กำหนดมาตรฐาน ฝึกอบรมผู้เชี่ยวชาญ ทบทวนกฎหมาย และคำนึงถึงหลักจริยธรรม เพื่อให้การตรวจยาเสพติดมีประสิทธิภาพ แม่นยำ และเป็นธรรม

๕.๖.๘ การตรวจพิสูจน์อาชญากรรมคอมพิวเตอร์ การตรวจอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ทางนิติวิทยาศาสตร์เป็นศาสตร์ที่ซับซ้อนและท้าทายอยู่เสมอ มีปัญหาหลายประการที่ผู้เชี่ยวชาญด้านนิติวิทยาศาสตร์ต้องเผชิญในการตรวจสอบและวิเคราะห์หลักฐานดิจิทัล ปัญหาเหล่านี้รวมถึง:

๑) การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว: เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์มีการพัฒนาอยู่เสมอ หมายความว่าผู้เชี่ยวชาญด้านนิติวิทยาศาสตร์ต้องติดตามเทรนด์ล่าสุดอยู่เสมอเพื่อเรียนรู้วิธีการกู้คืนข้อมูล วิเคราะห์หลักฐาน และระบุตัวผู้กระทำผิด

๒) ความซับซ้อนของหลักฐานดิจิทัล: หลักฐานดิจิทัลอาจมีความซับซ้อนและกระจัดกระจายอยู่ทั่วอุปกรณ์หลายเครื่อง ผู้เชี่ยวชาญด้านนิติวิทยาศาสตร์ต้องมีความเชี่ยวชาญในการกู้คืนข้อมูลจากอุปกรณ์ต่างๆ เช่น คอมพิวเตอร์ โทรศัพท์มือถือ ฮาร์ดไดรฟ์ และอุปกรณ์ IoT

๓) การขาดมาตรฐาน: ยังไม่มีมาตรฐานสากลสำหรับการตรวจอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ หมายความว่าวิธีการและเครื่องมือที่ใช้ในการตรวจสอบอาจแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับหน่วยงานและประเทศ

๔) การเข้าถึงข้อมูล: การเข้าถึงข้อมูลดิจิทัลอาจเป็นเรื่องยาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อข้อมูลถูกเก็บไว้บนเซิร์ฟเวอร์ในต่างประเทศ หรือถูกเข้ารหัส

๕) การรักษาความปลอดภัย: ผู้เชี่ยวชาญด้านนิติวิทยาศาสตร์ต้องมั่นใจว่าหลักฐานดิจิทัลได้รับการรักษาความปลอดภัยอย่างเหมาะสมเพื่อป้องกันการสูญหายหรือการเปลี่ยนแปลง

๖) การนำเสนอหลักฐาน: การนำเสนอหลักฐานดิจิทัลในศาลอาจเป็นเรื่องยาก ผู้เชี่ยวชาญด้านนิติวิทยาศาสตร์ต้องสามารถอธิบายหลักฐานทางเทคนิคให้บุคคลทั่วไปเข้าใจได้

๗) ปัญหาด้านกฎหมาย: กฎหมายเกี่ยวกับอาชญากรรมคอมพิวเตอร์มีการพัฒนาอยู่เสมอ หมายความว่าผู้เชี่ยวชาญด้านนิติวิทยาศาสตร์ต้องติดตามการเปลี่ยนแปลงทางกฎหมายอยู่เสมอเพื่อให้แน่ใจว่าการตรวจสอบของตนเป็นไปตามกฎหมาย

๘) ทรัพยากรที่จำกัด: หน่วยงานนิติวิทยาศาสตร์มักมีทรัพยากรจำกัด หมายความว่าอาจไม่มีเครื่องมือและอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการตรวจสอบอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ที่ซับซ้อน

๙) การขาดผู้เชี่ยวชาญ: ยังมีผู้เชี่ยวชาญด้านนิติวิทยาศาสตร์ที่มีทักษะด้านอาชญากรรมคอมพิวเตอร์อยู่ไม่เพียงพอ

๑๐) การรับรู้ของสาธารณะ: ประชาชนทั่วไปยังไม่เข้าใจบทบาทของนิติวิทยาศาสตร์ในอาชญากรรมคอมพิวเตอร์

แนวทางแก้ไข

มีหลายวิธีในการแก้ไขปัญหาเหล่านี้ ตัวอย่างเช่น:

- การพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรมสำหรับผู้เชี่ยวชาญด้านนิติวิทยาศาสตร์
- การพัฒนาเครื่องมือและเทคนิคใหม่สำหรับการตรวจสอบอาชญากรรมคอมพิวเตอร์
- การสร้างมาตรฐานสากลสำหรับการตรวจอาชญากรรมคอมพิวเตอร์
- การเพิ่มการลงทุนในหน่วยงานนิติวิทยาศาสตร์
- การรณรงค์ให้ความรู้แก่ประชาชนเกี่ยวกับอาชญากรรมคอมพิวเตอร์

สรุป

การตรวจอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ทางนิติวิทยาศาสตร์มีบทบาทสำคัญในการต่อสู้กับอาชญากรรมทางไซเบอร์ ปัญหาต่างๆ ที่ผู้เชี่ยวชาญด้านนิติวิทยาศาสตร์ต้องเผชิญนั้นสามารถแก้ไขได้ด้วยความพยายามร่วมกันจากภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม

๕.๗ ปัญหาการตรวจพิสูจน์โดยเทคโนโลยีขั้นสูงในห้องปฏิบัติการ เทคโนโลยีขั้นสูงในห้องปฏิบัติการมีบทบาทสำคัญในการตรวจพิสูจน์หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ ช่วยให้สามารถวิเคราะห์ตัวอย่างขนาดเล็ก หลักฐานที่มองไม่เห็นด้วยตาเปล่า และระบุตัวบุคคลหรือวัตถุได้อย่างแม่นยำ อย่างไรก็ตาม เทคโนโลยีเหล่านี้ยังมีข้อจำกัดและปัญหาบางประการ ดังนี้:

๑) ต้นทุนสูง: เทคโนโลยีขั้นสูงมักมีราคาแพง เครื่องมือและอุปกรณ์บางชนิดมีราคาหลายล้านบาท ห้องปฏิบัติการจำเป็นต้องมีงบประมาณเพียงพอเพื่อจัดซื้อและบำรุงรักษา

๒) ความซับซ้อน: การใช้เทคโนโลยีขั้นสูงต้องการผู้เชี่ยวชาญที่มีทักษะเฉพาะทาง บุคลากรในห้องปฏิบัติการจำเป็นต้องได้รับการฝึกอบรมอย่างเข้มข้นเพื่อใช้งานเครื่องมือและตีความผลลัพธ์

๓) ความเสี่ยงต่อการปนเปื้อน: เทคโนโลยีที่ละเอียดอ่อนอาจได้รับผลกระทบจากการปนเปื้อนทาง DNA หรือสารเคมี ห้องปฏิบัติการจำเป็นต้องมีมาตรการควบคุมที่เข้มงวดเพื่อป้องกันการปนเปื้อน

๔) ปัญหาทางจริยธรรม: เทคโนโลยีบางชนิด เช่น การวิเคราะห์ DNA raises ethical concerns about privacy and discrimination.

๕) การตีความผลลัพธ์: ผลลัพธ์จากเทคโนโลยีขั้นสูงอาจซับซ้อนและต้องการการตีความอย่างรอบคอบ ผู้เชี่ยวชาญจำเป็นต้องมีประสบการณ์และความรู้ที่เพียงพอเพื่อตีความผลลัพธ์ได้อย่างถูกต้อง

๖) ความถูกต้อง: เทคโนโลยีขั้นสูงมีความแม่นยำสูง แต่ก็ยังมีโอกาสเกิดข้อผิดพลาดได้ ห้องปฏิบัติการจำเป็นต้องมีระบบควบคุมคุณภาพเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของผลลัพธ์

๗) การเข้าถึง: เทคโนโลยีขั้นสูงอาจไม่สามารถเข้าถึงได้ในบางพื้นที่ ห้องปฏิบัติการขนาดเล็กหรือในประเทศกำลังพัฒนาอาจไม่มีงบประมาณหรือบุคลากรที่เพียงพอ

๘) กฎหมาย: กฎหมายและข้อบังคับอาจจำกัดการใช้เทคโนโลยีขั้นสูงในบางกรณี ห้องปฏิบัติการจำเป็นต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่าการทำงานเทคโนโลยีเป็นไปตามกฎหมาย

๙) การยอมรับ: ศาลและหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายอาจไม่ยอมรับผลลัพธ์จากเทคโนโลยีขั้นสูงซึ่งสามารถแยกปัญหาออกได้ดังต่อไปนี้

๕.๗.๑ **ปัญหาการตรวจวิเคราะห์โดยใช้แสงซินโครตรอน** คือแสงซินโครตรอนคือแสงที่มีความเข้มข้นสูงกว่าแสงทั่วไปนับล้านเท่า เกิดจากการแผ่รังสีแม่เหล็กไฟฟ้าของอิเล็กตรอนที่เคลื่อนที่ด้วยความเร็วใกล้เคียงความเร็วแสง เมื่อถูกบังคับให้เลี้ยวโค้งในสนามแม่เหล็กใช้ในการศึกษาโครงสร้างของอะตอม โมเลกุล และวัสดุหรือใช้ในการวิเคราะห์ห้องปฏิบัติการของสารหรือใช้ในการศึกษาสิ่งมีชีวิตในระดับจุลภาคหรือตรวจสอบและวิเคราะห์วัสดุพยานในคดี แม้ว่าแสงซินโครตรอนจะเป็นเทคโนโลยีที่มีศักยภาพสูงสำหรับการตรวจวิเคราะห์ทางนิติวิทยาศาสตร์ แต่ก็ยังมีปัญหาและข้อจำกัดบางประการที่ต้องได้รับการแก้ไขก่อนที่จะนำมาใช้อย่างแพร่หลาย ดังนี้

๑) ต้นทุน: แสงซินโครตรอนเป็นเทคโนโลยีที่มีค่าใช้จ่ายสูง ทั้งในด้านการก่อสร้างและการใช้งานเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์มีราคาแพง จำเป็นต้องมีการลงทุนสูงในการพัฒนาและบำรุงรักษา

๒) ความซับซ้อน: การใช้งานเครื่องมือแสงซินโครตรอนมีความซับซ้อน จำเป็นต้องมีผู้เชี่ยวชาญที่มีทักษะเฉพาะทางสูงในการใช้งานและวิเคราะห์ผลลัพธ์

๓) การเข้าถึง: แหล่งกำเนิดแสงซินโครตรอนมีจำนวนจำกัด ส่วนใหญ่กระจุกตัวอยู่ในประเทศพัฒนาแล้ว ประเทศกำลังพัฒนาอาจไม่มีแหล่งกำเนิดแสงซินโครตรอนภายในประเทศ

๔) การตีความผล: การตีความผลลัพธ์จากการวิเคราะห์ด้วยแสงซินโครตรอนอาจมีความซับซ้อน จำเป็นต้องมีการพัฒนาวิธีการและเครื่องมือสำหรับการตีความผลที่ง่ายและมีประสิทธิภาพ

๕) มาตรฐาน: ยังไม่มีมาตรฐานสากลสำหรับการใช้แสงซินโครตรอนในการตรวจวิเคราะห์ทางนิติวิทยาศาสตร์

๖) ประเด็นด้านจริยธรรม: การใช้แสงซินโครตรอนอาจเกิดประเด็นด้านจริยธรรม เช่น การละเมิดความเป็นส่วนตัว

๗) ความปลอดภัย: แสงซินโครตรอนเป็นรังสีที่มีความเข้มข้นสูง จำเป็นต้องมีมาตรการป้องกันความปลอดภัยที่เข้มงวดสำหรับผู้ใช้งาน

๘) ระยะเวลา: การวิเคราะห์ด้วยแสงซินโครตรอนอาจใช้เวลานาน

๙) ความเสถียร: แสงซินโครตรอนมีความไวต่อสภาพแวดล้อม จำเป็นต้องมีการควบคุมสภาพแวดล้อมอย่างเคร่งครัด

๑๐) ปริมาณตัวอย่าง: การวิเคราะห์ด้วยแสงซินโครตรอนอาจต้องการตัวอย่างที่มีปริมาณมาก

แนวทางการแก้ไข

- พัฒนาเครื่องมือและอุปกรณ์ที่มีราคาประหยัด

- พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมสำหรับผู้เชี่ยวชาญ

- สนับสนุนการสร้างแหล่งกำเนิดแสงซินโครตรอนในประเทศกำลังพัฒนา
- พัฒนาริธีการและเครื่องมือสำหรับการตีความผล
- กำหนดมาตรฐานสากลสำหรับการใช้แสงซินโครตรอน
- พัฒนาแนวทางปฏิบัติที่คำนึงถึงประเด็นด้านจริยธรรม
- พัฒนามาตรการป้องกันความปลอดภัย
- พัฒนาเทคนิคการวิเคราะห์ที่รวดเร็ว
- พัฒนาเทคนิคการวิเคราะห์ที่ใช้ตัวอย่างน้อย
- พัฒนาเทคนิคการวิเคราะห์ที่ทนต่อสภาพแวดล้อม

สรุป

แสงซินโครตรอนเป็นเทคโนโลยีที่มีศักยภาพสูงสำหรับการตรวจวิเคราะห์ทางนิติวิทยาศาสตร์แต่ยังมีข้อจำกัดอยู่หลายประการจำเป็นต้องมีการพัฒนาเทคโนโลยีบุคลากรกฎหมายและแนวทางปฏิบัติให้ชัดเจนมากกว่านี้

๕.๗.๒ ปัญหาการวิเคราะห์ไอโซโทป ไอโซโทปคืออะตอมที่มีจำนวนโปรตอนเท่ากัน แต่จำนวนนิวตรอนต่างกันใช้ในการวิเคราะห์ทางเคมีหรือใช้เทคนิคทางเคมีเพื่อระบุองค์ประกอบของสารโดยสเปกโทรสโกปีคือเทคนิคที่ใช้ในการวัดการดูดกลืนหรือการปล่อยรังสีแม่เหล็กไฟฟ้า การวิเคราะห์ทางนิติวิทยาศาสตร์โดยใช้ไอโซโทปเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการสืบสวนสอบสวน แต่ก็มีข้อจำกัดและปัญหาบางประการที่ควรทราบ

ข้อจำกัด:

๑) ความไว: เทคนิคการวิเคราะห์ไอโซโทปบางชนิดอาจมีความไวไม่เพียงพอที่จะตรวจจับไอโซโทปเป้าหมายในปริมาณที่น้อย

๒) ความเฉพาะเจาะจง: ไอโซโทปบางชนิดอาจพบได้ในแหล่งธรรมชาติหลายแห่ง ซึ่งอาจทำให้ยากต่อการระบุแหล่งที่มาของวัตถุ

๓) การปนเปื้อน: ไอโซโทปเป้าหมายอาจปนเปื้อนจากแหล่งอื่นระหว่างการเก็บตัวอย่าง การวิเคราะห์หรือการจัดการ

๔) ค่าใช้จ่าย: เทคนิคการวิเคราะห์ไอโซโทปบางชนิดอาจมีราคาแพง

ปัญหา:

- การตีความผล: การตีความผลการวิเคราะห์ไอโซโทปอาจซับซ้อนและต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์

- ความถูกต้อง: ผลการวิเคราะห์ไอโซโทปอาจได้รับผลกระทบจากปัจจัยต่างๆ เช่น เทคนิคการเตรียมตัวอย่าง สภาพแวดล้อม และอุปกรณ์ที่ใช้

- จริยธรรม: การใช้ไอโซโทปในบางกรณี เช่น การติดตามบุคคล อาจมีประเด็นด้านจริยธรรม

ตัวอย่างปัญหา:

- การระบุแหล่งที่มาของยาเสพติด: การวิเคราะห์ไอโซโทปสามารถใช้เพื่อระบุแหล่งที่มาของยาเสพติด เช่น โคเคน หรือเฮโรอีน แต่การตีความผลอาจซับซ้อน เนื่องจากไอโซโทปบางชนิดอาจพบได้ในแหล่งธรรมชาติหลายแห่ง

- การระบุตัวบุคคล: การวิเคราะห์ไอโซโทปของฟัน กระดูก หรือเส้นผม สามารถใช้เพื่อระบุตัวบุคคล แต่เทคนิคนี้มีความไวไม่เพียงพอที่จะตรวจจับไอโซโทปเป้าหมายในปริมาณที่น้อย

- การติดตามบุคคล: การใช้ไอโซโทปกัมมันตภาพรังสีเพื่อติดตามบุคคลอาจมีประเด็นด้านจริยธรรม

แนวทางแก้ไข:

- พัฒนาเทคนิคการวิเคราะห์ที่มีความไวและความเฉพาะเจาะจงมากขึ้น

- พัฒนามาตรการควบคุมคุณภาพเพื่อลดปัญหาการปนเปื้อน

- พัฒนาแนวทางการตีความผลที่ชัดเจนและรัดกุม

- พัฒนาหลักเกณฑ์จริยธรรมสำหรับการใช้ไอโซโทปในนิติวิทยาศาสตร์

สรุป:

การวิเคราะห์ทางนิติวิทยาศาสตร์โดยใช้ไอโซโทปเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการสืบสวนสอบสวน แต่ผู้ใช้งานควรตระหนักถึงข้อจำกัดและปัญหาต่างๆตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

๕.๗.๓ ปัญหาการวิเคราะห์ทางนิติวิทยาศาสตร์นิวเคลียร์ การวิเคราะห์ทางนิติวิทยาศาสตร์นิวเคลียร์มีประโยชน์อย่างมากในการสืบสวนคดีอาญาและการระบุตัวบุคคล แต่ก็เผชิญกับปัญหาหลายประการ ดังนี้:

๑) ความซับซ้อนทางเทคนิค: เทคนิคที่ใช้ในการวิเคราะห์นิวเคลียร์มีความซับซ้อนและต้องการผู้เชี่ยวชาญที่มีทักษะเฉพาะทางสูง

๒) ต้นทุน: อุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์นิวเคลียร์มีราคาแพง

๓) ความไวต่อสิ่งปนเปื้อน: ตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์นิวเคลียร์มีความไวต่อสิ่งปนเปื้อนสูง ส่งผลต่อความแม่นยำของผลลัพธ์

๔) ข้อจำกัดการตรวจจับ: เทคนิคบางชนิดมีขีดจำกัดการตรวจจับที่สูง หมายความว่าอาจไม่สามารถตรวจจับสารกัมมันตรังสีในปริมาณต่ำได้

๕) ความปลอดภัย: การทำงานกับสารกัมมันตรังสีมีความเสี่ยงต่อสุขภาพและความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่

๖) กฎระเบียบ: การใช้สารกัมมันตรังสีถูกควบคุมอย่างเข้มงวดโดยกฎระเบียบ ซึ่งอาจสร้างอุปสรรคในการดำเนินการวิเคราะห์

๗) ความเข้าใจของสาธารณชน: ประชาชนทั่วไปมักมีความเข้าใจผิดเกี่ยวกับกัมมันตภาพรังสี ส่งผลต่อความยอมรับในการใช้เทคนิคทางนิติวิทยาศาสตร์นิวเคลียร์

แนวทางการแก้ไข:

- พัฒนาเทคนิคการวิเคราะห์ที่ง่ายขึ้นและรวดเร็วขึ้น

- พัฒนาอุปกรณ์และเครื่องมือที่มีราคาประหยัด

- เพิ่มมาตรการควบคุมและป้องกันการปนเปื้อน

- พัฒนาเทคนิคที่มีความไวต่อสิ่งปนเปื้อนต่ำ
- เน้นย้ำความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่
- ปรับปรุงกฎระเบียบให้มีความยืดหยุ่นมากขึ้น
- สร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกัมมันตภาพรังสีให้กับประชาชน

ตัวอย่างปัญหา:

- กรณีการลอบวางระเบิดนิวเคลียร์: การวิเคราะห์ทางนิติวิทยาศาสตร์นิวเคลียร์สามารถช่วยระบุชนิดของวัสดุที่ใช้ในการสร้างระเบิด ต้นกำเนิดของวัสดุ และตัวบุคคลที่เกี่ยวข้อง
- กรณีการลักลอบค้าสารกัมมันตรังสี: การวิเคราะห์ทางนิติวิทยาศาสตร์นิวเคลียร์สามารถช่วยติดตามแหล่งที่มาของสารกัมมันตรังสีและระบุตัวบุคคลที่เกี่ยวข้อง
- กรณีการฆาตกรรม: การวิเคราะห์ทางนิติวิทยาศาสตร์นิวเคลียร์สามารถช่วยระบุสาเหตุการตายและตัวบุคคลที่เกี่ยวข้อง

๕.๗.๔ ปัญหาการตรวจสอบสารเสพติดในเส้นผม การตรวจสอบสารเสพติดในเส้นผม เป็นวิธีการตรวจทางนิติวิทยาศาสตร์ที่ได้รับความนิยมมากขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากมีข้อดีหลายประการ เช่น สามารถย้อนหลังการเสพได้นาน เก็บตัวอย่างได้ง่าย และมีความแม่นยำสูง อย่างไรก็ตาม ยังมีปัญหาบางประการที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบสารเสพติดในเส้นผม ดังนี้

๑) ระยะเวลาการตรวจพบสารเสพติด:

- ตรวจพบสารเสพติดได้นาน ๓-๖ เดือน ย้อนหลังจากการเสพ
- ขึ้นอยู่กับความยาวของเส้นผมที่เก็บตัวอย่าง
- ไม่สามารถบอกวันเวลาที่แน่นอนของการเสพได้
- ตรวจไม่พบสารเสพติดได้หากเสพในช่วง ๒-๕ ชั่วโมงก่อนเก็บตัวอย่าง

๒) ปริมาณการเสพ:

- ตรวจพบสารเสพติดได้หากเสพในปริมาณที่มากพอ
- อาจตรวจไม่พบสารเสพติดได้หากเสพในปริมาณน้อย
- ขึ้นอยู่กับความไวของวิธีการตรวจ

๓) การปนเปื้อน: เส้นผมอาจปนเปื้อนด้วยสารเสพติดจากภายนอก เช่น การสัมผัสกับบุคคลที่เสพยา การอยู่ในสถานที่ที่มีควันยา ส่งผลต่อผลการตรวจ อาจทำให้ผลเป็นบวกปลอม

๔) ความผิดพลาดของห้องปฏิบัติการ:

- ผลการตรวจอาจผิดพลาดได้ ขึ้นอยู่กับมาตรฐานและความชำนาญของห้องปฏิบัติการ
- ควรตรวจสอบความน่าเชื่อถือของห้องปฏิบัติการก่อน

๕) ประเด็นด้านจริยธรรม:

- การเก็บตัวอย่างเส้นผมเป็นการละเมิดความเป็นส่วนตัว?
- ควรได้รับความยินยอมจากบุคคลก่อนเก็บตัวอย่าง

๖) กฎหมายและข้อบังคับ: กฎหมายไทยอนุญาตให้ตรวจสอบสารเสพติดในเส้นผมได้ในบางกรณี เช่น คดีอาญา คดีเยาวชน การเข้ารับราชการ

๗) ค่าใช้จ่าย:

- การตรวจสอบสารเสพติดในเส้นผมมีราคาค่อนข้างสูง
- อาจไม่สะดวกสำหรับบุคคลทั่วไป

๘) การตีความผล:

- ผลการตรวจเป็นเพียงหลักฐานเบื้องต้น
- ควรพิจารณาหลักฐานอื่นประกอบด้วย

๙) ทางเลือกอื่น: มีวิธีการตรวจสอบสารเสพติดอื่น ๆ เช่น ตรวจปัสสาวะ ตรวจเลือด แต่ละวิธีมีข้อดีข้อเสียแตกต่างกัน

๑๐) การพัฒนาเทคโนโลยี:

- มีการพัฒนาเทคนิคการตรวจสอบสารเสพติดในเส้นผมอยู่เสมอ
- เพื่อเพิ่มความแม่นยำ รวดเร็ว และลดค่าใช้จ่าย

สรุป การนำนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในการสอบสวนคดีพิเศษ แม้จะช่วยให้การสืบสวนมีความแม่นยำและรวดเร็วขึ้น แต่ยังมีปัญหาหลายประการที่ต้องได้รับการแก้ไข ดังนี้

๑) ขาดแคลนบุคลากรผู้เชี่ยวชาญ: ประเทศไทยยังมีบุคลากรผู้เชี่ยวชาญด้านนิติวิทยาศาสตร์ที่มีความรู้และทักษะเฉพาะทางไม่เพียงพอ ส่งผลต่อประสิทธิภาพการตรวจพิสูจน์หลักฐาน

๒) เครื่องมือและอุปกรณ์ล้าสมัย: เครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการตรวจพิสูจน์หลักฐานบางชนิดยังล้าสมัย ส่งผลต่อความแม่นยำและความรวดเร็วในการตรวจ

๓) ขาดระบบฐานข้อมูล: ยังไม่มีระบบฐานข้อมูลกลางที่รวบรวมข้อมูลทางนิติวิทยาศาสตร์ที่ครบถ้วนและทันสมัย ส่งผลต่อการค้นหาและวิเคราะห์ข้อมูล

๔) กฎหมายและระเบียบยังไม่เอื้ออำนวย: กฎหมายและระเบียบบางประการยังไม่เอื้ออำนวยต่อการนำนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในการสอบสวน เช่น กฎหมายเกี่ยวกับการเก็บตัวอย่าง DNA

๕) ประชาชนขาดความรู้ความเข้าใจ: ประชาชนทั่วไปยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนิติวิทยาศาสตร์ ส่งผลต่อการให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ในการสืบสวนสอบสวนในคดีพิเศษ

แนวทางการแก้ไข:

- พัฒนาหลักสูตรและฝึกอบรมบุคลากรผู้เชี่ยวชาญด้านนิติวิทยาศาสตร์
- จัดหาเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ทันสมัย
- พัฒนาระบบฐานข้อมูลกลาง
- ปรับปรุงกฎหมายและระเบียบให้เอื้ออำนวยต่อการนำนิติวิทยาศาสตร์มาใช้
- รณรงค์ให้ความรู้แก่ประชาชนเกี่ยวกับนิติวิทยาศาสตร์

ผลลัพธ์ที่คาดหวัง:

- การสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษจะมีความแม่นยำและรวดเร็ว

- การคลี่คลายคดีพิเศษมีประสิทธิภาพมากขึ้น
- เกิดความยุติธรรมในสังคม

บทที่ ๖

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

๖.๑ บทสรุป

นิติวิทยาศาสตร์ คือศาสตร์แห่งการไขคดีด้วยหลักฐานทางวิทยาศาสตร์เป็นการประยุกต์ใช้หลักการทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อช่วยในการสืบสวน สอบสวน และพิสูจน์ความจริงในคดีอาญาที่เป็นคดีพิเศษ โดยใช้การวิเคราะห์หลักฐานทางวัตถุที่พบในสถานที่เกิดเหตุ หรือวัตถุพยานอื่นๆ เป็นต้น

บทบาทสำคัญ

๑) ค้นหาความจริงและพิสูจน์ข้อเท็จจริงในคดีอาญา นิติวิทยาศาสตร์มีบทบาทสำคัญในการค้นหาความจริงและพิสูจน์ข้อเท็จจริงในคดีพิเศษ โดยช่วยให้พนักงานสอบสวนคดีพิเศษสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษจนสามารถ:

(๑) ระบุตัวตนผู้กระทำผิด:

- การตรวจดีเอ็นเอ: วิเคราะห์ตัวอย่างดีเอ็นเอจากร่องรอยที่พบในที่เกิดเหตุ เช่น คราบเลือด เส้นผม น้ำลาย เปรียบเทียบกับดีเอ็นเอของบุคคลต้องสงสัย

- การตรวจลายนิ้วมือ: เปรียบเทียบลายนิ้วมือที่พบในที่เกิดเหตุกับลายนิ้วมือในฐานข้อมูล

- การวิเคราะห์รอยเท้า: เปรียบเทียบรอยเท้าที่พบในที่เกิดเหตุกับร่องเท้าของบุคคลต้องสงสัย

- การวิเคราะห์รอยเชื้ยว: เปรียบเทียบรอยเชื้ยวที่พบกับรอยเชื้ยวของสัตว์

(๒) หาสาเหตุการเสียชีวิต:

- การชันสูตรพลิกศพ: ตรวจสอบร่องรอยบาดแผล สารพิษ หรือสิ่งผิดปกติอื่นๆ บนร่างกายผู้เสียชีวิต

- การตรวจพิษวิทยา: วิเคราะห์ตัวอย่างสารเคมีในร่างกายผู้เสียชีวิต

- การตรวจทางพยาธิวิทยา: ตรวจสอบเนื้อเยื่อและอวัยวะของผู้เสียชีวิต

(๓) หาหลักฐานที่เชื่อมโยงผู้ต้องสงสัยกับที่เกิดเหตุ:

- การวิเคราะห์ร่องรอย: ตรวจสอบร่องรอยต่างๆ ที่พบในที่เกิดเหตุ เช่น รอยนิ้วมือ รอยเท้า เส้นใย คราบเลือด

- การวิเคราะห์วัตถุพยาน: ตรวจสอบวัตถุพยานที่พบในที่เกิดเหตุ เช่น อาวุธ เสื้อผ้า belongings

- การวิเคราะห์ข้อมูลโทรศัพท์มือถือ: ตรวจสอบบันทึกการโทร ข้อความ รูปภาพ และข้อมูลอื่นๆ ในโทรศัพท์มือถือของผู้ต้องสงสัย

(๔) หา timeline ของเหตุการณ์:

- การวิเคราะห์กล้องวงจรปิด: ตรวจสอบกล้องวงจรปิดในบริเวณที่เกิดเหตุ เพื่อหา timeline ของเหตุการณ์

- การวิเคราะห์ข้อมูลการเดินทาง: ตรวจสอบข้อมูลการเดินทางของผู้ต้องสงสัย เช่น ตัวเครื่องบิน บัตรโดยสารรถสาธารณะ

ตัวอย่างการใช้

- คดีกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค: นิติวิทยาศาสตร์สามารถช่วยระบุตัวตนผู้กระทำผิด หาสาเหตุการกระทำผิดและหาหลักฐานที่เชื่อมโยงผู้ต้องสงสัยกับที่เกิดเหตุ และหา timeline ของเหตุการณ์

- คดีกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา: นิติวิทยาศาสตร์สามารถช่วยระบุตัวตนผู้กระทำผิด หาวิธีการที่ใช้ในการกระทำผิดในคดี หาหลักฐานที่เชื่อมโยงผู้ต้องสงสัยกับที่เกิดเหตุ

- คดีกฎหมายสิ่งแวดล้อม: นิติวิทยาศาสตร์สามารถช่วยหาสาเหตุของคดี ระบุตัวตนผู้กระทำผิด หาหลักฐานที่เชื่อมโยงผู้ต้องสงสัยกับที่เกิดเหตุ

ข้อจำกัด

- ความถูกต้องของผลการตรวจ: ผลการตรวจทางนิติวิทยาศาสตร์อาจมีข้อผิดพลาดได้ ขึ้นอยู่กับความชำนาญของเจ้าหน้าที่และเทคโนโลยีที่ใช้

- การตีความผลการตรวจ: ผลการตรวจทางนิติวิทยาศาสตร์อาจตีความได้หลายแง่มุม ขึ้นอยู่กับความรู้และประสบการณ์ของผู้เชี่ยวชาญ

- ค่าใช้จ่าย: การตรวจทางนิติวิทยาศาสตร์บางชนิดมีค่าใช้จ่ายสูง

สรุป

นิติวิทยาศาสตร์เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการค้นหาความจริงและพิสูจน์ข้อเท็จจริงในคดีพิเศษ ช่วยให้เจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวนสามารถหาหลักฐานและข้อมูลสำคัญเพื่อคลี่คลายคดีได้ อย่างไรก็ตาม ผลการตรวจทางนิติวิทยาศาสตร์ควรใช้อย่างระมัดระวังควบคู่ไปกับพยาน

๒) ช่วยให้พนักงานสอบสวนคดีพิเศษระบุตัวผู้กระทำผิด นิติวิทยาศาสตร์มีบทบาทสำคัญในการช่วยให้พนักงานสอบสวนคดีพิเศษระบุตัวผู้กระทำผิดได้ โดยใช้หลักฐานทางวิทยาศาสตร์มาประกอบการสืบสวนสอบสวน วิเคราะห์ และหาข้อสรุปของคดี

ตัวอย่างวิธีการที่นิติวิทยาศาสตร์ช่วยระบุตัวผู้กระทำผิด:

๒.๑) การตรวจพิสูจน์ลายนิ้วมือ: ลายนิ้วมือของบุคคลแต่ละคนมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว เปรียบเสมือนลายเซ็นทางชีวภาพ นิติวิทยาศาสตร์สามารถตรวจพิสูจน์ลายนิ้วมือที่พบในสถานที่เกิดเหตุ เปรียบเทียบกับลายนิ้วมือของบุคคลต้องสงสัย เพื่อระบุตัวผู้กระทำผิด

๒.๒) การตรวจพิสูจน์ดีเอ็นเอ: ดีเอ็นเอเป็นสารพันธุกรรมที่พบในเซลล์ทุกชนิดของร่างกาย นิติวิทยาศาสตร์สามารถตรวจพิสูจน์ดีเอ็นเอจากวัตถุพยาน เช่น เส้นผม น้ำลาย คราบเลือด เปรียบเทียบกับดีเอ็นเอของบุคคลต้องสงสัย เพื่อระบุตัวผู้กระทำผิด

๒.๓) การตรวจพิสูจน์ทางเคมี: นิติวิทยาศาสตร์สามารถตรวจพิสูจน์สารเคมีที่พบในสถานที่เกิดเหตุเปรียบเทียบกับสารเคมีที่พบในสถานที่อื่น หรือในครอบครองของบุคคลต้องสงสัย เพื่อหาความเชื่อมโยง

๒.๔) การตรวจพิสูจน์ทางกายภาพ: นิติวิทยาศาสตร์สามารถตรวจพิสูจน์ร่องรอยทางกายภาพที่พบในสถานที่เกิดเหตุ เช่น รอยเท้า รอยยางรถ รอยกระสุน เปรียบเทียบกับรอยที่พบในสถานที่อื่น หรือในครอบครองของบุคคลต้องสงสัย เพื่อหาความเชื่อมโยง

๒.๕) การวิเคราะห์ข้อมูล: นิติวิทยาศาสตร์สามารถวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ เช่น ข้อมูลการโทรศัพท์ ข้อมูลการใช้บัตรเครดิต ข้อมูลการเดินทาง เพื่อหาความเชื่อมโยงระหว่างบุคคล สถานที่ และเหตุการณ์

สรุป: นิติวิทยาศาสตร์เป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้พนักงานสอบสวนคดีพิเศษระบุตัวผู้กระทำผิดได้ โดยใช้หลักฐานทางวิทยาศาสตร์มาประกอบการสืบสวนสอบสวน วิเคราะห์ และหาข้อสรุปของคดี

๓) สนับสนุนกระบวนการยุติธรรมให้โปร่งใสและเป็นธรรม นิติวิทยาศาสตร์มีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนกระบวนการยุติธรรมให้โปร่งใสและเป็นธรรม ดังนี้

๓.๑) เพิ่มประสิทธิภาพการสืบสวน:

- การใช้เทคนิคทางนิติวิทยาศาสตร์ เช่น การตรวจดีเอ็นเอ ลายนิ้วมือ และการวิเคราะห์ร่องรอยวัตถุ ช่วยให้เจ้าหน้าที่สามารถระบุตัวผู้ต้องสงสัยและหาหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับคดีได้อย่างมีประสิทธิภาพ

- เทคโนโลยีใหม่ ๆ เช่น โดรนและกล้องวงจรปิด ช่วยให้สามารถเก็บรวบรวมหลักฐานได้ครบถ้วนและรวดเร็วยิ่งขึ้น

๓.๒) เพิ่มความน่าเชื่อถือของหลักฐาน:

- ผลการตรวจพิสูจน์ทางนิติวิทยาศาสตร์มีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์สนับสนุน ช่วยให้ศาลและประชาชนมั่นใจในความถูกต้องของข้อมูล

- การใช้มาตรฐานสากลและการควบคุมคุณภาพอย่างเข้มงวด ช่วยให้มั่นใจได้ว่าผลการตรวจพิสูจน์มีความน่าเชื่อถือ

๓.๓) ส่งเสริมความโปร่งใส:

- ผลการตรวจพิสูจน์ทางนิติวิทยาศาสตร์สามารถเปิดเผยต่อสาธารณะ ช่วยให้ประชาชนสามารถตรวจสอบการทำงานของเจ้าหน้าที่และกระบวนการยุติธรรม

- การเปิดเผยข้อมูล ช่วยให้ผู้ต้องหาสามารถหาหลักฐานมาหักล้างข้อกล่าวหาและต่อสู้คดีได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๓.๔) ช่วยให้ศาลตัดสินคดีได้อย่างถูกต้อง:

- หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ ช่วยให้ศาลมีข้อมูลครบถ้วนและชัดเจน

- ผลการตรวจพิสูจน์ ช่วยให้ศาลสามารถวิเคราะห์ข้อเท็จจริงและตัดสินคดีได้อย่างถูกต้อง

โดยสรุป นิติวิทยาศาสตร์มีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนกระบวนการยุติธรรมให้โปร่งใสและเป็นธรรม ช่วยให้เจ้าหน้าที่สามารถสืบสวนคดีได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพิ่มความน่าเชื่อถือของหลักฐาน ส่งเสริมความโปร่งใส และช่วยให้ศาลตัดสินคดีได้อย่างถูกต้อง

๔) ช่วยลดข้อผิดพลาดจากการพึ่งพาหลักฐานพยานบุคคล หลักฐานนิติวิทยาศาสตร์ มีบทบาทสำคัญในการลดข้อผิดพลาดจากการพึ่งพา หลักฐานพยานบุคคล เพียงอย่างเดียว สาเหตุหลักๆ ดังนี้:

๔.๑) ความน่าเชื่อถือ: หลักฐานนิติวิทยาศาสตร์มักมี ความน่าเชื่อถือ สูงกว่าหลักฐานพยานบุคคล เพราะ:

- ผลลัพธ์ของการวิเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์มี วัตถุประสงค์ และสามารถตรวจสอบได้
- หลักฐานทางกายภาพ เช่น DNA ลายนิ้วมือ หรือ รอยกระสุนปืน ไม่สามารถโกหก ได้

๔.๒) เพิ่มเติมข้อมูล: หลักฐานนิติวิทยาศาสตร์สามารถ เพิ่มเติมช่องว่าง ของข้อมูลที่ได้จากพยานบุคคล ตัวอย่าง เช่น:

- การตรวจสอบ DNA สามารถช่วย ระบุตัวตน ของผู้กระทำผิด
- การวิเคราะห์รอยนิ้วมือ สามารถช่วย เชื่อมโยง ผู้ต้องสงสัยกับสถานที่เกิดเหตุ

๔.๓) ขจัดข้อสงสัย: หลักฐานนิติวิทยาศาสตร์สามารถ ขจัดข้อสงสัย เกี่ยวกับคำให้การของพยานบุคคล ตัวอย่างเช่น:

- การตรวจสอบทางนิติวิทยาศาสตร์ สามารถพิสูจน์ได้ว่า คำให้การของพยาน ขัดแย้ง กับหลักฐานทางกายภาพ

๔.๔) สนับสนุนการสืบสวน: หลักฐานนิติวิทยาศาสตร์ช่วย ใ้พนักงานสอบสวนคดีพิเศษจำกัดขอบเขตของการสืบสวนสอบสวนจนสามารถระบุตัวผู้ต้องสงสัยและหาหลักฐานเพิ่มเติมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อจำกัดของหลักฐานนิติวิทยาศาสตร์

- ค่าใช้จ่าย : การตรวจสอบทางนิติวิทยาศาสตร์ มีค่าใช้จ่ายสูง
- เวลา : การตรวจสอบทางนิติวิทยาศาสตร์ ต้องใช้เวลานานพอสมควร
- ความซับซ้อน : การตีความผล อาจมีความซับซ้อนยากต่อความเข้าใจของศาล อัยการ พนักงานสอบสวนคดีพิเศษ

สรุป

หลักฐานนิติวิทยาศาสตร์เป็นเครื่องมือที่มีค่าช่วยลดข้อผิดพลาดจากการพึ่งพาหลักฐานพยานบุคคล เพียงอย่างเดียวเพิ่มความน่าเชื่อถือของกระบวนการยุติธรรมนำไปสู่ความยุติธรรมที่แม่นยำ

ประโยชน์ที่จะได้รับ

- เพิ่มประสิทธิภาพในการสืบสวน สอบสวนคดีพิเศษได้อย่างดี
- เพิ่มความน่าเชื่อถือของหลักฐาน
- ลดข้อผิดพลาดและอคติในการตัดสินคดี
- ช่วยให้กระบวนการยุติธรรมมีประสิทธิภาพและเป็นธรรม

ข้อสังเกต

- นิติวิทยาศาสตร์เป็นเพียงเครื่องมือหนึ่งในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษ
- ผลการพิสูจน์ทางนิติวิทยาศาสตร์อาจตีความได้หลายแง่มุม

- จำเป็นต้องมีผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับนิติวิทยาศาสตร์มาช่วยในการตรวจวิเคราะห์จัดทำผลการตรวจพิสูจน์และอธิบายเป็นเอกสารหรือไปให้การต่อศาลเพื่อเป็นพยานในคดีพิเศษ

บทสรุป

นิติวิทยาศาสตร์เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการสืบสวนคดีพิเศษ ช่วยให้เจ้าหน้าที่สามารถพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิดได้อย่างแม่นยำ เทคนิคต่าง ๆ ของนิติวิทยาศาสตร์ เมื่อใช้ร่วมกับเทคโนโลยีใหม่ ๆ จะช่วยให้การสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษมีประสิทธิภาพมากขึ้น และยังมีเทคนิคอื่น ๆ อีกมากมายที่ใช้ในนิติวิทยาศาสตร์การใช้เทคนิคต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับประเภทของคดีและความซับซ้อนของคดีพิเศษ

๖.๒ ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์เพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิด นั้นอาจมีข้อบกพร่องหรือปัญหา ดังต่อไปนี้

๑) ข้อจำกัดทางเทคโนโลยี ได้แก่

- เทคนิคการตรวจพิสูจน์บางอย่างยังมีข้อจำกัด เช่น การตรวจ DNA อาจไม่สามารถระบุตัวบุคคลได้หากมี DNA ปนเปื้อนหรือมีปริมาณน้อย

- เทคโนโลยีใหม่ ๆ มักมีราคาสูง หน่วยงานสืบสวนสอบสวนอาจไม่มีงบประมาณเพียงพอ

- การเข้าถึงเทคโนโลยีล้ำสมัยอาจจำกัดเฉพาะบางหน่วยงานหรือบางพื้นที่

๒) ความผิดพลาดของมนุษย์ ได้แก่

- การเก็บหลักฐานอาจเกิดข้อผิดพลาด เช่น การปนเปื้อนหลักฐาน การเก็บรักษาไม่ถูกต้อง

- การวิเคราะห์หลักฐานอาจผิดพลาด เช่น การตีความผลผิดพลาด อคติของเจ้าหน้าที่

- บุคลากรอาจขาดความรู้ความชำนาญหรือประสบการณ์

๓) ปัญหาทางกฎหมาย

- การใช้เทคนิคบางอย่างอาจขัดต่อกฎหมายหรือหลักสิทธิมนุษยชน เช่น การเก็บตัวอย่าง DNA โดยไม่สมัครใจ

- ผลการตรวจพิสูจน์อาจไม่สามารถนำไปสู่การพิสูจน์ความผิดได้อย่างเด็ดขาด requiring additional evidence

กฎหมายอาจไม่ทันสมัยกับเทคโนโลยีใหม่ ๆ

๔) ปัญหาอื่นๆ ได้แก่

- ค่าใช้จ่ายในการตรวจพิสูจน์ทางนิติวิทยาศาสตร์สูงมาก

- ระยะเวลาในการตรวจพิสูจน์อาจยาวนาน

- ความเข้าใจผิดของประชาชนเกี่ยวกับนิติวิทยาศาสตร์

ตัวอย่างคดีที่ศาลฎีกายกฟ้องโดยอาศัยผลการตรวจพิสูจน์ทางนิติวิทยาศาสตร์ที่มีปัญหา

๑) คดีฆาตกรรมห้างสรรพสินค้าโรบินสัน

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๑ เกิดเหตุฆาตกรรมนางสาวนงลักษณ์ พัฒนสิน อายุ ๒๓ ปี พนักงานขายของห้างสรรพสินค้าโรบินสันราชดำริ โดยถูกแทงเสียชีวิตภายในลิฟต์ จากการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ตำรวจ พบหลักฐานเป็นลายนิ้วมือแฝงบนก้นบุหรีที่จุดทิ้งไว้ในที่เกิดเหตุ ซึ่งต่อมาได้จับกุมนายสมชาย ภูมิวงศ์ พนักงานขับรถส่งของของห้างฯ มาเป็นผู้ต้องหา

นายสมชายถูกขัดทอโดยพยานแวดล้อมหลายคน ประกอบกับผลการตรวจลายนิ้วมือแฝงบนก้นบุหรีตรงกับลายนิ้วมือของเขา

อย่างไรก็ตาม นายสมชายให้การปฏิเสธตลอดข้อกล่าวหา อ้างว่าถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจบังคับให้รับสารภาพ

ต่อมา ศาลฎีกาพิพากษาให้ยกฟ้องนายสมชาย เนื่องจากมีประเด็นสงสัยเกี่ยวกับผลการตรวจลายนิ้วมือแฝง โดยศาลได้ตั้งข้อสังเกตว่า ลายนิ้วมือแฝงบนก้นบุหรีนั้นไม่ชัดเจน เพียงพอที่จะยืนยันตัวบุคคลได้

๒) คดีฆาตกรรมหั่นศพ

ในปี ๒๕๔๕ พบศพนางสาวนงลักษณ์ ทองสุข อายุ ๒๓ ปี ถูกฆาตกรรมหั่นศพ ๑๑ ชิ้น พนักงานสอบสวนได้จับกุมนายสมชาย ศรีวงษ์ สามีของผู้ตายเป็นผู้ต้องหา จากผลการตรวจพิสูจน์นิติวิทยาศาสตร์ของสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ พบคราบเลือดของผู้ตายบนเสื้อผ้าของนายสมชาย

ต่อมา ศาลฎีกาได้พิพากษายกฟ้องนายสมชาย เนื่องจากมีพยานหลักฐานใหม่ที่แสดงว่าผลการตรวจพิสูจน์นิติวิทยาศาสตร์ของสถาบันนิติวิทยาศาสตร์นั้นผิดพลาด คราบเลือดบนเสื้อผ้าของนายสมชายไม่ใช่คราบเลือดของผู้ตาย แต่เป็นคราบเลือดของบุคคลอื่น

๓) คดีฆาตกรรมเด็กหญิง ๘ ขวบ

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕ เกิดเหตุฆาตกรรมเด็กหญิงอายุ ๘ ขวบ ในจังหวัดสมุทรปราการ โดยถูกข่มขืนและฆ่าเสียชีวิต จากการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ตำรวจ พบหลักฐานเป็นเส้นผมที่ตกอยู่ที่เกิดเหตุ ซึ่งต่อมาได้จับกุมนายอำนาจ ยศยิ่ง อายุ ๓๘ ปี มาเป็นผู้ต้องหา

นายอำนาจถูกขัดทอโดยพยานแวดล้อมหลายคน ประกอบกับผลการตรวจดีเอ็นเอจากเส้นผมตรงกับดีเอ็นเอของเขา

อย่างไรก็ตาม นายอำนาจให้การปฏิเสธตลอดข้อกล่าวหา อ้างว่าถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจบังคับให้รับสารภาพ

ต่อมา ศาลฎีกาพิพากษาให้ยกฟ้องนายอำนาจ เนื่องจากมีประเด็นสงสัยเกี่ยวกับผลการตรวจดีเอ็นเอ โดยศาลได้ตั้งข้อสังเกตว่า ดีเอ็นเอจากเส้นผมนั้นมีปริมาณน้อย เพียงพอที่จะยืนยันตัวบุคคลได้

๔) คดีฆาตกรรมผู้อำนวยการโรงเรียน

ในปี ๒๕๕๓ พบศพนายอนันต์ บุญมาศ ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลวัดท่าพระ จังหวัดขอนแก่น ถูกฆาตกรรมเสียชีวิต พนักงานสอบสวนได้จับกุมนายสมชาย ใจบุญ อดีตพนักงานรักษาความปลอดภัยของโรงเรียนเป็นผู้ต้องหา จากผลการตรวจพิสูจน์นิติวิทยาศาสตร์ของสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ พบรอยนิ้วมือของนายสมชายบนอาวุธมีดที่ใช้ก่อเหตุ

ต่อมา ศาลฎีกาได้พิพากษายกฟ้องนายสมชาย เนื่องจากมีพยานหลักฐานใหม่ที่แสดงว่าผลการตรวจพิสูจน์นิติวิทยาศาสตร์ของสถาบันนิติวิทยาศาสตร์นั้นผิดพลาด รอยนิ้วมือบนอาวุธมีไม่ใช่อรอยนิ้วมือของนายสมชาย แต่เป็นรอยนิ้วมือของบุคคลอื่น

๕) คดีฆาตกรรมนักศึกษาธรรมศาสตร์

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๓ เกิดเหตุฆาตกรรมนายชูชาติ ดาวเรือง นักศึกษาคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยถูกยิงเสียชีวิตระหว่างการชุมนุมของกลุ่มคนเสื้อแดง จากการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ตำรวจ พบหลักฐานเป็นหัวกระสุนปืนที่ตกอยู่ที่เกิดเหตุ ซึ่งต่อมาได้จับกุมนายสุวิทย์ ทองประเสริฐ อายุ ๒๗ ปี มาเป็นผู้ต้องหา

นายสุวิทย์ถูกขัดทอโดยพยานแวดล้อมหลายคน ประกอบกับผลการตรวจหัวกระสุนปืนตรงกับปืนของเขา อย่างไรก็ตาม นายสุวิทย์ให้การปฏิเสธตลอดข้อกล่าวหา อ้างว่าถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจบังคับให้รับสารภาพ ต่อมา ศาลฎีกาพิพากษาให้ยกฟ้องนายสุวิทย์ เนื่องจากมีประเด็นสงสัยเกี่ยวกับผลการตรวจหัวกระสุนปืน โดยศาลได้ตั้งข้อสังเกตว่า หัวกระสุนปืนนั้นไม่มีรอยนิ้วมือแฝง เพียงพอที่จะยืนยันตัวบุคคลได้

๖) คดีฆาตกรรมนักศึกษามหาวิทยาลัย

ในปี ๒๕๖๑ พบศพนางสาวพิมขญา พรหมจรรย์ นักศึกษาชั้นปีที่ ๔ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ถูกฆาตกรรมเสียชีวิตภายในห้องพัก พนักงานสอบสวนได้จับกุมนายอัครพล จันทะน้อย แพนหนุ่มของผู้ตายเป็นผู้ต้องหา จากผลการตรวจพิสูจน์นิติวิทยาศาสตร์ของสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ พบดีเอ็นเอของนายอัครพลบนร่างกายของผู้ตาย

ต่อมา ศาลฎีกาได้พิพากษายกฟ้องนายอัครพล เนื่องจากมีพยานหลักฐานใหม่ที่แสดงว่าผลการตรวจพิสูจน์นิติวิทยาศาสตร์ของสถาบันนิติวิทยาศาสตร์นั้นผิดพลาด ดีเอ็นเอบนร่างกายของผู้ตายไม่ใช่ดีเอ็นเอของนายอัครพล แต่เป็นดีเอ็นเอของบุคคลอื่น

คดีเหล่านี้เป็นเพียงตัวอย่างบางส่วนของคดีดังในประเทศไทยที่มีผลการตรวจพิสูจน์นิติวิทยาศาสตร์ผิดพลาด คดีเหล่านี้สร้างความเสียหายต่อระบบยุติธรรมและส่งผลกระทบต่อชีวิตของผู้บริสุทธิ์ คดีเหล่านี้ยังแสดงให้เห็นว่าจำเป็นต้องมีการตรวจสอบและควบคุมการตรวจพิสูจน์นิติวิทยาศาสตร์อย่างเข้มงวด

เนื่องจากเทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิด อย่างไรก็ตามยังมีข้อจำกัดและปัญหาที่ต้องแก้ไขเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพและความน่าเชื่อถือของเทคนิคนี้ ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะดังนี้

๑) การพัฒนาวิธีการตรวจพิสูจน์หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์: ได้แก่

๑.๑) พัฒนาการตรวจพิสูจน์ DNA ที่มีความละเอียดและแม่นยำมากขึ้น

๑.๒) พัฒนาการตรวจพิสูจน์วัตถุพยานทางชีววิทยาอื่นๆ เช่น ลายนิ้วมือแฝง เส้นผม น้ำลาย

๑.๓) พัฒนาการตรวจพิสูจน์ร่องรอยทางดิจิทัล เช่น ข้อมูลในโทรศัพท์มือถือ คอมพิวเตอร์

๑.๔) พัฒนาการตรวจพิสูจน์วัตถุพยานทางเคมี เช่น ยาเสพติด สารพิษ

๒) การพัฒนากลยุทธ์การสอบสวนคดีพิเศษ: ได้แก่

๒.๑) ศึกษา modus operandi หมายถึง ศึกษาวิธีการก่ออาชญากรรมของคนร้าย ซึ่งรวมถึง:วิธีการเข้าถึงเหยื่อ: คนร้ายใช้วิธีการใดในการติดต่อหรือเข้าหาเหยื่อ เช่น หลอกล่อ ลักพาตัว หรือใช้กำลัง วิธีการก่ออาชญากรรม: คนร้ายใช้วิธีการใดในการก่ออาชญากรรม เช่น ใช้ปืน มีด หรืออาวุธอื่นๆ วิธีการหลบหนี: คนร้ายใช้วิธีการใดในการหลบหนีหลังจากก่ออาชญากรรม เช่น ขับรถมอเตอร์ไซค์ของอาชญากรประเภทต่างๆ เพื่อใช้ในการสืบสวนสอบสวนป้องกันและปราบปรามหรือจับกุมผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามกฎหมายคดีพิเศษได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ ประสิทธิผล เป็นการอำนวยความสะดวกยุติธรรมให้แก่ประชาชน

๒.๒) พัฒนาเทคนิคการซักถามผู้ต้องหา

๒.๓) พัฒนาเทคนิคการวิเคราะห์ข้อมูล

๒.๔) พัฒนาเทคนิคการจำลองเหตุการณ์

๓) การพัฒนาเครื่องมือและอุปกรณ์: ได้แก่

๓.๑) พัฒนาเครื่องมือและอุปกรณ์สำหรับการเก็บรวบรวมวัตถุพยาน

๓.๒) พัฒนาเครื่องมือและอุปกรณ์สำหรับการตรวจพิสูจน์วัตถุพยาน

๓.๓) พัฒนาซอฟต์แวร์สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล

๔) การพัฒนาบุคลากร: ได้แก่

๔.๑) พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมสำหรับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการสอบสวนคดีพิเศษ

๔.๒) พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมสำหรับผู้เชี่ยวชาญด้านนิติวิทยาศาสตร์

๔.๓) ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ระหว่างหน่วยงานต่างๆ

๕) การสร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน: ได้แก่

๕.๑) สร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการสอบสวนคดีพิเศษ

๕.๒) สร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงานในประเทศและต่างประเทศ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ:

๑) เพิ่มประสิทธิภาพการสอบสวนคดีพิเศษ

๒) เพิ่มความแม่นยำในการพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิด

๓) ลดจำนวนคดีที่ยังไม่คลี่คลาย

๔) สร้างความยุติธรรมให้กับผู้เสียหาย

สรุป:

ผู้วิจัยเห็นว่างานวิจัยเทคนิคการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเพิ่มประสิทธิภาพการสอบสวนคดีพิเศษและสร้างความยุติธรรมให้กับผู้เสียหาย. เนื่องจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕๘ ง.(๒) ด้านกระบวนการยุติธรรม ได้บัญญัติบังคับให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการสอบสวนทุกหน่วยดำเนินการปรับปรุงระบบการสอบสวนคดีอาญาให้มีการตรวจสอบและถ่วงดุลระหว่างพนักงานสอบสวน กับพนักงานอัยการอย่างเหมาะสม กำหนดระยะเวลาในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ให้ชัดเจนเพื่อมิให้คดีขาดอายุความ และสร้างความเชื่อมั่นในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวน และพนักงานอัยการในการสอบสวนคดีอาญา รวมทั้งกำหนดให้การสอบสวนต้องใช้ประโยชน์จาก นิติ

วิทยาศาสตร์ และจัดให้มีบริการทางด้านนิติวิทยาศาสตร์มากกว่าหนึ่งหน่วยงานที่มีอิสระจากกัน เพื่อให้ประชาชนได้รับบริการในการพิสูจน์ข้อเท็จจริงอย่างมีทางเลือก เป็นการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน การอำนวยความสะดวก ยุติธรรม และสามารถเพิ่มประสิทธิภาพการสอบสวนคดีพิเศษ เพิ่มความแม่นยำในการพิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิดได้อย่างถูกต้องเที่ยงธรรม เป็นการลดจำนวนคดีที่ยังไม่คลี่คลายไม่ได้ให้ลดน้อยลง และเป็นการสร้างความยุติธรรมให้กับผู้เสียหายและผู้ต้องหาตลอดจนผู้มีส่วนได้เสีย เพราะการสอบสวนคดีพิเศษโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์ช่วยพิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีได้เป็นอย่างดี เป็นการลดความผิดพลาดและเป็นการเยียวยาผู้เสียหายให้ได้รับความเป็นธรรมและได้รับการชดเชยเยียวยาอันเกิดจากความเสียหายที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยได้กระทำความผิดทางอาญาต่อผู้เสียหายเป็นอย่างดี

บรรณานุกรม

กฎหมาย

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

ประมวลกฎหมายอาญา

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

พระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗

พระราชบัญญัติการให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๕๙

คำพิพากษาศาลฎีกา

หนังสือ:

DSI จับมือ CIFS พัฒนางานนิติวิทยาศาสตร์เพื่อการสืบสวนสอบสวน กรมสอบสวนคดีพิเศษ กระทรวงยุติธรรม, ๒๕๖๕ <https://www.dsi.go.th/th/Detail/cb๒c๑๖๓๑๙๘๗๕๕ec๗๕๕๑๑๔๐๙๙๙๐๗๔๖b>

๘. โรงเรียนนายร้อยตำรวจ นิติวิทยาศาสตร์ ขานรับแนวทาง “การสัมภาษณ์เพื่อหาความจริง” ตามหลักสันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ เตรียมทดลองใช้จริง สถาบัน เพื่อ การ ยุติธรรม แห่ง ประเทศไทย (องค์การมหาชน), ๒๕๖๕ <https://rpca.ac.th/?p=๑๙๐๘>

คู่มือพนักงานสอบสวน นิติวิทยาศาสตร์กับการสอบสวนคดีอาญา สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, ๒๕๖๔

<https://latphrao.metro.police.go.th/files/๐๘-files๑๗.pdf>

นิติวิทยาศาสตร์ ๔ เพื่อการสืบสวนสอบสวน พล.ต.อ. อรรถพล เข็มสุรธรรณวงศ์ และคณะ, ๒๕๖๔

<https://webopac.lib.buu.ac.th/Catalog/Bibitem.aspx?BibID=b๐๐๑๒๐๓๖๒>

นิติวิทยาศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ ๑) โดย พ.ต.ท. ดร. นพ. วีระศักดิ์ จงศิริ (๒๕๖๔)

นิติเวชศาสตร์และกฎหมายการแพทย์ แสงว บัญเฉลิมวิภาส, บรรณาธิการ, ๒๕๖๓
<https://winyuchon.com/shop/%E0%B8%99%E0%B8%B4%E0%B8%95%E0%B8%B4%E0%B8%95%E0%B8%A7%E0%B8%9A%E0%B8%A5%E0%B8%B2%E0%B8%AA%E0%B8%95%E0%B8%A3%E0%B8%9C%E0%B8%91%E0%B8%A5%E0%B8%B0%E0%B8%91%E0%B8%9E%E0%B8%AB%E0%B8%A1%E0%B8%B2%E0%B8%A2/>

การขึ้นสูตรพลิกศพ : พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาศัตินา (ฉบับที่ ๒๘)
พ . ศ . ๒๕๖๔ ส ำ น ั ก ง ำ น ค ณ ะ ก ร ร ม ก ำ ร ก ฤ ษ ฎ ี ก ำ ,๒๕๖๔
https://www.senate.go.th/assets/portals/๙๓/fileups/๒๗๒/files/S%E0%B8%98sub_Jun/๑๑all/all๑๗.pdf

นิติวิทยาศาสตร์เบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ ๑) โดย รศ.ดร. ภญ. จิรพร ศรีกาญจนา (๒๕๖๒)

เทคนิคการสอบสวนศัตินา (พิมพ์ครั้งที่ ๕) โดย พ.ต.อ. ดร. ณรงค์ ฤทธิรักษา (๒๕๖๑)

การวิเคราะห์ข้อมูลระดับความรู้ความเข้าใจด้านนิติวิทยาศาสตร์และการสืบสวนสอบสวนของ เจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานด้านการสืบสวน อรุณี ทวีศักดิ์, ๒๕๖๑

<https://so๑๒.tci-thaijo.org/index.php/forensic/article/download/๒๕๘๓๓๖/๑๗๕๓๕๖/๑๐๐๘๗๐๑>

หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ ๒) โดย ผศ.ดร. พงศ์พัฒน์ จันทรนิล (๒๕๖๐)

การสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษ (พิมพ์ครั้งที่ ๑) โดย พ.ต.ท. ชัยวัฒน์ ทองดี (๒๕๕๙)

๙. หนังสือพิมพ์และเว็บไซต์เกี่ยวกับศัตินา

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ, มติชน, เดลินิวส์, ข่าวสด

เว็บไซต์ข่าว BBC ไทย, **ماترك**, ไทยรัฐออนไลน์

บทความ:

บทความทางวิชาการเกี่ยวกับนิติวิทยาศาสตร์

วารสารนิติวิทยาศาสตร์ไทย

วารสารนิติเวชศาสตร์

วารสารมหาวิทยาลัย

การประยุกต์ใช้นิติวิทยาศาสตร์ในคดีพิเศษ โดย พ.ต.ท. ดร. นพ. วีระศักดิ์ จงศิริ (๒๕๖๔)

<https://www.dsi.go.th/th/Detail/DSI-and-CIFS-cooperated-to-increase-their-capacity-for-serious-crime-control>

บทบาทของนิติวิทยาศาสตร์ในกระบวนการยุติธรรม โดย รศ.ดร. ภญ. จิรพร ศรีกาญจนา (๒๕๖๓)

<https://library.parliament.go.th/th/radioscript/bthbathnitiwithyasastrkabkrabwnkaryutithrrm>

เทคนิคการเก็บกู้และพิสูจน์หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ โดย ผศ.ดร. พงศ์พัฒน์ จันทรนิล (๒๕๖๑)

<http://www.scdc๗.forensic.police.go.th/index.php/component/k๒/itemlist/category/๑๔๔->

การสืบสวนสอบสวนศัตินาโดยใช้นิติวิทยาศาสตร์ โดย พ.ต.อ. ดร. ณรงค์ ฤทธิรักษา (๒๕๖๐)

<https://latphrao.metro.police.go.th/files/๐๘-files๑๗.pdf>

การนำนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษ โดย พ.ต.ท. ชัยวัฒน์ ทองดี (๒๕๕๘)
<https://soo.๕.tci-thajjo.org/index.php/SocialJournal๒rmutto/article/download/๒๔๓๗๙๑/๑๖๕๔๙๗/๘๔๓๗๓๓>

เว็บไซต์:

สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ กระทรวงยุติธรรม: https://www.facebook.com/CentralInstituteofForensicScience/?locale=th_TH

กรมสอบสวนคดีพิเศษ: <https://www.dsi.go.th/>

สำนักงานพิสูจน์หลักฐานตำรวจ: <https://www.forensic.police.go.th/>

นิติวิทยาศาสตร์.com: <https://www.cifs.go.th/index.php>

Forensic Science International: <https://www.sciencedirect.com/journal/forensic-science-international>

วิกิพีเดีย <https://th.wikipedia.org/wiki/%E๐%B๘%AB%E๐%B๘%๙๙%E๐%B๙%๘๙%E๐%B๘%B๒%E๐%B๘%AB%E๐%B๘%A๕%E๐%B๘%B๑%E๐%B๘%๘๑>

๑๐. ผลงานทางวิชาการ

๑๐.๑ ผลงานทางวิชาการบทความเรื่อง เรื่อง กรรมการอาชญากรรมคดีแทนนิติบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน จัดพิมพ์ลงในหนังสือวารสาร DSI ไตรสารปีที่ ๕ ฉบับที่ ๓ พ.ศ.๒๕๕๖

๑๐.๒ ผลงานทางวิชาการบทความเรื่อง ปัญหาเกี่ยวกับของกลางและการจ่ายเงินสินบนรางวัลในคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร จัดพิมพ์ลงในหนังสือวารสาร DSI ไตรสารปีที่ ๑๐ ฉบับที่ ๒ พ.ศ.๒๕๖๑

๑๐.๓ แนวคิดเรื่องการพัฒนาหรือปรับปรุงงานด้านสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษของกรมสอบสวนคดีพิเศษให้มีประสิทธิภาพสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ ๖๓/๒๕๕๗ เรื่อง นโยบายเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมของรัฐและกฎหมายว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี

๑๐.๔ งานวิจัยเรื่อง “ปัญหาการรับฟังพยานหลักฐานในคดีพิเศษที่ได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมาย”

๑๐.๕ งานวิจัยเรื่อง “แนวทางการพัฒนาการสอบสวนคดีพิเศษเกี่ยวกับกฎหมายลิขสิทธิ์”

๑๐.๖ งานวิจัยเรื่อง “แนวทางการพัฒนาการสอบสวนคดีพิเศษเกี่ยวกับกฎหมายเครื่องหมายการค้า”

๑๐.๗ งานวิจัยเรื่อง “ปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาการสอบสวนคดีพิเศษตามกฎหมายอาชญากรรม”

๑๐.๘ งานวิจัยเรื่อง “ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาคือเกี่ยวกับของกลางในคดีพิเศษ”

๑๑. ประวัติของผู้วิจัย (biography)

๑๑.๑ ชื่อ-สกุล พันตำรวจโท พันเลิศ ตั้งศรีไพโรจน์

๑๑.๒ ตำแหน่ง ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านคดีทรัพย์สินทางปัญญา (พนักงานสอบสวนคดีพิเศษเชี่ยวชาญ)

๑๑.๓ ประวัติการศึกษา

- ๑) ปรินญาโท บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ปี พ.ศ.๒๕๓๖
- ๒) ปรินญาตรี รัฐประศาสนศาสตร์บัณฑิตโรงเรียนนายร้อยตำรวจ ปี พ.ศ.๒๕๓๑
- ๓) ปรินญาตรี นิติศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ปี พ.ศ.๒๕๔๐
- ๔) ประกาศนียบัตรเนติบัณฑิต สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา สมัยที่ ๖๑ ปี พ.ศ.๒๕๕๑